คัมภีร์อนัตตา

" เสมือนลายแทงง่าย ๆ ที่พระพุทธเจ้าทรงสอนไว้
ว่าด้วยการทำสมาธิ
ซึ่งมีอยู่เองในธรรมชาติ
เป็นการชี้นำหนทางให้จิตวิญญาณ
กลับไปยังแหล่งที่มาของตน "

อาจารย์บูรพา ผดุงไทย (อาจารย์แอ๊ด)

อวิชชาความไม่รู้ของมนุษย์นั้น
เหมือนเชือกที่ผูกซ้อนกันไว้หลาย ๆ ปม
การปฏิบัติสมาธิภาวนา เมื่อเกิดปัญญา
ก็จะแก้ปมเหล่านั้นออกได้
แต่พอแก้ไปแล้วปมหนึ่ง ก็จะพบว่ามันก็ยังมีปมอีก
ซึ่งต้องใช้ปัญญาที่ละเอียดลึกซึ้งขึ้นไปเพื่อแก้ปมนั้น ๆ
เมื่อผู้ปฏิบัติได้แก้จนถึงปมสุดท้ายของเชือก
ถ้าปัญญาสามารถแก้ชั้นนี้ได้ เชือกนี้ก็จะเป็นเส้นตรง
เมื่อแก้ปมสุดท้ายออกได้เมื่อไร ถึงจะได้พบว่า
ที่จริงนั้น ไม่เคยมีเชือกเส้นนี้เลย
เพียงแต่ว่า เมื่อมีปมเมื่อไร มันถึงมีเชือก พอปมไม่มี เชือกก็ไม่มี
นั้นก็คือไม่มีอะไรเลย หรืออนัตตานั่นเอง

คนเราทุกวันนี้ อยู่กันด้วยสมมติแท้เทียว
เมื่อไปผูกติดยึดมั่นเป็นจริงเป็นจัง ชีวิตนั้นก็ขึ้นอยู่กับสมมติที่สร้างขึ้นมา
ลายเซ็นต์อันเดียว หรือกระดาษแผ่นเดียว
ก็อาจบงการชีวิตคนในปัจจุบันให้ผันแปรไปได้
ผู้มีปัญญา เมื่อเข้าใจสมมติอย่างหยาบ ๆ ก็สามารถหลุด
จากสมมติที่ระดับนั้นได้ แต่ก็ยังมสมมติ อันละเอียดขึ้นไปอีก
ที่ต้องใช้ปัญญาอันละเอียดลึกซึ้งขึ้นไป ที่จะรู้เท่าทัน
นั้นเอง จึงเป็นที่มาของการปฏิบัติธรรม
อันเริ่มจากศีล สมาธิ เพื่อให้เกิดปัญญา อันจะทำลายสมมติ
ให้ได้รับรู้ความจริง ที่ลึกกว่าระดับของการอธิบายด้วยเหตุด้วยผล

ชาตะ	ปีเถาะ	วันศุกร์ ที่ 3 เดือนสิงหาคม พ.ศ. 2470 เวลา 13.00 น.
	ปีเถาะ	แรม 3 ค่ำ เดือน 8 เวลา 13.00 น.
มรณะ	ปีกุน	วันศุกร์ ที่ 8 เดือนมิถุนายน พ.ศ. 2550 เวลา 08.00 น.
	ปีกุน	แรม 8 ค่ำ เดือน 7 เวลา 08.00 น.
สถานที่เกิด	อำเภอศรีประจันต์ จังหวัดสุพรรณบุรี (ประเทศไทย)	

สมถะและวิปัสนานั้นต้องเกื้อหนุนกัน

การปฏิบัติสมถะ ก็เหมือนกับคนที่เล่นยกน้ำหนัก
พอมีกล้าม มีกำลังบ้าง ก็เอากำลังส่วนที่ได้นั้น
ไปสร้างสะพาน ยกหิน ทำโน่นทำนี้
ครั้นเจอหินกองใหญ่ขึ้น เริ่มเกินกำลัง ก็หันกลับมายกน้ำหนักใหม่
เพื่อสร้างกล้ามเนื้อและกำลังให้ใหญ่โตแข็งแรงขึ้น
จะได้ยกหินก้อนที่ใหญ่ขึ้นได้
เปรียบเสมือนเมื่อทำสมถะจนสมาธิมีกำลังแล้ว
ก็เอาสมาธินั้นมาใช้ประโยชน์
เป็นกำลังในการพิจารณาความจริงเพื่อให้ได้รู้จริง
ที่เรียกว่าวิปัสสนา (คือการพิจารณาความจริงที่เป็นอยู่ จนรู้จริง)
ทั้งสมถะและวิปัสสนานั้น ต้องเกื้อหนุนกัน
ขาดสมาธิ ก็เหมือนไม่มีกล้าม ไม่มีกำลัง
ไม่สามารถยกหิน หรือไม่สามารถจะมีปัญญาไปพิจารณาความจริง
เพื่อให้เกิดวิชชา คือ ความรู้ได้
ในทางตรงกันข้าม ผู้ที่ปฏิบัติแต่สมถะ แล้วติดนิมิตร ติดสุข
หลงเพลิดเพลินในความสุขที่ได้จากสมาธิ แต่ไม่เจริญวิปัสสนา
ก็เหมือนคนที่เล่นยกน้ำหนัก จนกล้ามโตมีกำลังดี
แต่ไม่ได้เอามาใช้ประโยชน์อะไร
ก็จะไม่สามารถกำจัดอวิชชา และบรรลุธรรมได้

ศาสนา วิทยาศาสตร์ และธรรมชาติ
ทั้งสามสิ่งนี้ แท้ที่จริงเป็นสิ่งเดียวกัน

แต่ด้วยปัญญาความฉลาดของมนุษย์ จึงได้แยกเป็นความแตกต่าง
เมื่อวิทยาศาสตร์พยายามเข้าใจธรรมชาติ
เช่นรู้ว่า ไฟร้อน น้ำเปียก เกลือเค็ม
พอเข้าไปจนถึงที่สุดของธรรมชาติแล้ว
ก็จะพบว่า ไม่ว่าธรรมชาติหรือวิทยาศาสตร์
ล้วนเป็นสิ่งเดียวกัน

วิทยาศาสตร์พยายามจะพูดแต่เรื่องรูป ไม่พูดเรื่องนาม
เพราะจับต้องและพิสูจน์ไม่ได้ เมื่อวิทยาศาสตร์ยังตามศาสนาไม่ทัน
ก็จะปฏิเสธว่า ไม่ใช่ ไม่มี

เช่นครั้งหนึ่ง ความรู้ทางวิทยาศาสตร์ที่ระดับหนึ่งเคยบอกว่าโลกแบน
ชาติก่อนและชาติหน้าไม่มี วิญญาณไม่มี
แต่ในที่สุด เมื่อเข้าไปสัมผัสพลังจิต
ความถี่ คลื่นความคิด แสงออร่า ต่าง ๆ เหล่านี้
ก็จะเข้าใจความจริงของศาสนามากขึ้น

และเมื่อถึงที่สุดของแต่ละศาสตร์
ไม่ว่าวิทยาศาสตร์ ธรรมชาติ และศาสนา
ก็จะพบว่า แท้ที่จริงแล้ว
ทั้งหมดก็คือเรื่องเดียวกัน และเป็นสิ่งเดียวกันนั่นเอง

คำนำ

หนังสือ "คัมภีร์อนัตตา" เล่มนี้สำเร็จได้ด้วยความตั้งใจของคุณแม่บุญศิริ อยชานันท์ และครอบครัว ลูกหลาน คุณแม่บุญศิริเคารพนับถือท่านพ่อลี (หลวงปู่ลี ธัมมธโร ผู้สร้างวัดอโศการาม) เป็นครูบาอาจารย์องค์แรก ทำให้ท่านเป็นผู้ใฝ่ในธรรมตั้งแต่ยังสาว ท่านมีจิตเจตนาทำนุบำรุง เผยแผ่พระพุทธศาสนามาตลอดชั่วชีวิตซึ่งในช่วงที่ผ่านมาส่วนใหญ่จะเป็นการสร้างถาวรวัตถุไว้ในพระพุทธศาสนา เช่น การริเริ่มชักชวนสร้างวัดพุทธิการาม (วัดปะกริม) รวมทั้งสร้างเตาเผาศพถึง 2 เตาไว้ที่วัดนี้ ซึ่งเป็นวัดสาขาของวัดอโศการาม ที่ อ.หาดใหญ่การริเริ่ม ชักชวนสร้างวัดปากน้ำ (สาขาวัดปากน้ำภาษีเจริญ) ที่ อ.หาดใหญ่ สร้างพระเจดีย์ไว้ที่ถ้ำแม่ย่าสุโขทัยและอื่น ๆ อีกมาก และร่วมสร้างพระประธานวัดอื่น ๆ รวมถึงได้เป็นเจ้าภาพ กฐิน สามัคคี ต่อเนื่องเป็นเวลาหลายปีโดยไม่ยึดติดว่าจะต้องเป็นวัดในสายธรรมวัดในสายธรรมยุต นิกายหรือวัดในสายมหานิกาย ขอให้เป็นวัดที่มีพระผู้ปฏิบัติดีปฏิบัติชอบ และมีการสอนกรรมฐาน คุณแม่บุญศิริก็จะให้การสนับสนุนตลอดจนชักชวนเพื่อนสนิท มิตรสหายมาร่วมปฏิบัติกรรมฐานร่วมกัน

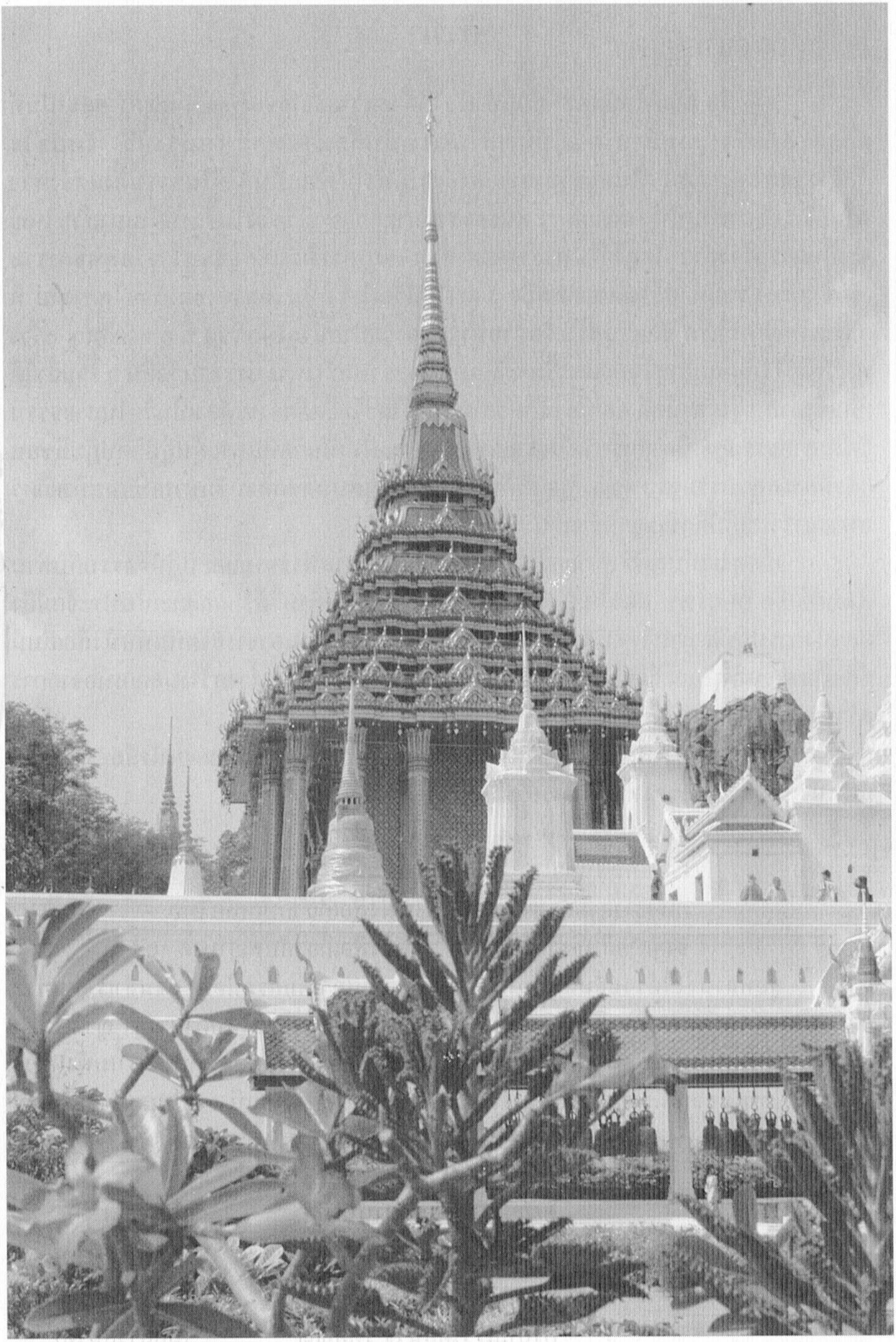
เมื่อคุณแม่บุญศิริ สูงวัยกว่า 70 ปี ท่านได้มีโอกาสฟังธรรมและปฏิบัติธรรมกับท่านอาจารย์แอ๊ด (อ.บูรพา ผดุงไทย) ต่อเนื่องกันหลายปีทำให้ท่านได้รับผลและเห็นประจักษ์ถึงผลแห่งการปฏิบัติ ท่านจึงดำริร่วมกับลูกหลาน ขออนุญาตท่านอาจารย์จัดพิมพ์หนังสือเล่มนี้เพื่อเป็นธรรมทาน และถือเป็นการเผยแผ่พระพุทธธรรมให้ออกไปสู่วงกว้างนอกเหนือจากการสร้างถาวรวัตถุ ที่ท่าน ได้ทำมามากแล้ว

เนื่องจากหนังสือเล่มนี้ ไม่ได้มีการจัดพิมพ์ออกจำหน่ายตามแผงหนังสือ เหมือนกับหนังสือหลายเล่มของท่านอาจารย์ เป็นต้นว่า

เกิดแต่กรรม เล่ม 1-4	ประตูเวลา
เวลาเหลือน้อย	หินธิเบต
กินอย่างฤๅษีล้างพิษพิชิตโรค	หนังสือเกี่ยวกับเหล็กไหล
ธาตุกายสิทธิ์ต่าง ๆ	หนังสือเกี่ยวกับพญานาค ฯลฯ

ลูกหลานจึงได้ร่วมกันดำเนินการจัดพิมพ์หนังสือ "คัมภีร์อนัตตา" จนสำเร็จสมประสงค์ของคุณแม่บุญศิริ ขออุทิศบุญกุศลจากการพิมพ์หนังสือเล่มนี้แด่บิดามารดา ญาติพี่น้อง ครูบาอาจารย์ทุกภพทุกชาติ เจ้ากรรมนายเวร ทุกภพ ทุกชาติ ตลอดจนเทพ พรหมทั้งหลายทั่วสากลพิภพ ขอจงได้ร่วมอนุโมทนาในบุญกุศลนี้ ขอให้บุญกุศลนี้ จงเป็นผลปัจจัยให้คุณแม่บุญศิริและลูกหลานได้ก้าวเข้าสู่กระแสและบรรลุถึงซึ่งพระนิพพานได้โดยเร็ว

คุณแม่บุญศิริ อยชานันท์	(คุณแม่หงษ์)
ครอบครัว รัชตพล กตัญญุกานต์	(ลูกชายคนโต)
ครอบครัว สุริยา อยชานันท์	(ลูกชายคนเล็ก)
ครอบครัว เตือนใจ รัตตัญญู	(ลูกสาวคนโต)

สารจากผู้แต่ง

"คัมภีร์อนัตตา" เป็นหนังสือที่ผมได้เขียนขึ้นมาเมื่อหลายปีก่อน และด้วยหนังสือเล่มนี้เองที่เป็นเหตุชักนำให้ครอบครัวของคุณสุริยา อยชานันท์ ได้เข้าฝึกปฏิบัติสมาธิภาวนาที่บ้านย่านรามอินทรากับผม แต่เนื่องจากในหนังสือคัมภีร์อนัตตานั้นมิได้บอกถึงที่อยู่และสถานที่ติดต่อ หรือเบอร์โทรของผู้เขียนเอาไว้ จึงถือว่าเป็นความพากเพียรพยายามของคุณสุริยาอย่างมากที่เสาะแสวงหาจนกระทั่งมีโอกาสได้พบเจอกัน

จากนั้นคุณสุริยาก็ได้พาครอบครัวรวมทั้งอาม่า "คุณแม่บุญศิริ อยชานันท์" มาปฏิบัติสมาธิภาวนากับผม อาม่าเป็นศิษย์ที่มีอายุมากที่สุดในสำนัก แต่ก็เป็นศิษย์ที่ขยันมากที่สุด อาม่าเป็นที่เคารพรักของบรรดาศิษย์ที่ฝึกปฏิบัติสมาธิภาวนาทุกคนรวมถึงตัวผมเองด้วย ท่านเปรียบเสมือนเป็นญาติผู้ใหญ่ของผมคนหนึ่ง อาม่าจะคอยเป็นห่วงเป็นใยอาจารย์ตลอดมา อาม่ามักจะทำอาหารทั้งคาวและหวานมาให้อาจารย์กินอยู่เป็นประจำ โดยเฉพาะอาหารโบราณที่หาทานได้ยาก แต่อาม่าก็ทำได้ อีกทั้งยังทำได้อร่อยมากเสียด้วย

ในเรื่องการปฏิบัติสมาธิภาวนา อาม่าก็มีความอุตส่าห์พากเพียรเป็นอย่างดี และได้มีโอกาสติดตามผมไปทำบุญยังสถานที่ต่าง ๆ มากมายหลายแห่ง ไม่ว่าจะไกลสักแค่ไหนอาม่าก็จะไปกับคณะปฏิบัติธรรมของเราเสมอ

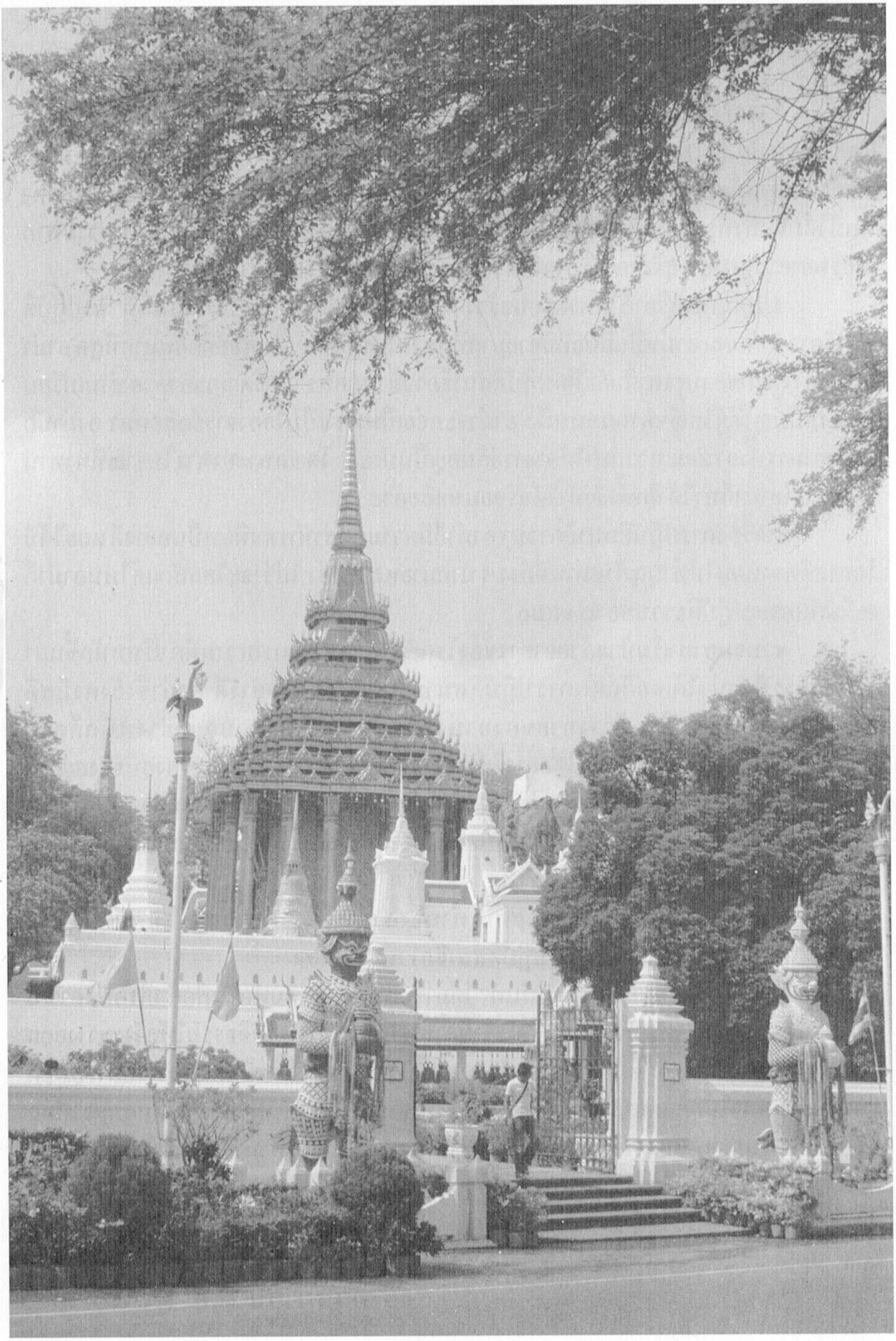
จวบจนอาม่าเริ่มป่วยด้วยอาการของโรคหัวใจ และโรคเบาหวานที่กำเริบหนักขึ้นมา แต่จากการที่อาม่าได้เคยฝึกฝนการปฏิบัติสมาธิจิตเอาไว้เป็นอย่างดี อาม่าจึงยังคงมีสติสัมปชัญญะที่ดีเลิศ ถึงแม้ร่างกายของอาม่าจะถูกโรคร้ายคุกคามอยู่อย่างหนักก็ตาม อาม่าก็ยังคงมีสติประคองจิตรับรู้ได้อย่างดีเยี่ยม อาม่าได้ฝึกการพิจารณาในเรื่องอนิจจังอยู่เป็นประจำ ฝึกพิจารณาสภาพความเป็นจริงที่กำลังเกิดขึ้นและให้จิตอยู่กับอารมณ์ปัจจุบัน โดยจิตไม่หลงไม่หลอกตัวเอง อีกทั้งยังยอมรับกับความจริงของโลกที่มีความเปลี่ยนแปลงอยู่ตลอดเวลาไม่เที่ยงเป็นทุกข์เป็นอนัตตา

ด้วยความพร้อมของการฝึกสตินี้ ท่านจึงสามารถก้าวพ้นอำนาจโลกธาตุนี้ไปได้อย่างผู้มีสติสมกับที่ได้ฝึกจิตด้วยการปฏิบัติสมาธิภาวนามาตลอด

มาในวันนี้ครอบครัว "อยชานันท์" ได้มาขออนุญาตจัดพิมพ์หนังสือคัมภีร์อนัตตาเล่มนี้ขึ้นมาอีกครั้ง โดยมีเจตนาที่เผยแพร่เรื่องราวของธรรมะและการปฏิบัติธรรมให้กว้างขวางออกไป เพื่อเป็นประโยชน์แก่ผู้ที่มีความสนใจในการปฏิบัติธรรมจะได้ใช้เป็นแนวทางในการปฏิบัติ ผมจึงขอโมทนาในกุศลผลบุญอันยิ่งใหญ่ของครอบครัว "อยชานันท์" ในครั้งนี้ และขอให้ผลบุญนี้จงติดตามคุณแม่บุญศิริ ไปทุกภพทุกชาติ อีกทั้งขอให้ได้พานพบเป็นศิษย์อาจารย์กันตลอดไปจนกว่าจะถึงซึ่งพระนิพพาน

อาจารย์ บูรพา ผดุงไทย (อาจารย์แอ๊ด)

๑๐ พฤษภาคม พ.ศ. ๒๕๕๐

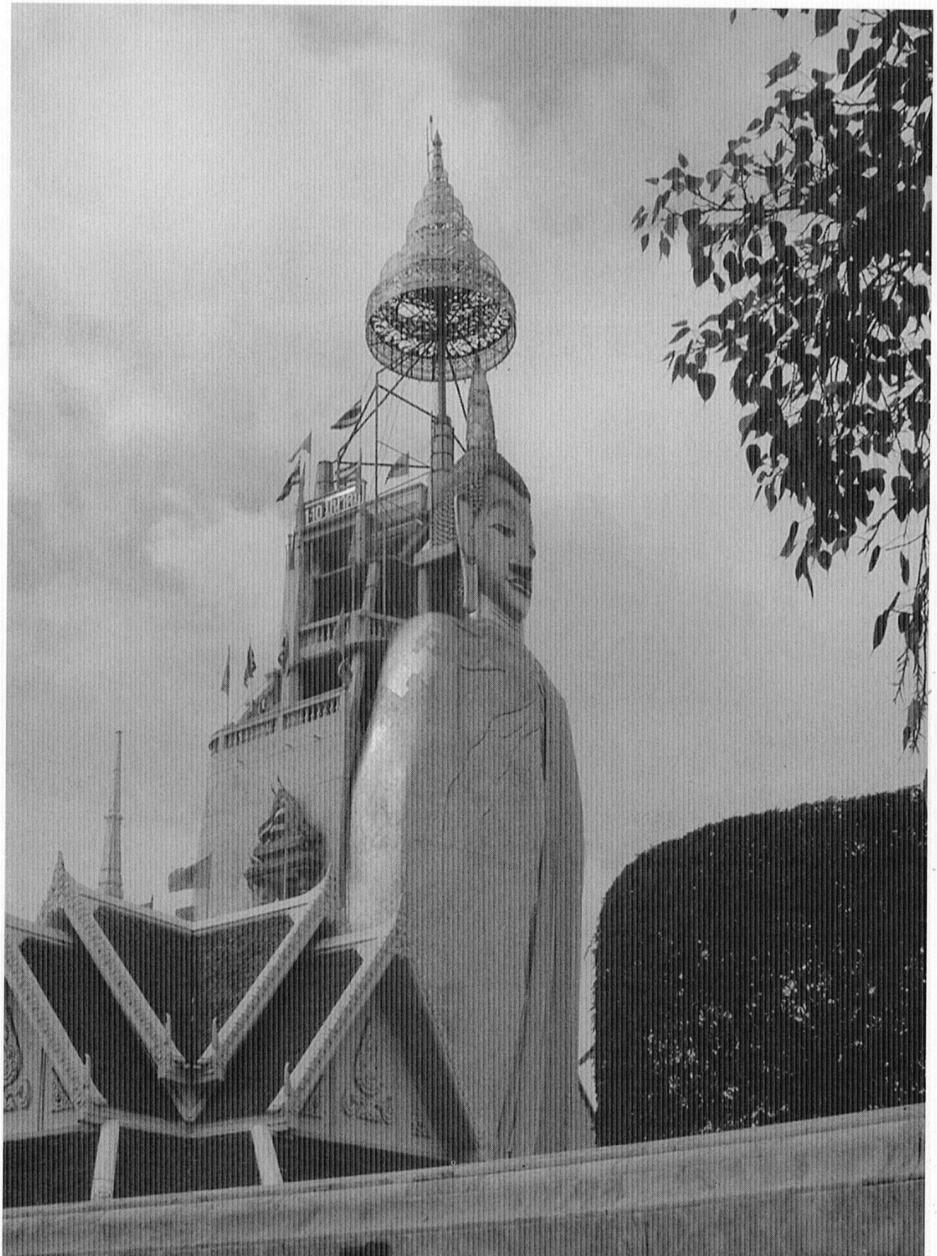

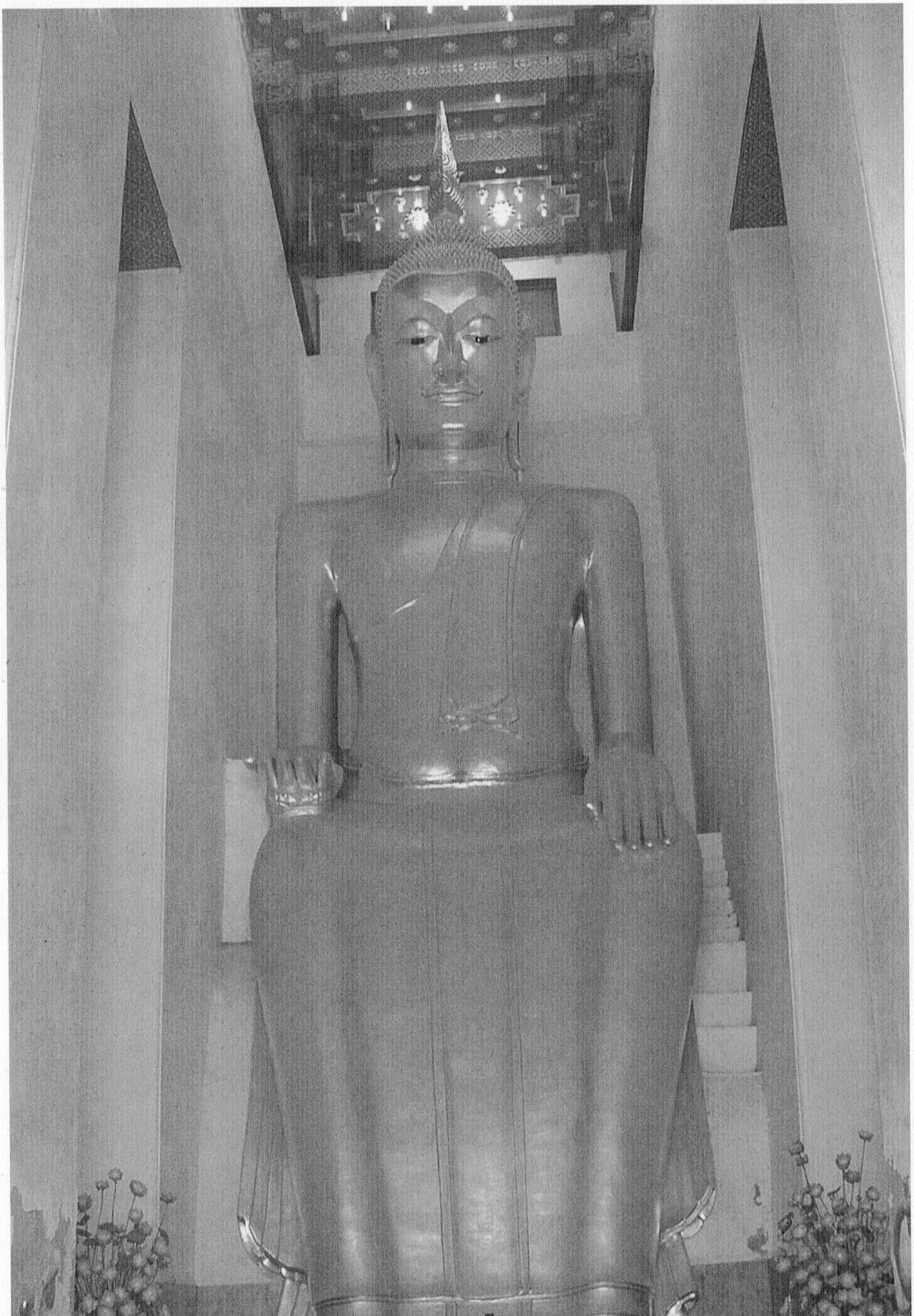
สารบัญ

ความเข้าใจเบื้องต้น

เริ่มต้นเดินทางสู่จุดหมาย

ธรรมมะประดับใจ

ความเข้าใจเบื้องต้น

"มนุษย์ทุกคนมีดวงจิตซึ่งเป็นพลังงาน พลังงานไม่มีวันสูญ เพียงแต่เปลี่ยนสภาพ ธาตุรู้ไม่มีวันตายแต่ดับได้ คนตายคือกายหยาบของธาตุรู้ตาย"

ปัจจัยพื้นฐานในการทำสมาธิเบื้องต้น

(1) ผู้นั้นจะต้องมีความเชื่ออย่างไม่เคลือบแคลงสงสัย ในเรื่องพื้นฐานต่างๆ เช่น เรื่องการเกิดแก่เจ็บตายการเวียนว่ายตายเกิดในวัฏสงสาร เรื่องบาปบุญคุณโทษ ทำดีได้ดีทำชั่วได้ชั่ว เพราะถ้าหากผู้ที่คิดจะมาเรียนสมาธิ แต่ยังมีความลังเลสงสัยในเรื่องเหล่านี้ก็จะไม่เข้าใจว่าทำสมาธิไปเพื่ออะไร ไม่รู้เป้าหมายของการทำสมาธิ ก็บอกว่าอย่ามาเรียนสมาธิเลย เป็นการเสียเวลา เปล่าประโยชน์ การทำสมาธิก็เพราะเราตระหนักในเรื่องเหล่านี้จริง ถึงได้ทำ ดังนั้นหากเรายังเคลือบแคลงสงสัย เราทำสมาธิไปก็ไม่ก้าวหน้า และจะมีผลต่อไปในอนาคตกับการทำสมาธิอย่างมาก

เนื่องเพราะที่สุดของสมาธิ เพื่อหลุดพ้นจากวัฏสงสาร การเวียนว่ายตายเกิด ปลายทางของสมาธิจะทำให้เกิดปัญญาที่เท่าทันกิเลส **สมาธิจึงเป็นเรื่องของการพัฒนาจิตวิญญาณตัวเองไปสู่ความหลุดพ้น** จึงต้องเชื่อว่ามนุษย์เกิดมาในธาตุขันธ์ใหม่โดยมีตัวรู้ตัวเดิม เพียงแต่จำเรื่องราวในชาติภพก่อนไม่ได้ นี่คือสาระอันสำคัญ

ทีนี้เราจะหลุดจากวัฏสงสารได้อย่างไร ก็ต้องมีการฝึกจิต เพื่อให้จิตกลับไปสู่สภาพเดิมแท้ของมัน ถ้าไม่ฝึกก็ไม่มีทางไปรู้ธรรมชาติของจิตเดิมแท้ ไม่อาจกลับไปรวมกับพลังงานหลักได้ เพียงแต่วิธีการในทางปฏิบัตินั้นไม่ง่าย

นักเช่น หากเรานั่งอยู่เฉยๆอย่างนี้ จิตเราจะไปเป็นอิสระได้อย่างไร จิตมนุษย์นั้นไม่มีทางทำได้ ยิ่งไม่ทำอะไรเลย หรือไม่เพียรปฏิบัติก็เป็นไปไม่ได้ การใช้ชีวิตประจำวันกับภาวะที่เราเป็นอยู่ ซึ่งเต็มไปด้วยกิเลส ไม่ได้เป็นหนทางที่จะทำให้จิตรู้เท่าทันกิเลสได้เลย

การฝึกสมาธิในเบื้องต้นเป็นการให้อุบายแก่จิต ถ้าเรานั่งอยู่เฉยๆ ธรรมชาติของจิตนั้นว่องไว ก็จะคิดโน่นคิดนี่ไปเรื่อย แต่พอทำสมาธิเมื่อมีอุบายแล้ว อุบายง่ายๆก็เช่น คำภาวนา จิตไม่เท่าทันอุบายจิตก็จะสงบลงได้ อุบายนั้นก็ได้ผล แต่ถ้าไม่ได้ผลก็ต้องเพิ่มอุบายเข้าไปอีก อุบายต้องเก่งกว่า นี่เป็นวิธีการที่ทำไมบางครั้งเราถึงไม่อธิบายอะไรมากนัก หากรู้มาก เท่าทันอุบายก็ดื้อยา แล้วก็ต้องเพิ่มเข้าไปอีกหลายขนาน หากใช้หมดทุกอย่างแล้ว จิตยังสงบไม่ได้ก็ต้องยอมแพ้ เป็นอันจบกัน ไม่เป็นผลดีกับตัวผู้ปฏิบัติเอง ดังนั้นทำตามเราบอก ไม่ต้องรู้มากเกินไป อุบายก็เกิดผลอยู่แล้ว แต่เรื่องเหล่านี้จะมีใครบ้างที่สามารถรู้เท่าทันกิเลส จิตเป็นอิสระได้เอง หากใครมีปัญญาตาญาณ รู้แจ้งเห็นจริง รู้แจ้งแทงตลอดได้เอง ก็ไม่จำเป็นต้องเรียนสมาธิ หากเราไม่รู้ด้วยตนเองได้ ก็ต้องหาคนที่รู้จริงและสอนได้ การมีคนสอนก็ทำให้ก้าวหน้าเร็วขึ้น เกิดความเชื่อมั่น มีกำลังใจที่จะปฏิบัติเพียรทางจิต

(2) ผู้นั้นต้องมีความศรัทธาอย่างแรงกล้าในวิธีการของครูบาอาจารย์ หากมีความเคลือบแคลงสงสัยในตัวผู้สอน ก็ควรไปหาคนอื่นที่ตนศรัทธา ผู้ปฏิบัติจะผ่านพ้นได้หรือไม่ก็อยู่ตรงความศรัทธานี้ ซึ่งหากมีไม่เพียงพอก็ไม่ผ่านแน่นอน เพราะว่าภาวะทางจิต ไม่ใช่ของง่ายๆอย่างที่คิด ไม่ใช่เรื่องสนุกด้วย

เปรียบเหมือนการเข้าป่า ถ้าเราไม่แน่ใจนายพรานว่าสามารถจะช่วยเราได้จริง สงสัยว่าจะมีฝีมือ

ป้องกันภัยให้เราได้ไหมก็อย่าไปเข้าป่าเลย ถ้าจะเข้าป่าก็ต้องไว้ใจตัวนายพราน ถ้าเข้าไปแล้วเกิดอาการไม่เชื่อมั่น นี่ยุ่งเลย ดังนั้นต้องมีความมั่นใจไม่คลางแคลงสงสัยในความสามารถของอาจารย์ว่านำพาเราให้พ้นทางไปได้ มัวแต่สงสัยจะเชื่อดีหรือไม่เชื่อดีแบบนี้มีปัญหา

เนื่องจากสาระสำคัญอยู่ที่คนเรียน ถ้าคนเรียนตั้งใจไม่พอ เสียเวลาเปล่าทั้งคู่ เหมือนเรากำลังเติมน้ำมันเชื้อเพลิงให้จรวด เราเติมไปมากๆจรวดก็ยิงขึ้นไปได้ แต่ถ้าเติมน้อย น้ำมันหมดเสียก่อนที่จรวดจะยิง ก็จะตกลงมา

เปรียบเหมือนแม่น้ำกว้างๆสายหนึ่ง เขาทดลองข้ามที่ท่านี้แล้วไปไม่ได้ก็ไปทดลองที่ท่าใหม่ที่อื่น ทดลองข้ามมาไม่รู้กี่ครั้งแล้วก็ข้ามไปไม่ถึงฝั่ง ที่ไปไม่ถึงนั้นมีสาเหตุหลายอย่าง เช่นเขาเตรียมกำลังไปไม่พอ เขาดำเนินไปเพียงครึ่งสายแม่น้ำก็หมดแรงก่อน ทีนี้ถ้าเราเตรียมกำลังให้พอ กำลังก็เกิดจากความศรัทธาของตัวคนข้ามเองที่ปลูกฝังไว้ในจิต และต้องเผื่อให้เหลือๆไว้ก่อนคือถึงฝั่งโน้นแล้วยังเหลือก็ไม่เป็นไร ถ้ามีน้อยไปได้แค่ครึ่งทางก็อาจจมน้ำได้ ซึ่งเราเห็นมามากแล้ว ศรัทธาไม่พอก็ไปไม่พ้น ผลก็ตกแก่ตัวของเขาเอง ไม่ใช่ตัวอาจารย์ ดังนั้นให้เหลือไว้เป็นอันปลอดภัยกว่า

แต่ว่าเราจะรับเป็นศิษย์เราก็มั่นใจแล้วว่าส่วนใหญ่ผ่าน เพราะไม่ใช่โรงเรียนกวดวิชาที่ใครมาก็รับหมด ต้องมีศรัทธาระดับหนึ่งเราถึงสอน เพียงแค่มาพบแล้วบอกว่าจะเรียนสมาธิ ก็คงไม่สอน ต้องมากกว่านั้นแสดงให้เห็นชัดเจนว่าอยากจะรู้และมีความตั้งใจจริงถึงสอน แล้วก็ไม่ใช่ว่าจะสอนกันได้ทุกคน บางคนก็สอนได้ บางคนในภาวะของเขาก็สอนไม่ได้ คนที่สอนไม่ได้เราก็สนทนาด้วยจริงแต่ไม่สอน คือพูดให้ฟังแต่กว้างๆ แต่เราไม่สอนเคล็ดลับ ไม่สอนเทคนิค ไม่สอนวิธีการให้ หากรับเป็นศิษย์แล้วเราก็จะต้องพาเขาไปจนพ้น ลูกศิษย์ทุกคนก็ได้เท่ากันหมด ต่อไปก็ขึ้นอยู่กับตัวของเขาเอง หากเขา

พยายามเท่าใดสามารถรับได้เท่าใดก็รับไป นี่เป็นสิ่งสำคัญถึงได้ตอกย้ำให้เข้าไปในส่วนลึกของจิต อาจต้องใช้เวลาในการทบทวนดูว่าเข้าใจไหม ปรับความเข้าใจไปทีละเล็กละน้อย จนสภาพจิตเขาเข้าใจที่เราสอน เข้าใจทุกอย่าง แล้วค่อยมาเริ่มเรียนรู้ คราวนี้เราใส่อะไรให้ ก็จะรับได้ และต้องเชื่อฟังเราถึงจะผ่านไปได้ ถ้าไม่เชื่อฟังเราหรือยังมีอัตตาอยู่ ก็จะไปทำในสิ่งที่รู้เห็นเอง หรือเก่งเองซึ่งจะไปไม่ตลอดรอดฝั่ง เพราะเป็นสิ่งที่จะต้องเชื่อเราในเบื้องต้น

ดังนั้นแล้วเราสอนสมาธิ เราไม่ได้สอนในลักษณะว่ามีกฎอะไรที่ประหลาดอัศจรรย์ เช่น เป็นการทรมานร่างกายอะไรประหลาดๆซึ่งหลายๆคนกลับไปชอบในวิธีการที่เหมือนซาดิสซ์แล้วก็นึกว่าใช่ จริงๆแล้วมันไม่เกี่ยว **จิตจะสำเร็จหรือไม่ขึ้นอยู่กับภาวะของจิตอย่างเดียว** วิธีการอย่างอื่นไม่ทำให้จิตสำเร็จได้ การทรมานร่างกายจึงไม่เป็นเหตุให้หลุดพ้นได้ ไปนิพพานได้ด้วยจิต ร่างกายไปด้วยไม่ได้

การประพฤติถือกฎข้อระเบียบก็ไม่อาจจะรับประกันได้ว่าจิตจะต้องสำเร็จ ควรทำความเข้าใจให้ดี การทำตามกฎระเบียบถูกต้องทุกประการ ทำซ้ำเป็นกี่ปีๆปฏิบัติตามกฎระเบียบกี่ร้อยข้อ ก็ไม่ได้รับรองว่า จะมีปัญญาที่จะทำลายกิเลสได้แต่กฎระเบียบเป็นเพียงเครื่องเอื้ออำนวยให้ปฏิบัติทางจิตได้ง่าย ไม่ทำให้ไปใกล้กิเลสมาก แต่การปฏิบัติตามกฎระเบียบหรือข้อบังคับอย่างเดียว ไม่ได้หมายความว่า จะเป็นผู้ที่เข้าใจและเท่าทันในกิเลสเสมอไป แต่เป็นการทำให้รักษาศีลง่ายขึ้น ห่างไกลจากกิเลสมากขึ้น เพราะฉะนั้นต้องเดินสายกลางๆ คือถ้าตึงเกินไปรักษาแต่กฎ ลืมไปว่าเรื่องนี้เป็นเรื่องของจิตไม่ได้อยู่ที่กฎ ก็มัวแต่ไปรักษากฎจิตก็ไม่พัฒนาไปไหน แต่ถ้าเผื่อไม่มีกฎเสียเลยก็หย่อนยานไป การฝึกจิตหากไม่มีกฎไม่มีวินัย ก็ฝึกจิตทำสมาธิไม่ได้ ดังนั้นต้องเป็นกลางๆถึงจะเป็นผลดี

ความมุ่งหมายที่ให้เตรียมใจไว้ตอนนี้เหมือนเราเตรียมน้ำมันให้พอ เปรียบเหมือนรถ เราเติมน้ำมัน ถ้าเราเติมให้พอ เดินทางไปถึงปลายทางแล้ว น้ำมันยังเหลือ ย่อมดีกว่าไปไม่ถึงแล้วน้ำมันหมดก่อน ทุกคนที่มาส่วนใหญ่ก็มีความตั้งใจใฝ่ดีอยู่แล้ว เพียงแต่ว่าศรัทธาจะเพียงพอไหม ถ้าไม่พอก็จะต้องใช้เวลาค้นหากันต่อไป ถ้าเพียงพอแล้ว คนที่มาอยู่ก่อนทุกคนก็ให้การยอมรับได้ ลูกศิษย์เก่าทุกคนจะมีนิสัยใจคอเหมือนๆกัน จะยินดีที่จะรับทุกคนเข้ามาเป็นญาติธรรมด้วยกันทั้งนั้น ไม่มีใครแปลกประหลาดกว่าใคร เพราะในจิตใจของผู้ปฏิบัตินั้น เมื่อเรารู้แล้วเราเห็นแล้วเราก็ต้องมีความเมตตาให้คนอื่นได้รู้ได้เห็นด้วย แต่ถ้าคนไหนไม่มีคุณธรรมข้อนี้ในจิต จะไม่รับเป็นศิษย์เลย ด้วยเพราะจะรู้จะเห็นแต่เพียงคนเดียวไม่ได้ อาจารย์สอนเรามาจนเราได้รู้ได้เห็นสัจธรรม เรามีหน้าที่ที่จะต้องช่วยคนอื่นให้รู้ จะไม่มีการกลัวว่าคนอื่นจะได้รู้เรื่องจิตวิญญาณ เรื่องจิตใจ มโนธรรม เรารู้แล้วเราต้องมีจิตใจที่จะให้คนอื่นได้รู้ด้วย ถ้าเราใจแคบเมื่อไร เราจะไม่ใช่ผู้ปฏิบัติ กิเลสจะครอบงำได้

การฝึกจิตสำคัญอย่างไร

การฝึกจิตนั้นเป็นสิ่งสำคัญมาก **เพราะการฝึกจิตเป็นการฝึกไปเพื่อรู้แจ้งเห็นจริง รู้แจ้งแทงตลอด** ทรัพย์สินเงินทองทุกสิ่งทุกอย่างในโลกนี้ไม่สามารถติดตามมนุษย์ทุกคนไปในชาติภพหน้าได้เลย จะต้องทิ้งไว้บนโลกนี้เท่านั้น แม้กระทั่งร่างกายยังไม่สามารถเอาไปได้ ดังนั้นสิ่งที่สามารถจะติดตามไปได้จริงนั้นคือ การฝึกฝนทางจิตให้มีกำลัง ซึ่งผู้ปฏิบัติได้เพียรฝึกไว้ สมาธิก็ดี ฌานก็ดี ที่ได้ฝึกไว้จะเป็นกุศลทำให้จิตผ่องใสซึ่งสามารถติดตามดวงจิตไปได้จริง จึงเป็นอริยทรัพย์ นอกนั้นแล้วไม่สามารถจะเอาไปได้เลย ขอให้นึกถึงคำนี้ไว้ เมื่อปฏิบัติจิตไปสักพักหนึ่งสัจธรรมข้อนี้ก็จะเริ่มปรากฏขึ้นเรื่อยๆ

จนผู้ปฏิบัติตระหนักด้วยตนเองได้ว่าที่อาจารย์สอนไว้แต่ต้นนั้นเป็นความจริงทุกประการ ตอนนี้อาจจะยังไม่เข้าใจดีนัก การที่อาจารย์พูดให้ฟังไม่เหมือนกับการรู้เอง สิ่งที่ปรากฏในจิตจะทำให้รู้แจ้ง

มนุษย์เราคงต้องเวียนว่ายตายเกิด ควรจะรู้เกี่ยวกับที่มาของตัวเราเองว่ามาจากไหน และจะไปไหน การจะรู้ได้ก็ต้องฝึกฝนทางจิต ให้จิตมีสภาวะที่จะเรียนรู้ในเรื่องที่ลึกซึ้งเกินกว่าหูตามนุษย์จะรู้ได้ หากไม่เรียนรู้ จะตกในภาวะเดิมคือเวียนว่ายตายเกิดตามเวรตามกรรม ซึ่งทำให้วงล้อแห่งกรรมยังคงหมุนอยู่อย่างต่อเนื่อง

มนุษย์บางคนไปคิดว่าเกิดมามีเพียงหนึ่งชาติ จึงทำการเบียดเบียนไปเรื่อย พวกเขาไม่เคยจะสนใจรู้ว่าตัวเองมาจากไหน และจะไปไหน ยังคงแปดเปื้อนในจิตวิญญาณ เมื่อดับสิ้นกายไปแล้วเขาจะโดนจัดการไปตามเวรตามกรรมจริงๆ เนื่องจากจิตไม่เคยพัฒนา เขาจึงไม่มีแสงสว่างนำทาง เขาดับไปก็จะอยู่ในความมืด ล่องลอยไปตามบุญกรรมซัดเซพเนจร หากพลาดพลั้งก็ไปเกิดเป็นสัตว์ หรืออสูรกายโดยที่กำหนดไม่ได้ ต้องเวียนว่ายตายเกิดอีกนับชาติไม่ถ้วน

ดังนั้นที่ถามว่า "จำเป็นต้องพัฒนาทางจิตไหม?" ขอตอบว่าจำเป็นที่สุด การได้ฌานได้ญาณเป็นสิ่งจำเป็น ถ้าไม่พัฒนาทางจิตก็จะเป็นอย่างที่กล่าวไปแล้ว แต่ผู้ที่รู้แล้วว่าชาตินี้ไม่ทันแน่ๆก็อธิษฐานจิตไว้ชาติหน้า ขอให้ได้พบครูบาอาจารย์และเพื่อนธรรมอย่าได้เสียชาติเกิดเลย เมื่อได้อธิษฐานเอาไว้ประกอบกับวิธีการอธิษฐานจิตที่ครูบาอาจารย์สอน และไม่ทำกรรมเพิ่ม ก็จะมีแต่ของเก่าที่ค่อยๆสะสางไป เมื่อนั่งเพียรปฏิบัติไป กรรมบางอย่างอาจเป็นอโหสิกรรมบ้าง ชดใช้ไปแล้วบ้าง ชาติภพก็จะสั้นเข้า

หากที่ปฏิบัติมาเกิดไปพลาดพลั้ง คำอธิษฐานเป็นจริงแต่เราละเลยไป จำไม่ได้เนื่องจากตกอยู่ในกองกิเลส สิ่งที่อุตสาห์ทำมาตั้งนานก็ล่วงถอย

ไปได้เช่นกัน พิธีที่สำคัญๆเช่น การเผากระทงอธิษฐานจิตจะเขียนในกระทงเลยว่าชาติหน้าขอให้ได้พานพบครูบาอาจารย์ อย่าให้เสียชาติเกิดเลย พอถึงช่วงเวลาอธิษฐานจิตไว้นั้น ก็จะมีเหตุให้ได้มาพานพบกันจริง แต่หากคนผู้นั้นสนุกอยู่กับกองกิเลส ต่อให้ครูบาอาจารย์เดินชนเต็มที่ ก็ยังนึกไม่ออก เขาก็หลงอยู่ในกระแสไปตามทางของเขา ครูบาอาจารย์ก็ไปอีกทาง นี่ก็พลาดพลั้งเสียชาติเกิดไป

มนุษย์เราทุกคนมีความประมาทเป็นที่ตั้ง หากพลาดไปชาติหนึ่งอาจไปสร้างอีกหลายร้อยชาติ บางทีปฏิบัติมาจนใกล้แล้ว เช่นทำไปอีกสัก 10 ชาติก็หมดสิ้นตัวรู้ แต่ถ้าพลาดไปก็กลายเป็น 100 ชาติคืออีกนานโขเลย คนที่มีปัญญาเห็นว่าการเกิดแต่ละครั้งนี้มีความเสี่ยงสูงมาก ก็จะทำต่อเนื่องทั้งชาตินี้และชาติหน้า กุศลที่มีเพียงพอจะประคับประคองจิตไม่ให้พลาดพลั้งไปได้อีกมาถึงตรงนี้ก็ใกล้มากที่จิตจะบริสุทธิ์กลับไปได้ เพราะเหนื่อยที่จะมีธาตุขันธ์มีแต่ความทุกข์ในสังขาร เกิดเมื่อไรก็มีคำว่าตายมาคู่กับวันที่เกิดนั่นแหละพบพานแต่ความเจ็บปวดทุกข์ทรมาน การเกิดมาก็เพื่อใช้กรรมจริงๆ คนที่ไม่ตระหนักก็ยังไม่เข้าใจว่าทำไมคนพวกนี้จึงอธิษฐานจิตให้ตายแล้วไม่เกิด ก็เพราะเขาอยากไปรวมตัวกับพลังงานหลัก ไม่ต้องมานั่งมีทุกข์ ทุกข์มีทั้งกายกรรม วจีกรรม มโนกรรม ทั้งสามทางถือเป็นทุกข์ทั้งสิ้น

มนุษย์เท่านั้นที่ฝึกจิตได้ มนุษย์มีธาตุขันธ์สมบูรณ์ ซึ่งเป็นสิ่งที่วิเศษสุด หากเกิดการพลาดพลั้ง ไปเกิดเป็นสัตว์ ก็จะฝึกจิตทำสมาธิไม่ได้ เป็นมนุษย์เกิดมานั้นประเสริฐยิ่งนัก ขอจงอย่าประมาทให้มีสติในการเรียนรู้ใช้อายตนะต่างๆ ใช้ความสามารถและคุณสมบัติที่ดีพร้อม ที่มีในตัวท่านให้เป็นประโยชน์สูงสุด เพื่อให้รู้ในธรรมอันเป็นแนวทางให้จิตผ่องใสเบิกบาน มุ่งสู่ความหลุดพ้นจากพันธนาการ หลุดพ้นจากการเวียนว่ายตายเกิด นำพาท่านไปสู่ปลายทางการหลุดพ้นจากบ่วงกรรม

การจะหลุดพ้นจากการเวียนว่ายตายเกิดหรือวัฏสงสาร การจะไปถึงซึ่งนิพพาน มีเพียงมนุษย์ที่มีธาตุขันธ์สมบูรณ์เท่านั้นพึงจะกระทำสำเร็จ ดังนั้นอย่าประมาท จงรีบฝึกฝนให้จิตมีกำลัง ให้รู้จักบาปบุญคุณโทษ ได้ฌานได้ญาณ ได้ดวงตาเห็นธรรม นี่เป็นสิ่งจำเป็นและเป็นสัจธรรม ในเบื้องต้นอาจจะไม่เข้าใจดีนัก แต่เมื่อเราฝึกฝนไป ทำจิตอีกระยะหนึ่ง จิตจะเริ่มรับสิ่งที่จะพิจารณาภูมิธรรมต่อไป เริ่มจากเรื่องไร้สาระไปเรื่อยๆก็จะเริ่มเข้าใจในสัจธรรมเหล่านี้ได้เป็นอย่างดี เมื่อถึงจุดหนึ่งข้อธรรมต่างๆจะรวมตัวกันไปเอง แบบฝึกหัดต่างๆจากการปฏิบัติทางจิต จะน้อมนำไปสู่การรวมตัวของข้อธรรม ก็จะปรากฏเป็นภูมิปัญญา เกิดการรู้แจ้งเห็นจริงในธรรม **การที่ข้อธรรมต่างๆมารวมตัวกันก็อาศัยจากประสบการณ์ จากสิ่งที่จิตได้พบและเดินผ่านๆมาจากการฝึกฝนปฏิบัติจริง ทางจิตมาพอสมควร ประกอบกันเข้าหลายๆประการด้วยกัน จนเกิดการสังเคราะห์รวมตัวกันเห็นเป็นสัจธรรมเป็นแก่นแท้ของธรรมะ รู้แจ้งแทงตลอดในข้อธรรม** บางทีธรรมะก็เป็นข้อธรรมเดิมๆที่เราเคยได้ยินมาเช่น ทำดีได้ดีทำชั่วได้ชั่ว บาปบุญคุณโทษ เพียงแต่ว่าเมื่อธรรมรวมตัวกันขึ้นอย่างแน่นอนและชัดเจน จากการที่ได้ปฏิบัติจริง สัจ-ธรรมย่อมปรากฏให้เราซาบซึ้ง และเข้าใจในธรรมอันเป็นธรรมชาติอย่างที่ไม่มีอะไรโต้เถียงได้

วิชาการในโลกนี้ทั้งหลายทั้งปวง ต่อให้คนที่จบปริญญาเอกสาขาเดียวกันมาคุยกัน พอไปถึงที่สุดก็ยังตีกันอยู่ดี ยังมีความเห็นความรู้ต่อปัญหาไม่เหมือนกัน เพราะมันเป็นทางโลกีย์เป็นทางโลก ยังหาข้อสรุปไม่ได้ ยังมีใครถูกใครผิด ยังมีข้อกังขาโต้เถียงกันได้ แต่ในทางธรรม หากเข้าใจลึกซึ้งรู้ถึงรากจริงๆแล้ว ก็ไม่มีปัญหาใดมาเป็นข้อกังวลอีกต่อไป คือในข้อธรรมเดียวกันก็รู้เหมือนกัน เมื่อธรรมรวมตัวกันแล้ว ธรรมจะเกิดการสังเคราะห์จนรู้ในสัจธรรม คือรู้แจ้งเห็นจริงแล้วย่อมมีความเหมือนกัน ไม่มีการขัดแย้งโต้แย้งกัน

ไม่ว่าผู้ปฏิบัติจะอยู่ในป่าเขา หรือที่ใดก็ตาม ซึ่งเห็นได้ชัดว่าการรู้แจ้งในธรรมนั้นเป็นสิ่งซึ่งมีอยู่จริง และถ้าใครเข้าถึงสัจธรรมซึ่งเป็นธรรมชาตินั้นได้ จะไม่มีความขัดแย้งกันเลย จะเข้าใจเหมือนกันทุกประการ ไม่ใช่ต่างคนต่างรู้แจ้งกันคนละข้อธรรม หรือรู้แจ้งกันคนละอย่างสองอย่าง

ทุกอย่างในโลกแสดงหลักสัจธรรมในตัวของมันทั้งสิ้น อนิจจังไม่เที่ยง ทุกขังเป็นทุกข์ อนัตตาไม่สามารถดำรงอยู่เป็นตัวเป็นตนได้ ต้องแตกสลายไป **กฎไตรลักษณ์นี้เป็นสัจธรรม** อะไรที่เกิดขึ้นด้วยตัวเองมันก็ต้องแตกดับไปด้วยตัวของมันเอง ไม่มีอะไรหนีสัจธรรมนี้พ้น พูดอีกก็ถูกอีกแต่สัจธรรมนี้จะเข้าใจได้จริงก็ต่อเมื่อมีปัญญาญาณรู้แจ้งเห็นจริง ข้อธรรมเดิมๆแต่จะเข้าใจได้ลึกซึ้งกว่าเดิม

ทำไมฝึกสมาธิแล้วจึงสำเร็จทางจิต

เมื่อเราทำสมาธิตัวธรรมชาติของจิตมีภาวะการซึ่งจะปฏิวัติตัวเอง ไปเพื่อเป็นอิสระจากกิเลส **เหมือนธรรมชาติของน้ำจะไหลลงที่ต่ำ แต่ธรรมชาติของจิตจะปฏิวัติตัวเองเพื่อลอยขึ้นเบื้องสูง** หรือหลุดพ้นจากภาวะซึ่งเป็นกิเลสอยู่แล้ว ทีนี้ทำไมถึงต้องกล่าวว่า "ฝึกสมาธิแล้วจึงสำเร็จทางจิต" ประการแรกก่อนที่เราจะเข้าใจตรงนี้ เราต้องเข้าใจถึงระบบวัฏสงสาร เราต้องมีความเชื่อในการตายแล้วเกิด ในเรื่องบาปบุญคุณโทษ เรื่องกรรมเวรที่มีอยู่ เราต้องมีความเชื่อเรื่องเหล่านี้ในระดับหนึ่ง จนจิตไม่เคลือบแคลงสงสัย จิตก็จะพัฒนาไป เพื่อจะรู้จิตวิญญาณจริงๆว่า มาจากไหนจะไปไหน ถ้าเผื่อเรายังไม่มีความเชื่อมั่นลงไปว่าตายแล้วจะเกิด หรือมีบาป มีบุญ มีเวรกรรมจริง สิ่งเหล่านี้ถ้ายังมีความเคลือบแคลงสงสัยอยู่ในจิต เราจะทำสมาธิไปทำไม เราทำสมาธิไม่ได้หรอก เพราะปลายทางของสมาธิ **ที่สุดของสมาธิ ก็คือการที่จิต**

เป็นอิสระจากกิเลส จิตผ่องใสบริสุทธิ์หรือหลุดพ้นจากภาวะกิเลส คือ กิเลสไม่สามารถมีผลต่อสภาพจิตได้แล้ว จิตก็จะกลับไปสู่สภาพเดิมเหมือนกับตอนที่แยกมาจากพลังงานหลัก จิตก็สำเร็จอย่างนี้ แต่ก็มีเงื่อนไขอยู่ 2 อย่างด้วยกัน หนึ่งก็คือ จิตนั้นจะต้องใสบริสุทธิ์เพียงพอที่จะกลับไปรวมกับพลังงานหลัก ส่วนสองก็คือ จะต้องไม่มีกรรมอะไรที่เป็นเหตุแห่งการเกิดอีก

จิตมนุษย์มีภาวะในการปฏิวัติตัวเองไปเพื่อจะหลุดพ้น ตัวจิตเองต้องการกลับไปรวมกับพลังงานหลักที่เป็นจิตจักรวาล ที่คุมหมื่นโกฏิจักรวาล ซึ่งตามลัทธิต่างๆก็มีชื่อเรียกต่างๆกันไป จิตจักรวาลเป็นผู้กำหนดจิต จิตทุกดวงแยกออกมาจากอันนี้หมด ดังนั้นคนทุกคนในสาระจริงๆแล้วก็เป็นพี่น้องกันหมด มีความรักให้กันได้ไม่ยาก มาจากที่เดียวกันอยากจะกลับไปเหมือนๆกัน โลกนี้มีหมื่นโกฏิจักรวาล ในเอกภพนี้ในหมื่นโกฏิจักรวาลนี้ ก็มีการเวียนว่ายตายเกิด แต่ไม่ใช่สาระเรา เมื่อเราอยู่จักรวาลนี้ก็ไม่ต้องไปรู้จักรวาลอื่น เราตรงนี้เราหลุดพ้นได้ก็ไม่ต้องไปรู้ในเอกภพอื่น สรุปว่าตัวเขาเองก็พัฒนาตัวเองไปเพื่อหลุดพ้น การที่เราทำสมาธิแล้วละเอียดขึ้นไปเรื่อยๆเป็นการที่จิตจะพัฒนาไปเพื่อกลับไปรวม วิธีการคือให้จิตกลับไปอยู่ในสภาพเดิมแท้ของมัน เนื่องจากจิตที่แบ่งแยกออกมาจากตัวพลังงานหลัก ตอนก่อนจะแยกออกมาก็มีสีเหมือนกัน มีลักษณะเดียวกัน ยังไม่แปดเปื้อนด้วยกิเลสตัณหาอุปาทาน เมื่อแบ่งลงมาแล้วก็มีสีต่างๆหรือความแปดเปื้อนในจิตไปเรื่อย สีเกิดมอเปลี่ยนไปตามความเป็นไปของมัน บางคนดำปี๋เลย อยู่ในภาวะซึ่งมาสัมพันธ์สร้างชาติภพ สร้างกายขึ้นมา ยิ่งนับวันก็ยิ่งมีแต่การปรุงแต่งเข้าหาในจิต ก็จะไกลไปจากสิ่งที่มันมาแต่ต้น เมื่อกลับไปเจอพลังงานหลักที่มีความใสบริสุทธิ์ ตัวแม่ก็รับไปรวมไม่ได้ ก็ต้องกลับลงมาใหม่ คราวนี้จิตบางดวงกลับดำกว่าเดิมก็ลงลึกไปอีก ตอนนี้เรากำลังฟอกขึ้นไป

สมมุติผ้าขาวพับใหม่ๆพับหนึ่ง โดนตัดแยกเป็นชิ้นๆแยกๆกันไป เมื่อถึงเวลาผ้าขาวนั้นก็กลับมาที่เดิม เมื่อกลับมาก็รู้ว่าภาวะที่เกิดขึ้นนั้นไม่ขาวเหมือนเดิม ผ้าที่กลับมานั้นไม่ขาวแล้ว ออกเทาบ้างเหลืองบ้าง จะรวมกับพับเดิมเขาก็ว่ากลับไปซักมาใหม่ ผืนนี้ไม่ใช่ ตอนแรกเป็นผ้าขาว แต่ตอนนี้เป็นสีเทาๆเหลืองๆจะไปรวมกับพับเดิมได้อย่างไร กลับไปซักมาใหม่ เอาให้ขาวกว่านี้หน่อย ก็กลับไปคราวนี้กลับดำกว่าเดิมอีก ก็ไม่ยอมรับอีก นี่เป็นภาวะที่เป็นอยู่ ซึ่งฟอกกันไม่ออก ก็อีกนานเลยที่ต้องอยู่ในภาวะเช่นนี้

จิตดวงเล็กๆที่เคยแยกตัวออกมา กลับไปรวมเป็นเนื้อเดียวกันได้ก็ต้องวางไว้ซึ่งกิเลส ตัณหา อุปทาน อวิชชา จะต้องทิ้งไว้บนโลกกลับไปแต่จิตเพียงอย่างเดียว และไม่มีกรรมอันใดต้องส่งผล พลังงานหลักก็นำจุดย่อยๆนี้หลอมรวมไปเป็นเนื้อเดียวกัน คือยุบตัวรู้ทิ้ง ตัวรู้ก็ไม่ปรากฏ ไม่มีการเวียนว่ายตายเกิดอีก คือตัวรู้ที่เราเคยมีมาสืบทอดสะสมมาไม่รู้กี่ร้อยกี่พันชาติ ผ่านธาตุขันธ์ต่างๆ โดนกลืนไปกับตัวแม่ ตัวรู้โดนทำลาย ความรู้เกี่ยวกับชาติภพหมดสิ้นจำอะไรไม่ได้หมด หมดภาวะของการเกิดตัวรู้ จบสิ้นทุกอย่าง ภาวะนี้เรียกว่า **ภาวะนิพพาน**

คำว่าจิตเป็นอิสระก็คือการคลายตัวจากความยึดมั่นถือมั่น ความเป็นอิสระนี้สำคัญมาก ถ้าเรายังคงยึดถืออะไรอยู่จิตจะไม่เป็นอิสระ ก็ทำสมาธิไม่ได้ ทุกคนล้วนมีความสามารถในการทำสมาธิได้ เพียงแต่เราไปยึดมั่นถือมั่น จิตวิญญาณเราไปยึดถือร่างกายว่าเป็นเจ้าข้าวเจ้าของ ซึ่งทำให้จิตไม่เป็นอิสระ เรียนรู้การทำสมาธิไปก็ไม่สามารถทำให้จิตกลับไปสู่ภาพเดิมแท้ได้ ไม่รู้ว่าตัวจิตดั้งเดิมนั้นเป็นอะไร

หากตระหนักชัดเจนได้ก็รู้ว่า การมีธาตุขันธ์เป็นการเกิดมาเพื่อใช้กรรม การเกิดมีตัวมีตนนี้มีสุขกับทุกข์อะไรมากกว่ากัน เมื่อเอามาชั่งตราชั่งดู ก็ชัด

เจนว่ามีทุกข์มากกว่า มีสุขจริงแต่นิดๆหน่อยๆ เมื่อเทียบแล้วก็เทียบกันไม่ได้ พอเราตระหนักตรงนี้เสร็จก็น้อมพระนิพพานเป็นที่ตั้ง ไม่ใช่อยู่ๆก็ว่านิพพานก็ว่าไปเรื่อย คือยังไม่รู้จริงว่าอะไร ถ้าเรารู้จริงแล้วตั้งเป้ากลับไปก็เดินทางไปถึงได้ การกลับไปก็ไม่ว่าจะเกิดโลกอีกกี่กัป ดวงจิตเราก็ไม่มีมาเกิดแล้ว แล้วทำสมาธิจะเกี่ยวอะไรกันกับสภาวะนั้น เกี่ยวเพราะทำสมาธิไปในขั้นละเอียดจิตเราจะรู้สัจธรรมเอง เป็นเนื้อความคิดแท้ๆดั้งเดิมของมัน สัจธรรมก็เรื่องเดิมทั้งนั้น แต่ว่ามันจะเข้าใจดี เรื่องเดิมๆที่เคยได้ยินแต่เล็ก ข้อธรรมเดิมแต่เข้าใจได้ดี เราใช้สติปัญญาเข้าใจกับเราใช้สมาธิปัญญาเข้าใจไม่เหมือนกัน เข้าใจได้ลึกซึ้งกว่ากัน ดังนั้นตรงนี้ต่างหากที่ทำให้เข้าใจสัจธรรม คือภาวะไร้กิเลสปรากฏขึ้นในจิต จิตจะเข้าใจมันอยู่เหนือสมมุติบัญญัตินั้น คือรู้แต่การเกิดดับของสิ่งหนึ่งที่พุ่งมาในนิมิต จะไม่มีภาวะกิเลสเข้าไปเกี่ยวข้อง เช่นในสมาธิถ้าจิตหลุดพ้นไป เกิดเห็นถังขยะในนิมิต ก็ไม่รู้ว่าอันนี้เขาไม่ชอบหรือชอบ ไม่รู้ว่าในโลกมนุษย์เขาไม่ชอบถังขยะกัน เพราะว่ามันเหม็น เขาไม่เข้าใจเพราะเขาอยู่ในภาวะก่อนที่จะมีอารมณ์ไปตรงนั้น สมมุติเห็นเงิน ก็ไม่รู้ว่าเงินนั้นมนุษย์ชอบ เพราะเป็นภาวะที่กิเลสยังไม่เข้าไปปรุง เพียงสักแต่รู้เห็น เป็นภาวะของจิตเดิมแท้ก่อนที่จะมีการปรุงแต่ง

นับวันนี้โลกเราก็แปลก คือเข้าใจเพี้ยนไปมาก การเป็นนักบวช ผู้ทรงศีล แทนที่จุดประสงค์คือการลดละ นี่เป็นสาระสำคัญแต่กลับเป็นผู้นำการสะสมเสียเอง ทำให้ภาวะเปลี่ยนแปลงไป ทำให้การสอนข้อธรรมเมื่อไปถึงจุดที่ละเอียดแล้ว ไม่แน่ใจว่ามันคืออะไรกันแน่ ไม่แน่ใจเรื่องจิตวิญญาณเดิมแท้ทรัพย์สินก็ดี สมมุติบัญญัติอะไรก็ดีเป็นตัวทำให้มีชาติภพ เช่นเพชร ทอง ในสาระของมัน มันมีค่าเพราะสมมุติบัญญัติ มนุษย์เราบัญญัติเข้าไปให้ความชอบให้อะไรเข้าไป ท้ายที่สุดเพชรเลยเป็นสิ่งที่คนต้องการขึ้นมา แต่ก่อนที่จะ

บัญญัติขึ้นมา เพชรนั้นก็ไม่มีค่า ถ้าวันนี้ทุกคนบอก "คิดผิดมานานไม่เอาเพชรไปเอาหิน" เพชรจะไม่มีค่าขึ้นมาทันที

ดังนั้นแล้วเป็นที่สมมุติบัญญัติ เป็นคนอื่นให้ความสำคัญให้คุณค่ามัน เราติดในสมมุติบัญญัติ แต่ในสาระจริงๆแล้วมันไม่มีตัวตนของมัน เป็นความชอบหรือไม่ชอบ ในลักษณะของคนเป็นผู้ให้คุณค่า เมื่อจิตไม่สำคัญมั่นหมายว่าอะไรเป็นอะไร ไม่มีความยินดียินร้ายต่อสิ่งเหล่านี้ เข้าใจในสัจธรรมและแยกตัวออกไปอยู่เหนือบัญญัตินี้ จิตไม่มีภาวะกิเลสปรากฏ ก็กลับไปเป็นจิตเดิมแท้ของมัน ไม่สำคัญมั่นหมายไม่ใส่ใจต่อสมมุติบัญญัติ ทุกอย่างในโลกเกิดขึ้น ตั้งอยู่และดับไป เมื่อจิตรู้แจ้งเห็นจริงในสิ่งเหล่านี้ ก็แยกส่วนออกจากกัน เมื่อจิตรู้ก็จะสำเร็จในฌาน สำเร็จด้วยจิต จิตได้โสดาบัน ทันที

แต่ต่อมาเมื่อออกจากสมาธิภาวะทางกายเริ่มปรากฏขึ้น ลมหายใจปรากฏ ภาวะกิเลสก็เริ่มปรากฏตามมาด้วย นั่นคือสำเร็จแต่จิตอย่างเดียว จิตเท่านั้นที่ไปรับรู้ความไม่ปรุงแต่ง ยังไม่สำเร็จแท้แน่นอนเป็นแค่โสดาบัน ก็ทำต่อไปอีก เมื่อทำต่อไปปัญญาที่เกิดซ้ำๆปัญญาตัวนั้นจะไปทำลายกิเลสขั้นละเอียดลงได้ เมื่อจิตสงบลงครั้งใหญ่ๆ ถอนออกจากสมาธิมา ภาวะกิเลสปรากฏอยู่เพียงครึ่งเดียวก็เริ่มรู้แล้วว่า จริง คือไม่เหมือนมนุษย์แล้ว เราเริ่มเห็นเค้ากิเลสตามออกมาเพียงครึ่งเดียวมันปรากฏน้อยลง ภูมิธรรมสูงขึ้นจากแต่ก่อน ก็ปฏิบัติต่อไปอย่างเดิม จนจิตสงบวูบลงไปครั้งใหญ่ๆ 4 ครั้ง นี่จะชนะด้วยปัญญา ปัญญาจะเท่าทันกิเลสอย่างละเอียดจนหมด พอหมดออกจากสมาธิมาคราวนี้ภาวะกิเลสไม่ปรากฏ และดำรงอยู่ได้เกิน 3 เดือนก็สำเร็จแน่นอน คือจะต้องดำรงอยู่ได้ด้วย ถ้าดำรงอารมณ์นี้ได้เพียง 5 วัน 7 วัน ภาวะอรหันต์ก็จบลงเพียงนี้ แต่ผู้สำเร็จแบบนี้จะมีชีวิตอยู่ในสังคมไม่ได้ เพราะว่าปัญหาที่มองจะไม่เหมือนมนุษย์ เนื่องว่าในจิตไม่มีภาวะกิเลส เขาถึงบอกว่าถ้าฆารวาสสำเร็จจะไม่สามารถมีชีวิตอยู่ได้เกิน 7 วัน

ทำสมาธิแล้วได้บุญอย่างไร

สมาธิได้บุญเพราะมันเป็นการขจัดกิเลส ตัณหา อุปาทาน ออกไปจากจิต จิตเดิมแท้ที่ใสบริสุทธิ์ นั่นแหละตัวบุญ เป็นภาวะที่กิเลสเข้าไม่ถึง เป็นภาวะของพลังงานอันมหาศาล การหลุดพ้นของจิตนั่นแหละเป็นภาวะของบุญมาก ทำไมบุญไปเกี่ยวอะไร ลองนึกดู สภาพของจิตวิญญาณต่างๆที่เวียนว่ายอยู่ในวัฏสงสารที่ทนทุกข์ ทุกคนพยายามไขว่คว้าหาสิ่งที่เป็นไปเพื่อความหลุดพ้น จิตทุกดวงในสากลโลกสากลพิภพต้องการดิ้นรนไปเพื่อกลับบ้านทั้งนั้นการทำสมาธิของผู้ที่กำลังดำเนินไปถึงเรียกว่า **มรรคผล คือวิถีทางดำเนินไปสู่ความหลุดพ้นซึ่งมีกุศลมหาศาล** เพียงเศษเสี้ยวของผู้ที่กำลังดำเนินไปเพื่อจิตหลุดพ้นเป็นอิสระจากกิเลสนั้น มีอานุภาพในการแผ่ไปให้เวไนยสัตว์ซึ่งเวียนว่ายตายเกิดอยู่ในวัฏสงสารได้มากมาย เพราะพวกนั้นไม่ได้เริ่มต้นที่จะรู้จักมรรคผล หรือไม่มีโอกาสที่จะรู้จัก พวกเขายังทนทุกข์อยู่ในวัฏสงสาร ผู้ที่ได้มรรคผล คือผู้ที่กำลังเดินไปในทางนี้ กำลังขจัดในสิ่งที่เป็นกิเลส ตัณหา อุปาทานและเริ่มเป็นอิสระ ความที่เริ่มเป็นอิสระของผู้ปฏิบัตินี่เอง ตรงนี้คือกุศล คือบุญ ทางที่ไปหรือเรียกว่ามรรคนั้นได้บุญ เพราะ**สุดท้ายของอริยมรรคแล้ว คือจิตหลุดพ้นจากกิเลสทั้งปวง** หลุดพ้นกลับไปได้ จิตผ่องใสจนกลับไปรวมกับพลังงานหลักหรือเรียกว่าอยู่ในภาวะนิพพาน อย่างอื่นที่เป็นผีเป็นเปรตเป็นสัมภเวสี พวกนี้ไม่ได้อยู่ในทางเดินที่เรียกว่ามรรคเลย ยังทนทุกข์ทรมานเพราะการเวียนว่ายตายเกิด ดังนั้นการทำสมาธิก็คือการที่กำลังดำเนินไปอยู่ในทาง ถึงเกิดอานิสงส์มหาศาลแผ่ออกไปให้กับผู้ที่ทำอะไรไม่ได้เลย พวกผีพวกเปรตเมื่อได้รับแล้วก็จะ **เป็นพลังในการหนุนเนื่องยกภูมิเขาไปสู่สุคติภพได้ มันจึงเป็นกุศล**

ตัวอย่างเช่นเราเอาเงินไปให้พระ พระก็เอาไปสร้างศาลา โบสถ์หรืออะไรก็ตาม ถามว่าเอาเงินไปให้พระหนึ่งล้านบาทจะได้บุญกี่จุด ไปปรับค่าที่ไหนดีว่าเอาเงินไปให้พระหนึ่งล้านบาทแล้วบุญออกมาเป็นเท่าไร อันนี้เรียกว่าอามิสทาน คือการเอาปัจจัยไปให้พระ ถ้าพระนั้นไม่ได้ประกอบในสิ่งที่เกิดมรรคผล บุญแทบจะไม่เกิดเลย เงินหนึ่งล้านย่อยเป็นบุญแล้วได้เท่าไร หากพระสร้างโบสถ์ ศาลา แล้วใช้สถานที่ปลูกสร้างนั้นในการปฏิบัติจิตแล้วเกิดวูบวาบไปเป็นทางของมรรคผล สิ่งปลูกสร้างจากเงินที่เราทำไปเริ่มเป็นกุศลแก่เราแล้ว เห็นชัดไหมว่าเป็นอย่างนี้ ถ้าเกิดพระเอาเงินไปซื้อที่ดิน แบบนี้ไม่ได้อะไรเขาก็เก็บเอาไว้ของตัวเขาเอง แต่ถ้าเงินนั้นเขานำไปสร้างศาลาแล้วเขาปฏิบัติขณะที่กำลังดำเนินไปตามทางมรรคผลถึงแม้เราจะไม่ใช่ผู้ปฏิบัติที่จะได้มรรคผลนิพพานเองก็ตาม แต่ว่าเป็นเงินของเรา อานิสงส์นั้นก็ได้แก่เราทันที ถึงแม้เราจะไม่ได้มรรคผลเอง แต่เราเป็นส่วนประกอบ มีส่วนที่ช่วยในการปฏิบัติย่อยแล้วก็ได้ประโยชน์ขึ้นมา

ดังนั้นการที่ได้กุศลโดยตรงจากการปฏิบัติจิตถึงได้แน่นอน ชัดเจน โดยเราต้องเป็นผู้ปฏิบัติเอง ถ้าเราปฏิบัติเองไม่ได้แต่เรามีทรัพย์ แล้วเราเอาทรัพย์ไปสนับสนุนเอื้ออำนวยแก่ผู้ปฏิบัติก็ได้บุญ หรือหากช่วยอะไรก็ตามให้ผู้ปฏิบัติหลุดพ้นเช่น เช้าๆขึ้นมาก็ใส่บาตรให้พระ เพราะพระวินัยที่ท่านถือคือพระไม่สามารถประกอบอาหาร จะต้องได้อาหารจากประชาชนที่ศรัทธาในพุทธศาสนา นี่ได้อานิสงส์มากเพราะอาหารที่ให้เป็นเลือดเป็นเนื้อของผู้ที่กำลังปฏิบัติมรรคผลอยู่ การใส่บาตรจึงเป็นกุศล เพราะท่านประกอบอาหารไม่ได้ แต่เราทำได้ ขณะที่เราไม่ได้ปฏิบัติจิตเอง ท่านทำแทนเรา **นี่คือสาระของการให้ในลักษณะสิ่งประทังชีวิต** เป็นเลือดเนื้อของผู้ปฏิบัติธรรม แต่ถ้าเกิดไม่ใช่พระเป็นแพะ คือปลอมมาเป็นพระมาเวียนบิณฑบาตเอาอาหารไปขาย พระปลอมที่ไม่ได้ปฏิบัติธรรมอะไร อานิสงส์ก็ไม่ได้เพราะไม่ใช่พระ ไม่

เกิดประโยชน์อะไร จุดมุ่งหมายคือพระท่านไม่สามารถประกอบอาหารหุงต้มได้ ก็อยู่ด้วยผู้ที่ศรัทธาเอาอาหารไปให้ฉัน กุศลมีแน่ ถึงเราไม่ใช่ผู้ปฏิบัติทางจิตเอง เป็นผู้สนับสนุนก็ยังได้ ถ้าถามว่าสมาธิจะได้กุศลไหม ก็ต้องได้ ขนาดไม่ได้ทำเองยังได้เลย สรุปว่า**สุดท้ายกุศลตกอยู่แก่การปฏิบัติทางจิตทั้งสิ้นไม่ไปไหน การทำสมาธิจึงเป็นทางเอกที่ได้บุญกุศล** การทำบุญถ้าเราทำแล้วสบายใจก็ทำไป ทำแล้วเกิดกุศลในจิตเรา เป็นปีติ แต่การทำเป็นประเพณีนั้นไม่ได้เป็นอริยทรัพย์ เราต้องคิดว่าสาระของการทำบุญคืออะไร หากเป็นสังฆทานที่ถวายพระ พระผู้ปฏิบัติได้ใช้ อันนั้นถึงได้กุศล หากเราให้ตามประเพณี แล้วพระเอาไปสุมกองไว้ก็ไม่เกิดประโยชน์ ความหวังที่จะได้รับอานิสงส์ก็ไม่ได้ หากพระให้ญาติโยมใช้ก็ไม่ได้เพราะญาติโยมไม่ใช่ผู้ปฏิบัติจิต

ถ้าเราทำบุญกับพวกคนตาบอดแล้วปีติเกิดขึ้นที่ใจเรา เราทำแล้วสบายใจก็เพียงพอแล้ว การให้โดยไม่ได้หวังผลเช่นทำบุญกับคนตาบอด เราก็ไม่ได้หวังให้คนตาบอดมาช่วยอะไรเรา เป็นการให้เพราะเขาสูญเสียโอกาส เราก็ได้ปีติ ปีตินั้นก็เป็นกุศลอย่างหนึ่งของเรา เขาก็อนุโมทนาจิตกับเรา **แต่กุศลนั้นไม่เพียงพอที่จะแผ่ไปให้กับเจ้ากรรมนายเวรของเราได้ เพราะไม่ใช่เกิดจากทางมรรคผล เป็นคนละสายกัน** เป็นกุศลจิตที่เกิดกับเรา เราเอาพลังจิตจากคนที่อนุโมทนากับเราแผ่ให้เจ้ากรรมนายเวรของเราไม่ได้ เนื่องจากเป็นคนละทางกัน แต่กุศลนั้นจะย้อนกลับมาหาตัวเราและสะสมอยู่ ขณะเดียวกันเอาเจตนาของคนตาบอดกลับย้อนไปแผ่ให้เจ้ากรรมนายเวร เจ้ากรรมนายเวรก็ไม่สามารถรับได้ เพราะกินอาหารคนละประเภทกัน เหมือนปลูกต้นไม้แล้วเราเองแบงค์ 500 ไปรด ต้นไม้รับไม่ได้ต้นไม้ไม่โตขึ้น แต่ถ้าเอาเงิน 500 บาทนั้น ไปซื้อปุ๋ยใส่ในดิน ต้นไม้ก็สามารถดูดซับไปได้

อีกตัวอย่างเช่น ผีที่ไม่มีญาติแล้วเราซื้อโลงให้ ผีไม่ได้ปฏิบัติจิตที่ไหน

ไม่ได้มรรคผลอะไร ถ้าจะเอากุศลที่ทำนี้ไปแผ่ให้กับเจ้ากรรมนายเวรที่มีผลสืบเนื่องกับเรา ที่ต้องการมรรคผลในการเดินไปสู่ความหลุดพ้นเลื่อนภพภูมิ ก็ทำไม่ได้เช่นกัน จะเป็นเพียงกุศลเจตนาที่ย้อนกับมาเป็นของเรา เหมือนกันกับกรณีเอาเงินให้ต้นไม้

ธรรมชาติของจิต

ที่นี้มากล่าวถึงธรรมชาติของจิต **สมาธิเป็นเรื่องกลาง ๆไม่มีผู้ใดเป็นเจ้าข้าวเจ้าของ** ใช่ว่าจะเป็นเฉพาะของพระสงฆ์ที่บวชในพุทธศาสนาเท่านั้น ใช่ว่าเจ้าของลัทธิเป็นเจ้าของวิธีการในการทำสมาธิ สมาธินั้นทุกคนที่มีจิตมีใจมีวิญญาณ สามารถทำได้ทั้งนั้น รู้ถึงมโนธาตุ รู้ถึงมโนจิต รู้ถึงความสั่นไหวต่างๆได้เท่าๆกัน เพียงแต่ว่าใครจะมีความละเอียด และมีความสามารถที่จะทำสมาธิได้มากกว่ากัน ผู้ที่เอาความคิดออกจากจิต ทำให้จิตสงบลงไปได้ ก็เกิดวิตกวิจาร เกิดปีติสุข เอกัคตาซึ่งเป็นไปตามธรรมชาติของจิต เห็นได้ชัดเจนว่าไม่มีใครเป็นเจ้าของสมาธิ ใครที่รู้ความลับหรือรู้ธรรมชาติของจิตก็สามารถจะนำมาสอนได้ง่ายๆ ทำให้ทุกคนได้เข้าใจสภาพแท้ๆสภาพดั้งเดิมของจิต ว่ามีสภาพเป็นอย่างไร **สภาพแท้ ๆของจิตก็คือสภาพก่อนที่จิตจะมีอารมณ์ปรุงแต่งขึ้นมา จิตดั้งเดิมของมนุษย์เป็นเพียงพลังงานรูปหนึ่งล่องลอยอยู่ ยังไม่มีธาตุขันธ์ ยังประกอบตัวอยู่ของมันลำพัง** ต่อเมื่อมาประกอบในธาตุขันธ์แล้ว ก็ใช้ธาตุขันธ์ทั้งหลายเป็นทางผ่านของการเสพต่างๆ เช่น เสพภาพด้วยตา เสพกลิ่นด้วยจมูก เสพเย็นร้อนอ่อนแข็งทางกายสัมผัส เสพรสชาดทางลิ้น

ดังนั้นถ้าหากผู้ปฏิบัติจะทำให้อยู่ในสภาวะสมาธิ ก็ต้องเริ่มตั้งแต่ทำให้เกิดวิตกวิจาร การจะทำวิตกวิจารได้ก็ต้องมีอุบาย หากไม่มีอุบายจะเริ่มทำ

สมาธิลำบาก เนื่องจากไม่รู้ว่าจะเริ่มต้นตรงไหน หากนั่งเฉยๆก็จะนั่งคิด เมื่อนั่งคิดก็จะทำให้ความคิดที่เป็นกระแสในสมองตีกันยุ่งเหยิงไปหมด ดังนั้นจึงต้องเริ่มขจัดมันออกโดยการใช้อุบาย ส่วนใหญ่ก็เป็นคำภาวนา ครูบาอาจารย์สอนให้ภาวนาคำไหนก็ภาวนาคำนั้น ใครจะมีอุบายแยบยลกว่ากัน เข้าใจลึกซึ้งถึงอารมณ์ของผู้ปฏิบัติกว่ากัน ก็มีอุบายในคำภาวนา แต่คำภาวนาก็เป็นเพียงอุบายทางจิตเท่านั้น ไม่ใช่คาถา บางคนเอาคำภาวนามาถกเถียงกันว่าคำภาวนาคำไหนดีกว่ากัน ซึ่งจริงๆแล้วไม่เกี่ยว **คำภาวนาเป็นเพียงอุบายให้จิตสงบ**

เมื่อจิตจดจ้องในคำภาวนา จิตก็ไม่สามารถส่งกระแสออกไปคิดในเรื่องอื่นๆได้ จิตจะอยู่ในภาวะที่สงบ เนื่องจากจิตคิดแต่ในคำภาวนาเพียงอย่างเดียว สักพักหนึ่งจิตนั้นจะได้วิตก วิตกก็คือความนึกคิด เมื่อวิจารเกิดขึ้นก็คือคำภาวนานั้นหายไป จะเห็นได้ชัดว่าวิตกวิจาร สรุปรวมก็คือภาวนาคำภาวนาจนเป็นอันหนึ่งอันเดียวกับจิต แล้วแม้แต่คำภาวนาที่เป็นอุบาย ก็ทิ้งเสียจึงได้วิตกวิจารเป็นองค์ฌาน 1 เมื่อจิตได้วิตกวิจารแล้ว สภาพจิตจะเหมือนบอลลูนที่มีถุงทรายอยู่ในบอลลูน ทุกคนมีสภาพเหมือนกันหมด เราต้องเอาถุงทรายที่อยู่ในบอลลูนนี้ทิ้งปล่อยลงมา เริ่มตั้งแต่ทีละถุงสองถุงไปเรื่อยๆแต่ไม่ต้องทิ้งถึงทั้งหมดในบอลลูน เพียงทิ้งไประดับหนึ่งบอลลูนอันนี้ก็จะสามารถลอยตัวขึ้นได้ จิตจะเป็นอิสระจากที่ตั้ง เพราะมันเคยแนบแน่นอยู่กับกาย อาศัยกายเป็นที่เสพ เมื่อเริ่มเบาขึ้นก็เริ่มลอยตัวขึ้นไปเป็นอิสระจากกาย ดังนั้นแล้วหากเรายังยึดมั่นถือมั่นไม่ยอมปล่อยวางสิ่งใดออกไปจากจิต จิตจะไม่มีวันลอยตัวออกจากที่ตั้งได้ ไม่เป็นอิสระจากกาย จิตไม่สามารถอยู่ในภาวะสมาธิได้ เราจะต้องปล่อยวางลงไป เหมือนกับที่เราทิ้งถุงทรายออกจากบอลลูนนั่นเอง จนถึงระดับหนึ่งจิตก็จะลอยตัวขึ้นมา จิตที่เกิดสมาธิแล้วย่อมฝึกได้ จิตที่ไม่เกิดสมาธินั้นฝึกไม่ได้ นั่นเป็นสภาวะที่ได้วิตกวิจารหรือองค์ฌาน 1 ที่สำคัญอย่าง

ยิ่งคือ อย่าไปคว้าถุงทรายที่ชาวบ้านเขาโยนทิ้งจากบอลลูนของเขามาใส่ตะกร้าของตัวเราเอง จะยิ่งทำให้หนักขึ้น จิตก็เป็นอิสระไม่ได้

การทำสมาธิด้วยจิตใจที่บริสุทธิ์

การทำสมาธิ ก็จะมีผลพลอยได้ เช่นกุศลที่เรากำลังทำอาจย้อนกลับมาช่วยให้ปัญหาที่เรามีคลี่คลายไปได้ ภาวะการเจ็บปวด ภาวะปัญหาที่รุมเร้าเข้ามาสามารถคลี่คลายไปได้ แต่ไม่ใช่สาระหลัก ไม่ใช่ทำสมาธิแล้วเพื่อจะไปแก้ปัญหาชีวิต แต่เป็นผลพลอยได้จากมรรคผลที่เกิดขึ้น **กรรมเวรอะไรก็ตามที่มันก่อเกี่ยวสัมพันธ์กับเรา พอได้กุศลจากเราผู้ปฏิบัติแล้วย่อมคลายตัวลง อันนี้เป็นสาระ**

บางคนปฏิบัติแล้วชีวิตเริ่มดีขึ้น ก็ไปใช้เป็นมาตรฐานไปชักชวนคนอื่นมา ว่าปฏิบัติสิจะได้หมดหนี้ อันที่จริงไม่ใช่ หนี้จะหมดไม่หมดด้วยสาเหตุอะไรไม่อาจทราบได้ แต่ทั่วไปแล้วเมื่อเราปฏิบัติดี ปฏิบัติชอบ อานิสงส์ที่ได้มักช่วยเราได้จริง แต่ไม่ใช่ตั้งขึ้นมาเป็นโจทย์ แล้วเพียรปฏิบัติเพื่อจะแก้ปัญหาเป็นวิธีการที่ไม่ถูกต้องนักหรือเราไปตั้งในจิตว่าอยากปฏิบัติเพียรเพื่อประโยชน์อะไรสักอย่าง เช่น อยากจะบำเพ็ญเพียรจะได้ขายที่ได้ หากทำแล้วเกิดขายไม่ได้อย่างที่คิดไว้ ก็จะตำหนิคำสอนตำหนิครูบาอาจารย์ จะยิ่งประมาทใหญ่ซึ่งจะเกิดกรรมมหาศาลขึ้นกับตนเอง หากเข้าใจในสาระสำคัญแล้ว ก็จะทำสมาธิด้วยจิตใจที่บริสุทธิ์ สิ่งที่ได้ที่ปรากฏจากการกระทำ เป็นเพียงผลพลอยได้ซึ่งไม่อาจกล่าวอ้างได้ว่าผลพลอยได้นั้นยิ่งใหญ่แค่ไหน แต่เราเชื่อมั่นว่าหากเรามีศรัทธาพอ ผลพลอยได้นั้นมหาศาลนัก แต่อย่าให้ไปรับปากใครว่าปฏิบัติแล้วจะได้อะไรเลย ไม่ได้อะไรหรอก **แต่ถ้ามีความยึดมั่นในคุณความดีผลพลอยได้ที่พูดถึงนี้มหาศาลนัก ไม่มีใครทำให้ใครได้ด้วย ตัวเราต้อง**

ทำเอง ไม่มีนักไสยาศาสตร์ พระที่ไหน จะมีอำนาจเหนือการกระทำของเรา ไม่ใช่ว่าไปให้คนนี้รดน้ำมนต์ให้แล้วจะดี ไม่มีใครเก่งหรอก กรรมเราเป็นผู้ทำ เราเป็นลูกหนี้ ใครจะไปยิ่งใหญ่เที่ยวไปยกหนี้ของใครให้กันได้ ไม่มีทางหรอก เป็นเรื่องตลก ดังนั้นอย่าไปเชื่อว่าใครจะไปตัดกรรมของใครได้ เรื่องเพ้อเจ้อ เพ้อเจ้อไปๆมาๆกลายเป็นผลประโยชน์ของคนเพ้อเจ้อผู้นั้นเสียเอง เป็นอุบาย ตื้นๆซึ่งหลอกได้กับผู้ด้อยปัญญาเท่านั้น

สมมุติว่าเป็นหนี้คนเขาอยู่ แล้วอยู่ดีๆใครมีปัญญาไปเรียกเจ้าหนี้มา แล้วบอกให้ยกหนี้ให้แก่เรา เป็นไปไม่ได้หรือจะชดใช้หนี้แทนให้ หากตนเองไม่ทำอะไร เช้าตื่นขึ้นมาก็นั่งบ่นทุกวันว่าที่เป็นหนี้อยู่นี้เมื่อไรเจ้าหนี้จะยกหนี้ให้เสียที ตัวเองไม่คิดจะเป็นฝ่ายใช้หนี้เขาบ้าง ถ้าเราปฏิบัติเพียรแล้วเราแผ่ส่วนกุศลหรือแผ่เจตนาจากการที่เราได้ปฏิบัติเป็นการคืนทีละบาทสองบาท แต่หากเราคืนบ่อยๆก็เป็นอโหสิกรรมได้สักวันหนึ่ง แต่ต้องหมั่นทำไปเรื่อยๆ หากมัวแต่นั่งพร่ำเพ้อว่าเมื่อไรจะหมดหนี้เสียที กรรมก็ส่งผลจนมันจบสิ้นตามกฎแห่งกรรมนั่นแหละเรื่องนี้ควรทำความเข้าใจเอาไว้ ตัวอย่างทางโลกที่เป็นรูปธรรมก็มีให้ดู ถ้าเป็นโจรไปฆ่าคนตาย อาชญากรก็ต้องรับโทษ ไม่มีใครยกชีวิตให้ได้หรือตายแทนกันได้ ทุกคนเกิดมาก็มีกรรมเป็นของตนเอง มีหนี้ของตนเองอยู่ทุกคนทำเอาไว้ทั้งนั้นจะให้คนอื่นมารับแทนไม่ได้ กรรมต้องชดใช้เพียงแต่จะชดใช้ในลักษณะไหน กรรมมีหลายอย่างด้วยกัน กรรมที่ส่งผลก็คือกรรมที่เรากำลังชดใช้อยู่ หรือกรรมที่มันเลื่อนออกไป เพราะมีกุศลอะไรมาค้ำ และกรรมที่เป็นอโหสิกรรม ซึ่งก็คือได้รับการอโหสิจากผู้ปฏิบัติดีปฏิบัติชอบแล้ว เมื่อกุศลพอ เจ้ากรรมก็ลามือไปให้ เป็นอโหสิกรรมไป จะเห็นได้ว่ากรรมไม่อาจหลีกเลี่ยงได้ เรื่องนี้ไม่อาจจะทำแทนกันได้เลย สัจธรรมมีอยู่ว่ากินอะไรก็ได้อย่างนั้น กินพิษก็ได้พิษ จึงต้องล้างออกไป

วันนี้หากเริ่มปฏิบัติได้บ้าง เริ่มรู้วิธีการ มีจิตใจตั้งมั่นอยู่ในการปฏิบัติก็เป็นเรื่องไม่ยากไม่ง่าย จะว่ายากก็ไม่ยาก จะว่าง่ายเสียเต็มประดาก็ไม่ใช่ กลางๆ สำหรับคนมีบุญเก่าสะสมมา เราแนะนำเพียงนิดหน่อยก็จำได้มีหลายคนชาติที่แล้วจิตก็สำเร็จพระโสดาบันมา ในชาตินี้ก็ทำต่อ เพียงแต่ว่าจะจำได้หรือไม่ คนที่ได้บุญเก่าประคับประคองก็จะจำภูมิธรรมได้ บางคนไม่มีบุญเก่าประคับประคองในจิต จิตก็จำความเดิมไม่ได้ จิตอยู่ในกองกิเลสมากๆ ก็ไม่สนใจที่จะทำต่อ ยังคงเวียนว่ายในวัฏสงสารสร้างภพชาติ คนที่พอจะมีปัญญาธรรมรู้ ก็ใฝ่หาเพื่อทำต่อ พอสะพานเชื่อมกันได้ ภูมิธรรมเดิมก็ไหลกลับเข้ามาในจิต ให้รู้ว่าเป็นมาเป็นไปอย่างไร สิ่งพวกนี้ไม่ใช่สิ่งแปลก ตาทิพย์หูทิพย์กสิณอะไร เป็นเรื่องที่เป็นจริง เพียงแต่เราไปไม่ถึงเอง พระพุทธเจ้าท่านไม่พูดเล่นในเรื่องพวกนี้ พูดมานานแล้วแต่ว่าเราไม่รู้จริงกันเอง เรื่องนี้และเรื่องอื่นๆ ล้วนเป็นความจริงทั้งนั้น การระลึกชาติได้ก็เป็นเรื่องจริง เมื่อทำสมาธิไปก็รู้ได้เอง หนีไม่พ้นเป็นทางผ่าน จะรู้ถึงเหตุแห่งการเกิด มาได้อย่างไร จุติที่ไหน ความรู้จะกว้างขวางแต่เป็นปัจจัตตัง รู้ด้วยว่าแท้จริงแล้วจิตวิญญาณนั้นมีการเคลื่อนที่อยู่ในจักรวาล ไม่ใช่มีแต่มนุษย์เท่านั้น มีมากมาย สาระสำคัญคือไม่จำเป็นต้องไปรู้ถึงในโลกอื่นภพอื่นจักรวาลอื่น โลกนี้จักรวาลนี้หากหลุดพ้นได้เป็นพอแล้ว ไม่ต้องไปรู้ถึงสิ่งมีชีวิตที่มีจิตวิญญาณที่อื่น อายุเขาอาจจะมากกว่ามนุษย์เรานัก อาจไม่ใช่แค่อยู่ใน 100 ปีของมนุษย์ อายุเขาอาจเป็นพันๆ ปี แต่ก็ดำรงในธาตุขันธ์อย่างนั้นเหมือนกัน

การใช้ปัญญาในการแก้ปัญหา

การใช้ปัญญาในการแก้ปัญหา ในรากของปัญหาเราจะใช้อุบาย ยกตัวอย่างเช่น มีหลายคนที่มาพบและได้อธิบายถึงวิธีการทำสมาธิของแต่ละ

สำนักให้เราฟัง ก็พอสรุปได้ว่าทุกที่ที่สอนสมาธิ สอนเกี่ยวกับรูปแบบต่างๆ เป็นต้นว่าสอนทำไข่เจียว ทุกแห่งก็สอนหมด ทุกแห่งจะมีกะทะ มีเตา ทำไข่เจียวได้หมด ออกมาเสร์ฟได้หมด แต่ทุกคนจะมีรูปแบบ ถ้าหากไม่มีกะทะก็มิอาจทำได้ เป็นอันจบกัน เตาไม่มี ก็ไม่รู้ว่าจะทำอย่างไร บางคนยึดมั่นถือมั่นขนาดว่า เตาต้องยี่ห้อนี้ กะทะต้องแบบนี้ นี่คือรูปแบบของเขา แต่ถ้ามาเรียนกับเรา เราสอนถึงรากหมด เตาไม่มีหรือ เธอไปเอาหินมาก่อก็ทำได้ กะทะไม่มีหรือ เธอเอากระป๋องมาก็ได้ คือ เราสอนให้เข้าใจว่าเขาทำเพื่ออะไร แต่เราไม่ให้ติดในรูปแบบให้ใช้ปัญญาให้ถึงที่สุด ถ้ามีปัญหาค่อยมาถามเรา ปัญหาเช่นว่าได้แก้ปัญหาหมดทุกอย่าง แต่บังเอิญไม่มีไม้ขีด นี่คือเขาพยายามแล้ว เราดูปัญหาเขาว่า เออๆได้ใช้ปัญญาแล้วจริงๆ สุดทางก็ต้องมาถามอาจารย์ เพราะว่าอันนี้มันแปลกจริงๆ คืออาจารย์ไม่ได้สอนไว้ เขาใช้ปัญญาแล้ว ไม่มีกะทะใช้กระป๋องแทนได้ เสร์ฟออกมาแล้วไข่เจียวดูไม่ออกหรอก ว่ามาจากกะทะหรือกระป๋อง เพียงแต่ว่าถ้าติดเงื่อนไขว่าไม่มีตรงนั้นก็ใช้ปัญญาแก้ได้ ถ้าติดรูปแบบจะแก้ไม่ได้ ไม่มีเตาก็จบตั้งแต่ในมุ้งแล้วเพราะบางคนไปติดหนึบ ขนาดเตาก็ต้องแบบนี้เท่านั้น กะทะต้องแบบนี้เท่านั้นแล้ว จะไปแก้ปัญหาอะไรได้ ทุกอย่างไม่มีจัดสรรมาให้เราพร้อมทั้งหมด แต่เราต้องรู้ว่าจุดมุ่งหมายของการใช้สิ่งต่างๆนั้นเพื่ออะไร ต้องสอนถึงรากขนาดมีหินเราก็ยังทำเตาได้ มีกระป๋องเรายังทำกะทะได้ เนื้อหาหลักๆสามารถทำไข่เจียวได้ไหม

ถ้าลูกศิษย์มาถามเรา เราต้องดูว่าถ้าเขาถามคำถามตื้นๆ แสดงว่าภูมิธรรมเขาไม่ได้เรื่อง ถ้ามาถามว่าอาจารย์ทุกอย่างมีแล้วแต่ไม้ขีดไม่มี แบบนี้เข้าท่า เป็นคำถามที่น่าจะตอบ นี่คือสิ่งที่เราสอน ถ้าอยู่ๆมาบอก อาจารย์เตาแก๊สไม่มี แสดงว่าคนนี้ไม่พัฒนา เพราะไม่ได้เข้าใจในสิ่งที่เราบอก ว่าอันนั้นมันเพื่ออะไร เหมือนกับการทำสมาธิ บางคนไปยึดมั่นถือมั่น นึกว่าคำภาวนาเป็นคาถาเสียอีก มาตีกันว่าใครภาวนาอะไรดีกว่ากัน แสดงว่าคนนี้ที่เราสอน

ไปไม่ได้เรื่อง เพราะเขายังมาตีกันในสิ่งที่ไม่เข้าใจ คำภาวนาเป็นเครื่องรู้ของจิต เป็นอุบายให้จิตสงบ คำว่า "อุบายให้จิตสงบ" ก็คือต้องไม่ใช่คาถา ไม่ต้องมาตีกันว่าฉันภาวนาสัมมาอรหันต์ เธอภาวนาพุทโธ มาตีกันว่าใครดีกว่ากันแปลว่าตกม้าตายเลย มาเจอเรา เราภาวนาอะไรก็ได้ ไม่มีปัญหาจะภาวนาก็ได้ไม่ภาวนาก็ได้ ไม่ต้องไปยึดมั่นถือมั่นในคำภาวนา เราถูกจริตอันไหนก็ใช้อันนั้น เช่นเราเป็นอาจารย์เราภาวนาพุทโธแล้วได้ เราก็ตั้งเป็นมาตราฐานของเรา แบบนี้ใจแคบ เราสอนเขาก็ต้องดูกิริยาเขา คนนี้ภาวนาไม่ได้ คนนี้ไม่ชอบ นับลูกประคำได้ไหม เอาจิตไปจับลมหายใจได้ไหม คือสอนอุบายต่างๆที่ถูกจริต จิตไม่ส่งกระแสไปคิดเรื่องอื่น เขาก็สามารถทำสมาธิได้ ถ้าเขาทำอุบายนั้นแล้วเขายังคิดเรื่องอื่นก็ยังใช้ไม่ได้

การเกิดดับของธาตุขันธ์

การเกิดของธาตุขันธ์ คือ การไปปฏิสนธิวิญญาณใหม่ แต่ตัวรู้เดิมและเราจำอดีตไม่ได้ การทำสมาธิไปก็จะรู้จักตัวรู้นี้ ซึ่งเป็นทางผ่านอันหนึ่ง ความที่เรารู้จักตัวนี้ดีพอก็จะจำมันได้ เรียกว่าการระลึกชาติ คือจำย้อนไป หากสมมุติมีกฎธรรมชาติที่ว่า ทุกๆเที่ยงคืนทุกคนจะจำวันที่แล้วไม่ได้ หรือตื่นขึ้นมาแล้วจะจำเมื่อวานไม่ได้ ฉันใดก็ฉันนั้น จำเมื่อวานไม่ได้แต่ไม่ใช่ไม่มี ถึงบอกว่าต้องศรัทธาในการเวียนว่ายตายเกิด

ในกรณีที่ธาตุขันธ์ดับไป แล้วลงนามบริจาคอวัยวะเอาไว้ตามโรงพยาบาล ที่ระบบการแพทย์ส่งเสริมให้บริจาค ก็คิดคนและแบบ พวกเขาเข้าใจในแบบนักวิทยาศาสตร์ ซึ่งหมอเองส่วนมากก็คิดผิด ตอนไม่ตายก็เชื่อมั่นในวิชาการของตัวเองอย่างมาก ตอนที่เราไปเยี่ยมหลวงพ่อพุธที่โรงพยาบาลศิริราช เราไปพบโครงกระดูกกับชิ้นส่วนของนายแพทย์หลายคนที่เขาบริจาค

ไว้ แล้วก็มีชื่อเขียนว่าเป็นของนายแพทย์คนนั้นคนนี้ ตอนที่พวกเขายังเป็นหมออยู่ เขาไม่รู้เรื่องเกี่ยวกับจิตวิญญาณ รู้จริงเฉพาะในสาขาวิชาตัวเอง ก็ได้บริจาคร่าง ต่อเมื่อตัวเองตายเป็นผีแล้วจึงรู้ว่าคิดผิด ไม่น่าบริจาคเลย เพราะเขายังต้องอยู่ ก็เป็นเจ้าของชิ้นส่วนในตู้ บางคนก็ไปดองไว้ ตราบใดที่ร่างกายหรืออวัยวะส่วนใดส่วนหนึ่งยังประชุมอยู่ในลักษณะครบบริบูรณ์ ยังไม่ได้แตกสลายไปเป็นธาตุดินน้ำลมไฟ จิตจะไปเกิดได้อย่างไร เขาจะต้องรอจนอวัยวะโดนแยกสลาย การจะกระทำได้ก็คือไฟเท่านั้น อีกไม่นานไฟก็ต้องไหม้เป็นธรรมดา วัฎจักรเป็นเช่นนั้น ต้องไฟเผาทิ้ง จิตถึงจะไปจุติใหม่ได้

ที่สำคัญคือจิตเขาไม่สำเร็จ เนื่องจากผู้บริจาคก็เป็นปุถุชนคนธรรมดาซึ่งยังมีโลภโกรธหลง ยังไม่ใช่จิตของผู้สำเร็จ ถ้าเป็นจิตผู้สำเร็จก็อาจมีการละธาตุขันธ์ไปได้โดยใช้กำลังของตนเอง โดยการเดินหน้าไม่หันหลังกลับมาดูได้ แต่จิตผู้ไม่สำเร็จยังอยู่ในกองกิเลส ถ้าไม่เคยฝึกจิตด้วย มิหนำซ้ำแล้วยังรักษาธาตุขันธ์ ก็ต้องนั่งเฝ้าไปเป็นธรรมดา แล้วเขาบอกใครไม่ได้อยู่คนละความถี่กัน เราเดินไปเราอยู่ AM พวกนั้นส่ง FM กันหมด จูนกันไม่เจอ แต่คนไหนกำหนดจิตได้ ก็พบเจอเต็มไปหมด นี่ก็มือฉัน นั่นก็หัวฉัน อันนั้นอันนี้ เขาขอให้เราเผาเขา แต่เราทำไม่ได้

วิทยาศาสตร์กับจิตคนละเรื่องกัน วิทยาศาสตร์ค้นพบในลักษณะของวิทยาศาสตร์ ไปได้เท่าที่จะพิสูจน์ได้ ตามความก้าวหน้า วิทยาศาสตร์จะพยายามพิสูจน์ไปเรื่อยๆ แต่ก็ยังไม่ถึงจิต เรื่องของจิตเป็นภาวะที่อยู่เหนือกว่านั้น เขาเข้าไปไม่ถึง ฝรั่งคิดแบบหนึ่งแต่นั่นคือฝรั่ง มังคุดก็จะคิดอีกอย่าง ฝรั่งฉลาดมากแต่ก็โง่มากในเรื่องจิต การยึดมั่นในสิ่งที่รับรู้และสัมผัสได้แล้วปฏิเสธว่าอย่างอื่นนั้นไม่มี ก็เป็นความคิดของซาตานที่มีอยู่ในใจเขา เขาเชื่อว่าตายแล้วสูญ ความเชื่อนั้นหล่อหลอมทำให้เขากลายเป็นคนอย่างนั้น ในบางเรื่อง

จึงกลายเป็นว่าเบียดเบียนคนทั่วไปหมด เพื่อความสุขสบายของตน เขาคุมธรรมชาติไม่ได้ ธรรมชาติจะสั่งสอนเขาเอง โลกจะเปลี่ยนไปในอีกไม่นานนี้

กรณีที่เอากระดูกไว้ในเจดีย์แบบชาวพุทธ ไม่ไปทิ้ง นั่นไม่ถือว่าเป็นไร เพราะเผาแล้วหรือเหลือแต่กระดูก ซึ่งกระดูกถือว่าเป็นธาตุดิน ก็ยังพอได้ ในกรณีคนจีนกับชาวคริสต์ที่ฝังศพไว้ในฮวงซุ้ยหรือสุสาน นั่นร่างจะเน่าไปเองคือทุกอย่างในโลกจะต้องสลายตามธรรมชาติอยู่แล้ว จะช้าหน่อยอาจกินเวลาหลายปี แต่ก็ยังแยกย้ายการประชุมในระยะหนึ่ง ซึ่งก็ยังช้ากว่าการเผา **การเผาเป็นการตั้งใจทำลายธาตุขันธ์ สำหรับผู้ที่รู้อย่างชัดเจนว่าไม่ประชุมกันแล้ว มีทางเดียวก็คือแยกธาตุเลย** ส่วนใหญ่พระที่สำเร็จทางจิตจะให้เผาเลยในทันที

การอุทิศส่วนกุศลให้กับวิญญาณที่ไม่ไปเกิดก็ได้บ้าง คำว่า "ส่วนกุศล" นั้นละเอียดไปอีกขั้น ก็ไม่ง่ายเหมือนอย่างที่เราคิดกัน เราทำกันไปตามความเชื่อ ประเพณี ตามนิยาย ว่ากันอย่างไรก็ทำกันไป ไม่ได้ง่ายอย่างนั้นหรอก ความเชื่อตามรูปแบบที่เราคิดว่าง่ายๆ ก็คือเมื่อเขามาขอส่วนกุศล เราก็เดินไปวัด หิ้วถังอะไรไปสักถังถวายให้พระ เป็นอันเสร็จอุทิศให้เรียบร้อย นี่ง่ายๆตามรูปแบบที่เราเชื่อ อันที่จริงเป็นการแผ่เจตนา อาจไม่เป็นไปตามรูปแบบนั้นก็ได้ รูปแบบนั้นดำเนินมาเป็นวัฎจักรแล้ว ร้านก็ยังขายของได้ พระก็ยังรับ รับเสร็จก็นำมาขายใหม่ คือเป็นวัฎจักรเป็นความเชื่อที่ดำเนินไป สนับสนุนความเชื่อตามนิยายของไทยๆ ไม่ใช่นิยายอื่น แต่ในสาระจริงๆแล้ววิญญาณเหล่านั้นจะได้รับหรือไม่ได้รับก็เป็นอีกเรื่องหนึ่ง

การแผ่เมตตา เป็นการส่งเจตนาละเอียดลงไปอีก การกำหนดจิตเป็นมิตรกับสรรพสัตว์ทั้งหลายรอบๆตัวเราเช่น เราพูดเราสนทนาธรรม ไม่ใช่มีแต่มนุษย์ฟัง เต็มไปหมดเลยฟังอยู่ด้วย เพราะเป็นสิ่งที่จะพาเขาหลุดภพภูมิได้

จริง ถ้าเรามานั่งแล้วนินทาอะไรใครสักอย่างหรือมาพูดการเมือง หรือเรื่องไร้สาระไม่เกิดประโยชน์ในการยกระดับของจิตวิญญาณแล้ว พวกเทวดาต่างๆ อินทร์พรหมก็ดี พลังงานอื่นก็ดี ไม่มาฟังหรอกเพราะไม่มีประโยชน์ไม่มีสาระอะไร

การเท่าทันความทุกข์

เมื่อปฏิบัติไปจนได้ฌานได้ญาณพอจะรู้แจ้งในธรรมแล้ว มีสติตามรู้ความคิดจนได้ปัญญาเกิดขึ้น ทำให้ทราบว่า องค์ประกอบของความทุกข์นั้นประกอบไปด้วยอะไรบ้าง ในความทุกข์ที่พุ่งเข้าหาเราหนึ่งอย่างนี้ จะมีองค์ประกอบของมันหลักๆที่ประกอบเป็นความทุกข์ขึ้นมา เมื่อเข้าใจในองค์ประกอบนั้นและสติมีกำลัง สติตามรู้ความคิดจนเท่าทันกัน ท้ายสุดก็ทำให้องค์ประกอบที่สำคัญที่เป็นบ่อเกิดแห่งความทุกข์นั้นเสียไป หรือทำลายมันลงไป ความทุกข์นั้นก็จะน้อยลง

จิตใจของมนุษย์นั้นเปรียบเหมือนบ่อน้ำ ซึ่งเดิมเมื่อเอาหินที่เปรียบได้กับการกระทบกระทั่งทางจิต โยนลงไปในบ่อ บ่อนี้จะมีความสั่นไหว น้ำในบ่อจะกระเพื่อม บางทีอาจเป็นเวลาหลายวัน อาจเป็น 2-3 วัน อาจจะเป็นหลายสัปดาห์ แต่เมื่อได้มาปฏิบัติทางจิต เข้าใจถึงสภาพจิตเข้าใจองค์ประกอบของความทุกข์ เข้าใจความสั่นไหว มีสติรู้เท่าทันในอารมณ์ เท่าทันความโกรธ เท่าทันความคิด สรุปคือเท่าทันความทุกข์นั่นเอง บ่อน้ำบ่อเดิม หินก็ขนาดเท่าเดิม แต่เมื่อโยนลงไปคราวนี้ น้ำจะนิ่งเร็วขึ้น ผลที่ได้คือน้ำสั่นไหวแต่ว่าน้อยลง จากที่เคยเป็น 2 วัน 2 อาทิตย์ 2 เดือนก็เหลือแค่ครึ่งชั่วโมง 5 นาทีหรือ 10 นาที ก็หยุดแล้ว น้ำในบ่อหยุดกระเพื่อมหยุดสั่นไหวได้ นั่นแสดงว่าสติมีกำลัง

จะเห็นได้ชัดว่าประโยชน์ของสมาธิที่ได้จากปัญญาธรรมนั้น สามารถทำให้เข้าใจความสัมพันธ์ระหว่างจิตใจ โทสะ โมหะได้อย่างลึกซึ้ง ทำให้ความทุกข์ที่มีอยู่ในใจนั้นลดน้อยลงได้จริง เมื่อเท่าทันในอารมณ์ ยกตัวอย่างเช่นอารมณ์โกรธ ซึ่งถือว่าเป็นทุกข์อย่างหนึ่ง อารมณ์นั้นก็จะไม่เป็นทุกข์กับเราอีกต่อไป เมื่อจิตเท่าทันน้ำก็หยุดกระเพื่อม แต่ถ้าผู้ไม่ฝึกจิต น้ำจะกระเพื่อมอีกนาน เมื่อความทุกข์น้อยลงก็เป็นประโยชน์แก่ผู้ปฏิบัตินั่นเอง

การเข้าใจในองค์ประกอบของความทุกข์แล้ว ก็ทำองค์ประกอบหลักๆ ให้หายไป แค่ใช้ปัญญาเราตามดู ความทุกข์ที่มีอยู่นั้นก็จะลดน้อยลงแทบจะในทันที พอทำสมาธิไป จิตจะเท่าทันอารมณ์ที่มีอยู่ ซึ่งไม่เคยเท่าทันมันเลย ต่อไปนี้ตัวรู้ก็จะตามเท่าทัน จะรู้ความเป็นไป รู้ความเคลื่อนไหวของจิตและอารมณ์ว่า ความทุกข์นี้มีองค์ประกอบจากอะไร เมื่อเราเข้าใจถึงรากถึงองค์ประกอบ เราทำให้องค์ประกอบในสาระสำคัญเสียไป ความทุกข์นั้นจะน้อยลงไม่ต้องถึงกับดับทุกข์ เพราะดับทุกข์จริงๆ พูดได้แต่ทำไม่ได้หรอก จะดับทุกข์จริงๆให้ได้ ก็ต้องทำให้น้อยลงให้ได้ก่อน บางคนยังไม่น้อยเลยแต่จะดับอย่างเดียว ซึ่งไม่รู้กี่ชาติกว่าจะดับได้ อันแรกเลยคือควรทำให้น้อยลงให้ได้ก่อน แล้วเข้าใจถึงกิเลสว่าประกอบไปด้วยอะไร ถึงทำให้เกิดทุกข์ ทำไปเรื่อยๆ เข้าใจข้อธรรมไปเรื่อยๆ จิตก็จะละเอียดไปเรื่อยๆ จนถึงจุดหนึ่งจิตก็จะเกิดวูบวาบลงไปอยู่ในภาวะที่ไร้กิเลส

หากจิตวูบลงไปครั้งใหญ่ๆ ภาวะนั้นคือ ภาวะจิตที่ไม่มีความยินดียินร้าย ภาวะไร้กิเลสโดยสิ้นเชิง แต่ต่อเมื่อถอนสมาธิออกมา ภาวะกิเลสปรากฏขึ้นก็เลยรู้ว่าจิตยังไม่ได้สำเร็จถาวร เป็นการสำเร็จด้วยจิตเพียงแค่ไปรับรู้ภาวะไร้กิเลส เรียกว่าได้ **พระโสดาบัน** คือจิตได้สงบลงและไม่สำคัญมั่นหมายว่าอะไรชอบ อะไรไม่ชอบนั่นคือไม่มีอารมณ์ปรุงแต่งตรงนั้น

จิตจะมีการสงบใหญ่ๆ อยู่ 4 ครั้ง ครั้งแรกเมื่อจิตถอนกลับมาภาวะทางกายปรากฏขึ้นภาวะกิเลสก็ตามมาด้วย คือภาวะไร้กิเลสนั้นเป็นเฉพาะตอนสมาธิขั้นละเอียดเท่านั้น เมื่อถอนสมาธิออกมาภาวะกิเลสก็เกิดขึ้นอีก ต่อเมื่อถอนสมาธิออกมาภาวะกิเลสไม่ปรากฏเลยในสภาวะจริง ก็แปลว่าผู้นั้นสำเร็จพระอรหันต์ คือออกจากสมาธิแล้วก็ยังนำอารมณ์ที่ได้จากสมาธิติดตามออกมาด้วย คือสำเร็จเป็น **พระอรหันต์**

หากเราไม่เท่าทันอารมณ์ก็จะเหมือนโยนหินไปในบ่อน้ำที่อธิบายไปแล้ว น้ำยังคงสั่นไหวอยู่ แต่สั่นไหวอย่างไม่มีวันเท่าทัน แม้จะสงบลงไปได้แต่ก็ยังอยู่ในกระแสของอารมณ์ คือเป็นไปตามเวรตามกรรม หากฝึกสมาธิจิต จิตจะนิ่งเร็วขึ้น ดังนั้นอย่าปล่อยให้เป็นไปตามยถากรรมแต่แรก จิตของมนุษย์เมื่อไม่สำเร็จเป็นพระอรหันต์ ก็ย่อมมีความสั่นไหวเป็นธรรมดา แต่ขึ้นอยู่กับว่าจะนิ่งได้เร็วไหม ถ้าเป็นจิตของผู้สำเร็จเมื่อโยนไปก็นิ่งเลย แต่ถ้าฝึกสมาธิจิตจะนิ่งเร็วขึ้น หากปฏิบัติทางจิตแล้วก็ยังคงสั่นไหวเท่าเดิมก็แปลว่าไม่เกิดผลอะไร เห็นได้ชัดว่าถ้าจิตสำเร็จเป็นพระโสดาบัน หรือเป็นพระอรหันต์ **บ่อน้ำจะไม่ใช่บ่อน้ำแต่เป็นบ่อกระจก จะไม่มีความสั่นไหว...นั่นคือจิตของผู้สำเร็จ...ซึ่งชัดเจน** ถ้าปฏิบัติแล้วยังทำให้เกิดความสั่นไหวในจิตน้อยลงไม่ได้ ก็แปลว่ายังไม่ได้สมาธิ

ทรัพย์เป็นพิษ

ความถี่บนโลก ทุกอย่างบนโลกเมื่อเราตายไปแล้ว แม้แต่สังขารเราก็ยังเอาติดตัวไปไม่ได้ ทุกอย่างต้องทิ้งไว้บนโลกมนุษย์หมด ดังนั้นอย่าไปยึดมั่นถือมั่น ทุกอย่างล้วนตามเราไปไม่ได้ สิ่งที่จะตามไปได้ก็คือ ความสามารถทางจิตที่เราฝึกไว้นี่เอง หรือเรียกว่าบุญกุศล ความผ่องใสทางจิต นำพาเราไปได้

จริง เพราะมันไปในความถี่อื่นได้ด้วย แต่อย่างอื่นๆเมื่อเราเปลี่ยนความถี่อื่นไปแล้วก็เปลี่ยนตามไปด้วยไม่ได้ ต่อให้เรามีเงินขนาดไหนเราก็ใช้ไม่ได้ และภาวะการมีเงินของเรากลายเป็นพิษแก่เรา เพราะการมีเงินของเราทำให้จิตเรามีความหวงแหน มีความติดยึดในสิ่งที่เป็นความถี่โลกมนุษย์ ตัวเองเปลี่ยนความถี่ไปแล้วใช้ไม่ได้ แต่ว่าติดยึด เงินก็เป็นพิษขึ้นมา ตัวอย่างเช่นว่า สมมุติว่าเราตายไปเรามีเงินอยู่ 5 บาท เราไม่สนใจไม่มาแน่แต่ถ้ามี 5000 ล้าน มีปัญหาทรัพย์เกิดเป็นพิษขึ้นมาทันที เกิดเสียดาย เมื่อเกิดความเสียดายก็เกิดความหวงแหน จิตเลยกลายเป็นสัมภเวสี คือไม่ยอมกลับไปรวมกับพลังงานหลักที่จะจัดแยกไป แต่หนี หนีจากการจัดเก็บก็เป็นผีเป็นเปรต ต่อเมื่อตัวเองรู้ว่า ตัวเองไม่ยอมไปอยู่ในการจัดเก็บหรือไม่ไปตามทาง หลุดรอดจากการจัดเก็บด้วยการหลบซ่อนจากการจัดเก็บของพลังงาน ตัวเองก็เป็นผีกลับไปยังสมบัติเดิม ไปดูคนโน้นใช้คนนี้ใช้ เกิดความไม่พอใจโกรธแค้น เป็นผีอาฆาตพยาบาทเป็นเปรตและตัวเองก็เริ่มรู้ว่า ทรัพย์ตัวเองเกิดเป็นพิษขึ้นมา ตัวเองต้องอยู่เป็น 100ๆ ปีเพราะมันไม่หมด ตัวเองจะไปก็หมดรอบจัดเก็บไปแล้วต้องอยู่ทนทุกข์เป็นเปรต คำว่า"เป็นเปรต" ก็คือลักษณะเช่น คนกระหายน้ำหิวน้ำมาก กินน้ำได้เป็นโอ่งๆ แต่ต้องคอยรอรับส่วนบุญที่คนอื่นจะให้ ซึ่งก็ให้จริง แต่แค่ช้อนชาเดียว กินเข้าไปหายหิวไหม ไม่ได้หายหิว แต่ยังดีกว่าไม่ได้เลย ความกระหายยังคงมีอยู่ เขาก็จะเริ่มรู้ทันทีว่า เขาไม่น่าจะมาเป็นเปรตเลย ต้องขอส่วนบุญ เพราะเขาไม่มีปัญญาไม่รู้ธรรมะมาก่อน จึงไม่มีทางไปเขามีแต่ความยึดมั่น เขาเปลี่ยนความถี่ไปแล้ว แต่ยังยึดถืออยู่ในความถี่เดิมว่าเป็นจริงเป็นจังสำหรับตัวเขา ไม่ไปไหนแล้วสิ่งที่เขาได้รับ คือความทุกข์ทรมานมากมายมหาศาล เหมือนคนหิวน้ำที่กล่าวไปแล้ว **ภาวะของเปรต**คือภาวะของคนที่ไม่ไปตามการจัดเก็บ ไม่ไปสู่ที่ชอบ ไม่ไปสู่ภพภูมิที่ควรจะเป็นกลับหนีพลังงานหลัก ไปอยู่ความถี่อื่นหลบซ่อนอยู่ กลายเป็นผีเป็นเปรต

พระพุทธเจ้าพูดถึงเรื่องนี้ชัดเจน การบริจาคทานเป็นการทำลายความตระหนี่เบื้องต้นของมนุษย์ เราเข้าใจในกุศลโดยท่องแท้ ขนาดเล็กๆน้อยๆเรายังทำไม่ได้ วันหนึ่งต้องทิ้งมากกว่านี้คือทิ้งไปทั้งหมด เราจะทิ้งได้หรือ ขนาดเล็กๆน้อยๆยังหวงไว้ราวกับชาตินี้เราจะไม่ตาย พอถึงวันที่ทิ้งไปทั้งหมดจะทิ้งได้ไหม ถึงบอกว่าต้องฝึกทำลายความตระหนี่ นี่เป็นสาระสำคัญ ถ้าเราไปนั่งในป่าช้าก็ดีในสุสานก็ดี จะเห็นว่าพวกที่เป็นผี เป็นเปรต สัมภเวสีก็คือพวกที่ติดมั่นยึดมั่น คิดเป็นเจ้าข้าวเจ้าของสิ่งที่ยืมมาในโลกนี้ด้วยกันทั้งนั้น ทุกคนเกิดมา มาแต่ตัวจริงๆ ไม่มีอะไรเลยแม้แต่อย่างเดียว เริ่มต้นเกิดมาก็เริ่มยืมธรรมชาติยืมทรัพยากรบนโลกใช้ บางคนยืมได้มาก บางคนยืมได้น้อย บางคนยืมไม่ได้เลย แต่ทุกคนยืมมาหมด ใครเก่งกว่าก็ยืมได้มากกว่า แต่เมื่อตัวเองเปลี่ยนสภาพกลับไปเป็นอย่างเดิมแล้ว ยังคิดเป็นจริงเป็นจังว่าของที่ยืมมาตัวเองเป็นเจ้าของ ก็จะทำให้เขาไม่อยู่ในการจัดเก็บ

ในการสอนสมาธิ เราจะสอนให้ลูกศิษย์ทุกคนไม่สะสม ไม่ก่อสร้าง ลูกศิษย์เราหลายคนมีที่ดิน ยินดีให้เราไปทำสถานปฏิบัติธรรมหลายแห่ง แต่นโยบายของเราคือจะไม่ก่อสร้าง ไม่ทำถาวรวัตถุ เราใช้ธรรมชาติสอนคนเท่านั้น จะไม่ทำทางถาวรวัตถุ ไม่ต้องการอาณาจักรใหญ่โต ดังนั้นไม่ว่าจะเรื่องอะไรก็ตามก็จะข้ามพ้นไปจนได้ เพราะบอกแล้วว่าเราไม่ทำ การสร้างอาณาจักรก็ดี ถาวรวัตถุก็ดี ทำไว้มากเท่าใด ภาระนั้นจะทำให้เราอยู่ในโลกนี้ เป็นสิ่งที่เหนี่ยวรั้งตัวเราเอง ดังนั้นเราไม่ทำ เราไม่นิยมให้ใครทำด้วย เมื่อเราสอนไป ใครแค่รับคำสอนแล้วหลุดพ้นไป ก็หลุดพ้นไปด้วยจิต หลังจากเราไปแล้วก็อยู่ในจิตเขาเท่านั้น จะไม่มีการก่อสร้างอะไรทั้งสิ้น แต่เราให้ในจิตเขา ถ้าในจิตเขาได้ก็เอาไป แค่นั้นก็พอแล้ว เราสอนที่ไหนๆ ก็ยืมเขาใช้ไปเรื่อยๆ วัดไหนก็ยืมเขาไป แต่เราไม่เอาความเป็นเจ้าของเข้ามาอยู่ในจิต ถ้าเราเอาความเป็นเจ้าของมาอยู่ในจิตแล้วเราไม่มีวันหลุดพ้น จะสะสมขนาดไหนก็ได้

ถ้าเราเริ่มเปิดที่จะสะสมแล้ว ก็จะสะสมมากขึ้นไปเรื่อยๆ กลับกลายเป็นสิ่งที่ยึดเหนี่ยวเราให้อยู่ในโลกนี้ พอใกล้จะตาย โอ้โห มีสมบัติมากมาย ทรัพย์เกิดเป็นพิษ แล้วมีประโยชน์อะไร ไม่มีเลย หากต้องการจะหลุดไปจากสิ่งที่มันมีมันเป็น ก็ต้องไม่ทำการสะสม ถ้ามีอะไรเราจะสอนไปให้อยู่ในจิต ก็จะเป็นสิ่งที่ดี ตัวเราเองไม่ทำดังที่กล่าวมานี้ แต่ว่าลูกศิษย์ไม่ต้องมาทำเหมือนเราทุกอย่าง คือเขาอยู่ในภาวะไหนก็ทำไปตามสมควร แต่สำหรับสถานที่ปฏิบัติธรรมนี้ เราจะไม่สร้างสิ่งซึ่งเป็นสถานของเรา เมื่อความเป็นเจ้าของของเราไม่มี เราไม่มีความยึดมั่นถือมั่น ทำสมาธิก็จะได้สบายใจมาก ก็เหมือนกับเราไปทำสมาธิในป่าในเขา จิตจะเกิดสมาธิมาก เนื่องจากว่าป่า เขา ถ้ำ ไม่ใช่ของๆเรา เราไปยืมเขา ความเป็นเจ้าของไม่ปรากฏในจิต ความยึดมั่นในตัวสถานที่ไม่มี การคลายตัวของจิตก็มี แต่หากถ้าเป็นของๆเราขึ้นมา ความเป็นเจ้าของที่ปรากฏขึ้นในวาระจิตก็มี พอยึดมั่นถือมั่น เลยทำให้ไปได้ไม่ดี หากป่านี้ไม่ใช่ของเรา ไปยืมเขาอยู่ความที่ไม่เป็นเจ้าของป่า จะทำให้ใจเราลอยตัวขึ้น แต่ถ้าป่านั้นเป็นสวนใหญ่ๆของเราแล้ว ความเป็นเจ้าของจะปรากฏขึ้น การลอยตัวของจิตจะไม่มี ธรรมชาติไม่ใช่ของๆเรา ก็จะไม่มีความยึดมั่น ธรรมชาติเป็นของทั่วไป เป็นของสัตว์ป่าทั่วไป สัตว์ป่าก็มาอาศัย เราก็เหมือนสัตว์ป่า เราไม่ใช่เจ้าของ ความเป็นเจ้าของไม่ปรากฏในจิต จิตก็เป็นอิสระ การทำสมาธิมีแค่นี้เอง เวลาไปก็อย่าเอาภาระไป จิตก็ปล่อยวางได้ ถ้าเราไปอยู่ในป่าแล้วเราเอามือถือไป เอาอะไรที่เป็นภาระไปด้วย สิ่งเหล่านั้นก็จะส่งปัญหาตามเข้าไปอะไรที่เป็นปัญหาตามเข้าไปด้วย จิตก็ปล่อยวางไม่ได้ **หากจิตปล่อยวางได้ก็รู้จักสมาธิ จิตนี่สำคัญมาก**

มนุษย์เท่านั้นที่ฝึกจิตได้ (๑)

การจะไปถึงซึ่งนิพพาน มีเพียงมนุษย์ที่มีธาตุขันธ์สมบูรณ์เท่านั้นพึงจะกระทำสำเร็จ หากเกิดพลาดพลั้งไปเกิดเป็นสัตว์ก็จะฝึกจิตทำสมาธิไม่ได้ เป็นมนุษย์เกิดมานั้นประเสริฐ ยิ่งนัก

"**ม**านั่งข้างหน้านี่ก็ได้ไม่ก็กระเถิบกันมาข้างหน้าอีกหน่อยข้างหลังจะได้นั่งได้" เสียงอาจารย์ปลุกให้คนที่นั่งหลับตานิ่งอย่างสงบรออาจารย์ต้องลืมตาขึ้น อาจารย์วางโทรโข่งลงเดินไปกราบพระที่โต๊ะหมู่บูชา ก่อนที่จะเริ่มบรรยายธรรม ทุก ๆ คนกราบพระตาม

"มีหลายๆ คนสนใจที่จะฟังข้อธรรม เดินทางกันมาลำบากลำบน มีใจที่จะมุ่งธรรมะ ต้องการเข้าใจข้อธรรม ดั้นด้นกันมาถึงในป่าในเขา ด้วยความตั้งใจของเรา ก็มีความตั้งใจอย่างยิ่งที่จะทำให้ท่านทั้งหลาย ไม่กลับไปมือเปล่า ท่านต้องรู้ข้อธรรมอย่างหนึ่งอย่างใดให้ปรากฏให้ได้ ด้วยความตั้งใจของเราแล้ว วันนี้ท่านจะกลับไปมือเปล่าไม่ได้ ท่านจะต้องเข้าใจในข้อธรรมละเอียดลึกซึ้งแม้แต่เพียงข้อเดียวก็นับว่าสมควร" เสียงอาจารย์ก้องดังมาจากโทรโข่งอยู่เสียงเดียว

"..........**มนุษย์เท่านั้นที่ฝึกจิตได้ มนุษย์มีธาตุขันธ์สมบูรณ์ซึ่งเป็นสิ่งที่วิเศษสุด หากเกิดการพลาดพลั้งไปเกิดเป็นสัตว์ก็จะฝึกจิตทำสมาธิไม่ได้** เป็นมนุษย์เกิดมานั้นประเสริฐยิ่งนัก จะทำอะไรต้องรีบทำพอเปลี่ยนไปแล้วเราจะนึกเสียดาย ต่อเมื่อขาดองค์ประกอบไปแล้วค่อยนึกได้ เหมือนอย่างตอนนี้กินได้ก็ต้องรีบกินเข้าไปก่อน ตายเป็นผีไปแล้วกินไม่ได้ ลูกหลานใส่บาตรให้ มันเป็นเพียงความเชื่อเท่านั้นว่าอันนี้เขาน่าจะได้ ดังนั้น ขอจงอย่าประมาท **ให้มีสติในการเรียนรู้ ใช้อายตนะต่างๆ ใช้ความสมบูรณ์ และคุณสมบัติที่ดีพร้อมที่มีในตัวท่านให้เป็นประโยชน์**

สูงสุด เพื่อให้รู้ในธรรมอันเป็นแนวทางให้จิตผ่องใส เบิกบาน มุ่งสู่ความหลุดพ้นจากพันธนาการ **หลุดพ้นจากการเวียนว่ายตายเกิด** ไม่ต้องคาดหวังว่าต้องหลุดพ้นจากกิเลสหมดถึงภาวะนิพพานหรอก เอาแค่ยกระดับจิตก่อนเป็นเบื้องต้น แต่ก็ตั้งเป้าไว้คนเราก็ต้องตั้งไว้ ที่สุดคือรับปริญญาปลายทางคือหลุดพ้นจากบ่วงกรรม แต่ขณะเดียวกันก็ต้องเริ่มดำเนินไป ไม่เช่นนั้นก็ไม่มีสิ่งยึดเหนี่ยวจิตใจไว้" อาจารย์ปูพื้นฐานความเข้าใจให้ ด้วยเห็นว่าคนที่มาฟังบรรยายธรรมในวันนี้ส่วนใหญ่แล้วเป็นผู้ที่มีความสนใจจริง ถึงแม้เขาเหล่านั้นจะไม่ได้มีศักดิ์เป็นลูกศิษย์ก็ตาม

"มนุษย์เราทุกคนมีความประมาทเป็นที่ตั้ง หากพลาดไปชาติหนึ่งอาจไปสร้างอีกหลายร้อยชาติ บางทีปฏิบัติมาจนใกล้แล้ว เช่นทำไปอีกสัก 10 ชาติ ก็หมดสิ้นตัวรู้ แต่ถ้าพลาดไปก็กลายเป็น 100 ชาติ คืออีกนานโขเลย **คนที่มีปัญญาเห็นว่าการเกิดแต่ละครั้งนี้มีความเสี่ยงสูงมาก ก็จะทำต่อเนื่องชาตินี้และชาติหน้า กุศลที่มีเพียงพอจะประคับประคองจิตไม่ให้พลาดพลั้งไปได้อีก** มาถึงตรงนี้ ก็ใกล้มากที่จิตจะบริสุทธิ์กลับไปได้เพราะเหนื่อยที่จะมีธาตุขันธ์ มีแต่ความทุกข์ในสังขาร เกิดเมื่อไรก็มีคำว่าตายมาคู่กับวันที่เกิดนั่นแหละ พบพานแต่ความเจ็บปวดทุกข์ทรมาน การเกิดมาก็เพื่อใช้กรรมจริงๆ คนที่ไม่ตระหนักก็ยังไม่เข้าใจ ว่าทำไมคนพวกนี้จึงอธิษฐานจิตให้ตายแล้วไม่เกิด ก็เพราะเขาอยากไป รวมตัวกับพลังงานหลัก ไม่ต้องมานั่งมีทุกข์ ทุกข์ทั้งกายกรรม วจีกรรม มโนกรรม ทั้งสามทางถือเป็นทุกข์ทั้งสิ้น

มนุษย์เท่านั้นที่ฝึกจิตได้ (๒)

การจะหลุดพ้นจากการเวียนว่ายตายเกิดหรือวัฏสงสาร การจะไปถึงซึ่งนิพพาน มีเพียงมนุษย์ที่มีธาตุขันธ์สมบูรณ์เท่านั้นพึงจะ

กระทำสำเร็จ จิตสำเร็จต้องสำเร็จ ในกายที่สมบูรณ์ ต่อเมื่อกายนี้ดับไปแล้วจิตนั้นไม่ปรากฏพบในทั้ง 3 โลก

หากตระหนักชัดเจนได้ก็รู้ว่า การมีธาตุขันธ์เป็นการเกิดมาเพื่อใช้กรรม การเกิดมีตัวมีตนนี้มีสุขกับทุกข์อะไรมากกว่ากัน เมื่อเอามาชั่งตราชั่งดูก็เห็นชัดเจนว่ามีทุกข์มากกว่า มีสุขจริงแต่นิดๆ หน่อย ๆ เมื่อเทียบแล้วเทียบกันไม่ได้ พอเราตระหนักตรงนี้เสร็จก็น้อมพระนิพพานเป็นที่ตั้ง ไม่ใช่อยู่ ๆ ก็ว่านิพพานก็ว่าไปเรื่อย คือยังไม่รู้จริงว่าอะไร ถ้าเรารู้จริงแล้วตั้งเป้ากลับไปเดินทางไปถึงได้ การกลับไปก็ไม่ว่าจะเกิดโลกอีกกี่กัป ดวงจิตเราก็ไม่มีมาเกิดแล้ว เสียงอาจารย์ราวกับเบาลงไป จนคนที่นั่งอยู่หลัง ๆ ต้องเงี่ยหูฟังอย่างตั้งใจเป็นพิเศษ ไม่รู้ว่าขนาดของถ้ำ สถานที่สัปปายะแห่งนี้ใหญ่เกินกำลังของโทรโข่งหรืออย่างไร ดีที่อาจารย์ไม่มีคนแข่งพูด

"อาจารย์ครับ เป็นเทพเป็นพรหมก็บำเพ็ญเพียรได้ ผมเคยได้ยินมาอย่างนั้น" คุณลุงผู้มีอาวุโสผู้หนึ่งเอ่ยถามขึ้น

"เออดี ช่วยฉันหน่อยให้ฉันพูดคนเดียวอย่างกับคนบ้า เป็นเทพเป็นพรหมก็บำเพ็ญเพียรได้จริง แต่มักไม่ค่อยสำเร็จจะต้องมาปฏิสนธิอยู่ดี การจะหลุดพ้นจากการเวียนว่ายตายเกิดหรือวัฏสงสาร การจะไปถึงซึ่งนิพพาน มีเพียงมนุษย์ที่มีธาตุขันธ์สมบูรณ์เท่านั้นพึงจะกระทำสำเร็จ จิตสำเร็จต้องสำเร็จในกายที่สมบูรณ์ ต่อเมื่อกายนี้ดับไปแล้วจิตนั้นไม่ปรากฏพบในทั้ง 3 โลก จิตนั้นไม่มีสภาวธรรมไม่ว่าในโลกธาตุไหน ไม่ว่าความถี่ไหน จะหาตัวรู้ธาตุรู้นี้ไม่พบ เพราะว่าอาจจะไม่พบในโลกแต่ไปพบในความถี่อื่น ก็ยังถือว่าไม่หลุดพ้น ถูกไหม เช่นอาจจะค้นในโลกธาตุไม่พบก็จริง แต่อาจจะอยู่ในโลกวิญญาณก็ได้ นรกขุมไหน สวรรค์ชั้นไหน นั่นก็ถือว่าไม่หลุดพ้น ธาตุรู้ยังคงเวียนว่ายตายเกิดในวัฏสงสาร เพียงแต่เปลี่ยนความถี่ไป พร้อมที่จะมาเกิด

ในธาตุมนุษย์อีก เพราะฉะนั้น **เราตอนนี้ก็อยู่ในธาตุที่สมบูรณ์เราสามารถขับเคลื่อนออกจากธาตุนี้** โดยเราจะหลุดพ้น เพื่อว่าจะไม่มีสภาวธรรมอีกต่อไปได้ **สังขารธรรมที่เกิดเป็นมนุษย์เท่านั้นที่บรรลุได้** นอกนั้นทำความเพียรไม่ได้ ถึงแม้จะมีความพยายามก็ตาม เนื่องจากในตัวสังขารธรรมเองไม่สามารถจะสำเร็จได้ทางจิต ต่อให้จิตพัฒนาไปมีตัวรู้ก็ตาม ก็ไม่อาจสำเร็จมรรคผล

ยกตัวอย่างเช่น พญานาค เรื่องราวเกี่ยวกับพญานาค มนุษย์ย่อมรู้เรื่องได้มาก เนื่องจากความถี่ใกล้กันมากยิ่งความถี่ใกล้กันเท่าใด ยิ่งมีส่วนเกี่ยวพันได้มากกว่าเทพพรหมชั้นอื่นที่อยู่ในชั้นที่สูงขึ้นไป ชั้นจตุมหาราชิกาก็ยังติดต่อกับคนได้น้อยกว่าความถี่ที่เป็นพญานาค พญานาคเองก็รู้ว่าถ้าตนเป็นนาคก็สำเร็จไม่ได้ เคยพยายามที่จะมาบวช คือ มีจิตใจดีก็อยากบวชเรียนเพื่อจะได้สำเร็จก็แปลงกายมา คำว่า **แปลง คือเป็นมายาของจิตทำให้เห็นว่าเป็นอย่างนั้นแต่จริง ๆ ในสาระเขาไม่ใช่** เขาไม่ได้เกิดในภูมิที่เป็นคน **แปลงเป็นคนได้แต่ไม่มีออร่า** เขาอยากจะมาสำเร็จว่างั้นเถอะแล้วก็ถูกจับได้ว่าไม่ใช่คน ทุกวันนี้เวลาจะขานรับบวช ก็ต้องถามว่าใช่คนหรือเปล่า เพราะพญานาคมักจะปลอมตัวมาบวชอยู่เรื่อย ๆ คือ ธาตุขันธ์ไม่สมบูรณ์แต่จิตใจที่เป็นกุศล ในเมื่อตัวเองบวชไม่ได้ ก็ยังขอร้องให้เรียกผู้ที่จะบวชว่า "นาค" สัก 1 วัน เราก็เลยเรียกกันว่าบวชนาค คือ ให้เกียรตินาคที่เคยแปลงกายมาบวชแล้วถูกจับได้ ตามริมแม่น้ำโขงต่าง ๆ จะเห็นว่าพญานาคได้แปลงตัวมาสร้างโบสถ์ สร้างกำแพงอยู่บ่อยครั้ง พญานาคที่แปลงตัวมาเมื่อสืบสาวดูแล้ว ช่างเหล่านั้นอยู่ ๆ ก็มา เมื่อสร้างเสร็จก็ไป จะเห็นได้ว่าพญานาคเองมีความตั้งใจจะช่วยทำนุบำรุงศาสนามาก หากตระหนักได้เช่นนี้แล้ว **ขอจงอย่าประมาท จงรีบฝึกฝนให้จิตมีกำลัง ให้รู้จักบาปบุญคุณ**

โทษ ได้ฌาน ได้ญาณ ได้ดวงตาเห็นธรรมนี่เป็นสิ่งจำเป็นและเป็นสัจธรรม

ปรากฏการณ์ บั้งไฟพญานาค

วันออกพรรษาปีนี้ พวกเราคงได้ชมปรากฏการณ์บั้งไฟพญานาคที่ลำน้ำโขง ซึ่งจะปรากฏให้เห็นในคืนวันออกพรรษาของทุกปี **พญานาคกำลังทำอะไรของเขา** มนุษย์รู้แต่เพียงเทศกาล สนุกสนานรื่นเริง แล้วต่างพากันไปดูโชว์ ที่ปรากฏขึ้นกลางแม่น้ำโขง ปรากฏการณ์บั้งไฟพญานาคมีค่าเพียงแค่นี้เท่านั้นหรือ

พญานาคกำลังจะบอกอะไรเรา หากสิ่งที่ปรากฏขึ้นเป็นฝีมือของเหล่าพญานาคจริง บั้งไฟพญานาคคงมีความหมายมากกว่าเพื่อความสนุกสนานเป็นแน่ ตามตำนานพญานาคได้เข้ามาเกี่ยวข้องกับมนุษย์ในหลายเรื่อง เคยแปลงกายมาขอบวชในพุทธศาสนา แต่ความแตกเสียก่อน ถูกจับได้ว่ามิใช่มนุษย์เลยบวชไม่ได้ แต่ด้วยความศรัทธาที่เหล่าพญานาคมีต่อพระพุทธศาสนาอย่างแรงกล้า เราจึงเรียกผู้ที่จะบวชว่าพ่อนาค และรับพ่อนาคไปบวช จึงเรียกว่า การบวชนาค พญานาคยังแปลงร่างมาเป็นช่าง ช่วยสร้างวัดวาอารามตามริมแม่น้ำโขง และวัดโบราณต่าง ๆ ที่ตั้งอยู่ริมแม่น้ำโขง ล้วนเป็นฝีมือของพญานาคทั้งสิ้น แต่เหตุการณ์นี้ล่วงเลยมานานหลายร้อยปี สิ่งก่อสร้างต่าง ๆ จึงถึงกาลทรุดโทรมผุพัง ต้องซ่อมแซมและก่อสร้างกันขึ้นใหม่ ช่วงจังหวะนี้เองที่มนุษย์เข้ามาก่อสร้างแทนพญานาค บรรดาช่างที่เป็นมนุษย์ต่างได้รับเทคนิคที่ได้เรียนรู้จากสิ่งที่พญานาคสร้างไว้ จนเกิดเป็นเชิงช่างของตนเองขึ้นมา และพัฒนาเชิงช่างนั้น จนเป็นเอกลักษณ์ประจำท้องถิ่น แต่ยังคงรูปแบบของพญานาคไว้เหมือนเดิม

ปัจจุบันจิตมนุษย์หยาบขึ้นมาก พญานาคจึงไม่อาจที่จะติดต่อกับมนุษย์ได้เหมือนแต่ก่อน สนิมกิเลสมันเกาะกินจิตมนุษย์ สนิมพอกพูนหนามากขึ้นทุกวัน มนุษย์ต่างกับสัตว์ตรงที่มีสมอง มีสติปัญญา มนุษย์ต่างกับมนุษย์ตรงที่ความละเอียดของจิต คุณสมบัติของจิตที่ต่างกัน มนุษย์เหมือนกันจึงไม่เหมือนกัน

บั้งไฟพญานาค คงเป็นปรากฏการณ์ที่สะท้อนให้มนุษย์เห็นถึงสัจธรรม และคุณค่าของการที่ได้ถือกำเนิดเกิดมาเป็นมนุษย์ การเวียนว่ายตายเกิดในวัฏสงสารตามภพภูมิต่างๆ ด้วยผลแห่งกรรมและกฎแห่งกรรมเป็นเครื่องกำหนดภพภูมิ **เหล่าพญานาคเห็นคุณค่าของการได้เกิดเป็นมนุษย์ แต่มนุษย์เองกลับมองไม่เห็นคุณค่าของตัวเอง พญานาคกำลังสอนอะไรเรา** จงใช้ปัญญาพิจารณาให้ลึกลงไป มนุษย์จะได้รับอะไรที่มากกว่าความสนุกสนานบันเทิง จากปรากฏการณ์บั้งไฟพญานาค และพญานาคจะได้รับอานิสงส์ผลบุญของพวกเขาเสียที

ศาสตร์แห่งจิตวิญญาณ

วิทยาศาสตร์ คือ ธรรมชาติ ธรรมชาติ คือ ศาสนา

วิทยาศาสตร์ ธรรมชาติ และศาสนา จึงเป็นสิ่งเดียวกัน

ในอนาคตอันใกล้นี้ วิทยาศาสตร์กำลังจะพบกับจิตวิญญาณ หลักการทาง **วิทยาศาสตร์** นั้น **ต้องสามารถพิสูจน์ได้ กระทำซ้ำได้** และ **ให้ความเชื่อถือเฉพาะสิ่งที่ปรากฏเป็นรูปธรรมได้ แต่ศาสตร์ทางจิตบอกให้ทราบถึง สิ่งที่มันอยู่เหนือความสามารถของการมองเห็นด้วยตา และการได้ยินด้วยหู** ยังคงมีหลายสิ่งบนโลกที่มีอยู่แต่ความสามารถของลูกตามนุษย์ไม่สามารถจะมองเห็นได้ ดังนั้น **สิ่งที่มองไม่เห็นด้วยตาเนื้อไม่ใช่ไม่มี** เหตุที่มองไม่เห็น เนื่องด้วยขีดความจำกัดทางกายภาพของมนุษย์ต่างหาก

มนุษย์เราสามารถมองเห็น เพียงช่วงคลื่นความถี่แสงช่วงเดียวเท่านั้น ช่วงคลื่นความถี่ที่สูงหรือต่ำกว่านี้ มนุษย์ก็ไม่สามารถมองเห็นและไม่สามารถได้ยิน ทั้งหมดนี้ไม่ใช่ไม่มี หูตาของสุนัขก็ยังมีขีดความสามารถมากกว่าของมนุษย์เสียอีก มันสามารถมองเห็นความถี่ของวิญญาณอย่างหยาบ ๆ ได้อย่างสบาย ขณะที่มนุษย์มองไม่เห็นในย่านความถี่นั้นเลย

นักวิทยาศาสตร์ของโลก เคยพยายามค้นหามิติเวลาจนสามารถทราบว่า บนโลกมีเวลาที่ซ้อนกันอยู่จริง มีประตูเวลาจริง จนมีสูตรการคำนวณทางวิทยาศาสตร์ สรุปว่า **หากมนุษย์สามารถเคลื่อนที่ได้เร็วกว่าการเคลื่อนที่ของแสง ก็จะสามารถผ่านประตูแห่งเวลาได้** มิติของเวลาเป็นการสร้างขึ้น จากการโคจรของโลกรอบดวงอาทิตย์ และโลกหมุนรอบตัวเองด้วยการเคลื่อนที่เป็นวงกลมนี้เอง มิติแห่งเวลาจึงถูกสร้างขึ้น ใช้เวลาการทดรอบของเวลาเป็นหมื่นเป็นแสนล้านปี จึงเกิดมิติเวลา หากโลกเดินทางเป็นเส้นตรง จะไม่มีประตูเวลา จะไม่มีมิติเวลา จิตวิญญาณจะเป็นมิติในระนาบเดียวกันหมด ประตูเวลาแบ่งได้เป็นมิติแห่งเวลา 3 ความถี่หลัก ๆ ต่างคนต่างดำเนินไป มีความถี่เป็นของตนเอง ภายในขอบเขตแห่งวัฏสงสาร จิตวิญญาณโดนกักขังอยู่ภายในอาณาเขต แห่งสามโลกนี้ไม่สามารถไปไหนได้ พลังงานไม่มีวันสูญ เพียงแต่เปลี่ยนสภาพจากอย่างหนึ่งไปเป็นอีกอย่างหนึ่ง

โลกมนุษย์หรือโลกธาตุใบนี้ แต่ก่อนมีมวลและองค์ประกอบเท่าใดก็ยังคงมีและเป็นอยู่ เท่านั้น บรรดาธาตุทั้ง 4 ดิน น้ำ ลม (อากาศ) ไฟ มีเท่าใดก็ยังคงมีเท่านั้น เพียงแต่อาจเปลี่ยนสภาพไปบ้างแต่ทุกอย่างยังอยู่ครบ ดวงจิตเท่านั้นที่หาทางหนีกลับบ้านยังไม่ได้ จิตวิญญาณถือเป็นพลังงานแบบหนึ่ง พลังงานย่อมไม่สูญไปจากสามโลก (คือความถี่ที่โลกสร้างขึ้นมาทั้งสามความถี่) หากแต่ผู้สำเร็จจิต ย่อมหาทางแหวกวงล้อมจากการเวียนว่ายตาย

เกิดในทั้งสามโลกนี้ได้ และนี่คือความจริงที่ธาตุทุกชนิด ยังอยู่ไม่เคยสูญหายไปไหน ธาตุน้ำเคยมีเท่าใด ปัจจุบันก็ยังคงอยู่ครบอาจเป็นน้ำในทะเล เป็นไอในอากาศ เป็นเมฆ เป็นหมอก เป็นเลือด เป็นน้ำเหลือง มากมาย **แต่ไม่มีสิ่งใดหลุดรอดออกไปจากโลกทั้งสามนี้ได้เลย แม้กระทั่งจิตวิญญาณซึ่งเป็นพลังงาน**

เมื่อนักวิทยาศาสตร์มาศึกษาเรื่องจิตวิญญาณ ก็จะพบอุปสรรคสำคัญอย่างหนึ่ง คือมันเกิดมีช่องว่างระหว่างวิทยาศาสตร์กับจิตวิญญาณ วิทยาศาสตร์มาถึงจุดหนึ่งก็ต้องถึงทางตันเครื่องมือที่มีไม่สามารถอธิบายจิตวิญญาณได้เสียแล้ว เพราะมันเป็นเรื่องของจิตและพลังจิต **มีวิธีการเดียวที่จะศึกษาเรื่องจิตและวิญญาณได้ คือ การฝึกสมาธิภาวนา** ให้จิตกลับคืนสู่สภาวะเดิมแท้หรือพลังงานชีวิตอันบริสุทธิ์ ก่อนที่มันจะโดนรุกรานจากสมมติและกิเลสนั้นแหละ เราถึงจะเข้าใจสิ่งที่อยู่เหนือวิทยาศาสตร์ ความเคลือบแคลงสงสัยในการเวียนเกิดเวียนตายก็จะหมดไป เราใช้ตาในไม่ใช่ตาเนื้อในการมองเห็นโลกวิญญาณ

เริ่มเดินทางสู่จุดหมาย

"ธรรมชาติเกิดขึ้นและดับด้วยธรรมชาติ
ทุกสิ่งตั้งอยู่บนความสั่นไหว
ทุกอย่างล้วนสลัดอณูทำลายตัวเอง"

องค์ประกอบในการทำสมาธิ

การฝึกทำสมาธิจำเป็นต้องเข้าใจองค์ประกอบของมัน คนส่วนมากมีความเข้าใจที่คลาดเคลื่อนไป คือพอเริ่มทำสมาธิ ก็มุ่งหวังที่จะดับความคิดออกจากจิตแต่เพียงอย่างเดียว การทำสมาธินั้นเปรียบเหมือนเราจุดเทียนไว้ 6 เล่มพร้อมกัน **จะต้องหรี่เทียนทุกเล่มลงพร้อมๆกันจนถึงระดับหนึ่งจึงเกิดสมาธิ** เนื่องจากการทำสมาธิในขั้นละเอียดจะพบว่าจำเป็นต้องหรี่เทียนไปพร้อมๆกัน คือตาต้องละวางจากภาพ หูต้องละวางจากเสียง กายต้องละวางจากเย็นร้อนอ่อนแข็ง จมูกต้องละวางจากกลิ่นตลอดจนละวางเสียจากอากาศ ลิ้นต้องละวางเสียจากรส จิตต้องละวางเสียจากความคิด ทุกอย่างต้องละวางไปในระดับเพียงพอกันถึงจะเกิดสมาธิ ไม่ใช่มุ่งหวังข่มแต่จิตเพียงอย่างเดียว อย่างอื่นไม่ลดลงก็จะไม่ได้สมาธิเต็มรูปแบบนัก เนื่องจากเป็นการพยายามที่จะบังคับอารมณ์ของจิต

คนส่วนมากที่ทำสมาธิเอง มักมุ่งไปดับเทียนเล่มใหญ่เพียงเล่มเดียว โดยลืมคิดถึงเล่มอื่นๆด้วย เพราะไม่รู้ว่าจะเริ่มต้นตรงไหน พูดง่ายๆคือทำไปตามเวรตามกรรม ซึ่งที่ถูกต้องแล้ว ต้องหรี่เทียนทั้ง 6 เล่มลงไปพร้อมๆกัน เป็นการหรี่ไม่ใช่ดับ ถ้าทุกเล่มยังลุกโชนอยู่ สมาธิจะเกิดแก่จิตได้อย่างไร ทุกอย่างต้องเบาลงต้องลดลงไปให้เท่าๆกัน คำว่าดับเลยมันยาก และไม่จำเป็นต้องถึงขนาดนั้นก็เกิดสมาธิแล้ว แค่ลดการยึดถือของความคิดจากจิตไม่ต้องถึงกับเป็นศูนย์เลยก็เกิดสมาธิแล้ว แต่ต้องละวางในทุกส่วนไปพอๆกัน เช่น อากาศแค่ลดลงไปแค่เบา จมูกแค่รับอากาศละเอียดขึ้น ไม่ต้องถึงกับขาดหายก็ได้ แต่หากทำได้ก็เท่ากับดับเทียนเล่มนั้นได้เลย ย่อมเป็นการดีที่สุด

การเรียนสมาธิ เราจึงให้อุบายเอาความคิดออกจากจิต ต้องมีอุบายที่พอจะทำได้พร้อมๆกัน ต้องศึกษา เมื่อเห็นจริงก็ต้องทำไปพร้อมกัน ความคิดเป็นเทียนต้นใหญ่ก็จริง เป็นสาระในเบื้องต้นว่าถ้าต้นใหญ่เกิดหรี่ลง บางครั้งก็ฉุดเอาต้นเล็กหรี่ลงไปด้วยได้ แต่ถ้าเราเข้าใจละเอียดลงไปเช่นนี้ เราก็มีอุบายจัดการหรี่ลงไปให้หมดเสียเลยจะเร็วกว่ากันมาก เพราะถ้าเกิดต้นใหญ่ไม่หรี่ หรือหรี่แล้วเกิดดึงอีก 5 ต้นหรี่ลงไปไม่ได้ และเราไม่มีอุบาย ทีนี้ปัญญาเราต้องเหนือกว่า ไม่ต้องไปรอให้มันหรี่โดยธรรมชาติ เมื่อเราพูดถึงความคิดจากจิตได้ ก็ต้องเท่าทันมันได้ ไม่ต้องไปรอให้มันวูบลงไป เราทำให้เกิดสภาวะสมาธิเองได้

เมื่อฝึกไปผู้ปฏิบัติก็จะเห็นชัดเจน หากทำรูปฌานได้ก็ทำได้ทุกทีสามารถติดต่อกับพลังงานได้ทุกครั้งเพราะทำฌานซ้ำได้ทุกครั้ง เราทำได้ถึงขั้นสมาบัติ ติดต่อความถี่ได้ รับโทรจิตได้ ได้ทุกครั้งไม่ใช่บังเอิญ ถอดจิตได้ก็เพราะเข้าฌานได้ ยกเว้นแต่วันนั้นอารมณ์ไม่ดีเข้าฌานแล้วเข้าไม่ได้ ก็ไม่ทำ **การทำฌานทุกครั้งเปรียบเหมือนการร้อยเข็ม** ซึ่งปกติรูนี้มันเล็กมากอยู่แล้ว ถ้าผู้ปฏิบัติมีอารมณ์ รูที่มันเล็กอยู่แล้วมันจะเล็กลงไปอีก เมื่อวันนี้มันเล็กผิดปกติก็อย่าทำ

การปล่อยวางทางจิต

การปล่อยวางทางจิตเปรียบเหมือนการปล่อยบอลลูน บอลลูนจะมีถุงทรายใส่อยู่ในตะกร้า หากเราต้องการให้บอลลูนลอยขึ้นเหนือจากพื้น เราก็ต้องทิ้งถุงทรายลงมา ทีละถุงสองถุง จนถึงระดับหนึ่งบอลลูนก็จะลอยตัวขึ้นได้ เช่นเดียวกับจิตของคนเรา หากไม่ปล่อยวางลงไปจนถึงระดับหนึ่ง จิตก็จะไม่เป็นอิสระ เมื่อปล่อยวางลงไปได้ในระดับหนึ่งแล้ว จิตก็จะเป็นอิสระ ความเป็นอิสระของจิตก็เหมือนบอลลูนยกตัวขึ้นจากพื้นดินนั่นเอง บอลลูนเริ่มเป็นอิสระจากพื้นดินเสมือนจิตเริ่มเป็นอิสระจากกาย เมื่อมีความอิสระเกิดขึ้นในจิตแล้ว ถึงจะทราบว่านั่นแหละคือสมาธิ หากยังไม่เบาก็ไม่เกิดสมาธิ

จะเห็นได้ชัดว่าหากไม่ทิ้งถุงทรายจากบอลลูน บอลลูนอันนี้จะไม่มีวันยกตัวไปในอากาศได้ เช่นเดียวกับจิต หากไม่มีการปล่อยวางลงไปทีละน้อยๆ ก็จะไม่มีวันเป็นอิสระ หากถามว่าถุงทรายที่อยู่ในบอลลูนจะต้องโยนทิ้งไปหมดไหมจึงลอย ก็ขอตอบว่าไม่ต้อง ไม่ต้องถึงกับหมด เพียงแต่ว่าต้องโยนลงมาจนถึงระดับหนึ่งถึงจะลอยตัว ถามว่าระดับไหนถึงจะลอยตัวได้ อันนี้ก็ขึ้นอยู่กับคน บางคนโยนทิ้งลงมานิดหน่อยก็สามารถมีอิสระได้แล้ว คือปล่อยวางลงไประดับหนึ่งก็ลอยตัว บางคนอาจจะต้องโยนมากหน่อยหรือจะต้องโยนหมดตะกร้าเลยถึงจะลอยตัว

"แค่จิตปล่อยวางเท่านั้น" พูดง่ายๆแต่หากไม่ฝึกก็ทำไม่ได้ ต้องฝึกถึงปล่อยวางได้ จิตที่ปล่อยวางเป็นจิตที่เริ่มต้นที่จะรู้จักกับคำว่าหลุดพ้น ว่าคืออะไร จิตหลุดพ้นคือ จิตหลุดพ้นจากกองกิเลส กิเลสนั้นยังคงอยู่แต่จิตหลุดพ้นไป ไม่ได้เป็นทาสของกิเลส ตัณหา อุปาทาน ต้องฝึกไปเรื่อยๆถึงจะเดินได้ถูกทาง แล้วก็ต้องเข้าใจสภาพต่างๆ เพราะการทำสมาธิจะต้องเกี่ยวเนื่องกับเรื่องความถี่ จิตวิญญาณ ชาติภพ พลังงานอย่างหลีกเลี่ยงไม่ได้ หากไม่

พยายามเข้าใจสิ่งพวกนี้ เข้าใจเฉพาะสมาธิจะไม่รู้แจ้ง เพราะมันสัมพันธ์กัน

เราสอนสมาธิ บางคนนึกว่าเป็นสำนักทรงเพราะนั่งสมาธิกับเราคนไม่เคยเห็น พอเข้าปีติเกิดสั่นกระโดดโลดเต้นใหญ่ นึกว่าเป็นคนทรง แต่ไม่ใช่ ปีติก็ต้องเป็นอย่างนี้ หากเข้าฌานได้จริงจะอยู่เหนือการน้อมนึก เข้าฌานไม่ได้จริง จะอยู่เงียบๆไปเป็นสมานึก ไม่ใช่สมาธิ นั่งนึกเอาคิดเอา การนั่งเฉยๆก็ได้ในระดับหนึ่ง แต่ไม่น่าจะสำเร็จได้ เพราะบางอย่างคิดเอาไม่มีทางจะเข้าใจได้จริง ต้องมีพลังกระตุ้น ของทุกอย่างต้องมีตัวล่อ ตัวนี้ล่อตัวนี้แล้วตัวนี้เกิดอะไร ทำสมาธิไปเมื่อเจอพลังงาน จิตวิญญาณ ความถี่อะไร **อย่าไปปฏิเสธ แต่จงเรียนรู้มัน** หากปฏิเสธเราเริ่มที่จะหมกไว้ในความข้องใจของเรา เราจะไม่รู้จริง แล้วทำให้แคลงใจ เจอความถี่ที่เรียกว่าผีก็ต้องเข้าใจว่าคืออะไร ให้เรียนรู้ว่าคืออะไร คนเราเมื่อเปลี่ยนเป็นความถี่อื่น เป็นอะไรอยู่ที่ไหน ทำไมต้องไป หากเข้าใจโดยตระหนักแล้วก็จะละวางความคิดจากตรงนั้นไป ไม่สนใจอีกแล้ว เพราะเข้าใจจริงปล่อยวางได้จริง แต่ถ้าวางไม่ได้จริงแต่หลอกว่ารู้ ก็จะไม่รู้จริงยังแคลงใจอยู่ หากเข้าใจแล้วว่าอะไรคืออะไรก็จะไม่กลับมาอีกแน่ แบบนี้คือละ ไม่เหมือนกัน เป็นความแตกต่างระหว่างคนนั่งเฉยๆกับคนที่เมื่อเจอแล้วเรียนรู้ว่าอะไรคืออะไร **เราจะไปวางอะไรได้ในสิ่งที่เรายังไม่ได้รู้จักเลยนอกจากหลอกว่าวาง** นี่เป็นเรื่องจริงทุกคนที่ปฏิบัติแล้วกระโดดโลดเต้นว่าไปรู้ไปอะไร ทั้งๆที่ยังไม่เข้าถึงแล้วบอกว่าวาง วันหนึ่งเมื่อหลง ใจก็ไปไม่พ้นเพราะไม่ได้รู้อะไรจริง ตัวอย่างที่เห็นชัด เช่นพระบางรูปที่มีคนทั่วไปนับหน้าถือตาว่าเก่งในภูมิธรรมมากมาย พอโดนอารมณ์ที่เป็นความรักกระแทกเข้าหน่อยก็สึกออกมาแต่งงานก็มาก เพราะในฌานที่ได้อารมณ์นั้นอาจไม่เข้าใจจริง ผิดกับคนบางคนที่เข้าใจดีตามสมควร เช่นคนที่โดนพิษของความรักเล่นงาน พวกนี้จะเข้าใจจริง คือจะไม่กลับไปอีกเด็ดขาด ที่ยกตัวอย่างนี้ไม่ได้หมายความว่า ต้องไปเข้าใจเรื่องนี้เพื่อละ บังเอิญว่าเป็นเรื่องที่เห็นชัดเท่านั้นเอง

เมื่อจิตปล่อยวางจะเริ่มลอยตัวอ่อนๆ จะพบความถี่ที่เรียกว่าปีติอย่าไปฝืน ทำสมาธิเข้าฌานที่จิต ถ้าฝืนคิดว่านั่งอยู่ๆทำไมตัวหมุน ทำไมถึงสั่น แค่คิดเท่านั้นเราสร้างความถี่หนี ปีติจะขาดตอน ทำไปไม่ถึง ดังนั้นดูอยู่แต่เฉยๆ ปีติเป็นทางผ่านของจิต เมื่อผ่านปีติไปแล้ว จิตก็มีกำลังสูงกว่านั้น แต่ถ้าไปสงสัยแค่ปีติก็จะไม่ผ่าน ก็อยู่แค่นั้นแหละ ชาตินี้ไม่มีวันเจออะไรเลย เพราะเริ่มเข้าไปสิ่งแรกที่พบก็ลังเลสงสัย คนนั่งเฉยๆทำไมหมุนได้ ต้องไม่หมุนสิ ไม่หมุนก็ได้ เมื่อหยุดเสร็จก็สร้างความถี่หนีไป สมาธิถอน คนอื่นเข้าฌานไปปรากฏเราออกมานั่งดูว่า ทำไมเราสั่น แล้วก็ตามกันไม่ทันแล้ว เรื่องนี้สำคัญมาก หากทำสมาธิแล้วเข้าใจเรื่องนี้ จะเข้าใจว่าสิ่งที่ทำที่เป็นอยู่นี้เป็นสมาธิ จะไม่ตกใจเพราะเป็นเช่นนี้เอง **สมาธิเกี่ยวเนื่องด้วยพลัง จิตวิญญาณ ความถี่ ปฏิเสธไม่ได้เพราะมีจริง** ถ้าจะปฏิเสธก็ได้ แต่จะไม่เข้าใจความ-สัมพันธ์ว่าความถี่ เกี่ยวกับเราอย่างไร จิตวิญญาณพลังงานเกี่ยวกับเราอย่างไร อยู่ที่ว่าอยากจะรู้หรือไม่ แต่รับรองได้ว่าผู้ใดก็ตามที่เรียนสมาธิที่เป็นสมาธิหลีกหนีไม่พ้นจริงๆ หลังจากจิตสงบลงไปแล้ว เริ่มเห็นความถี่ นั่งอยู่ก็เห็นเป็นภาพคน ภาพสัตว์ขึ้น เห็นในสิ่งที่คนอื่นไม่เห็น เป็นความจริงของมันอยู่ ก็ต้องปล่อยให้มันเป็นไป

ทีนี้จิตวิญญาณ เป็นทางผ่านของสมาธิที่สำคัญก็จริง แต่เป็นทางผ่านที่ค่อนข้างยาว อะไรก็ตามที่จิตยังรู้ไม่เต็มที่ หรือปัญญายังไม่เท่าทัน ก็จะไม่พ้นภูมินั้น ยังคงอยากที่จะรู้อยู่ ก็ทำให้อาจจะยาวนานหน่อย จิตผู้ปฏิบัติกว่าจะผ่านทางยาวๆนี้ ก็ต้องเข้าใจ เพราะเป็นสิ่งสำคัญ เมื่อเราเข้าใจฌานเบื้องต้นนี้ มีความเข้าใจลงไปจนหมดความเคลือบแคลงสงสัย เพราะเราทำฌานได้เอง เรารู้เอง เราก็จะดำรงการทำสมาธิโดยไม่ลังเลเรื่องบาปบุญคุณโทษ ทำเข้าไปใหญ่เลยหวังที่จะหลุดพ้น เพราะที่อาจารย์พูดมาถูกหมด ได้เจอด้วยตนเอง ก็ลุยแหลกเลยคราวนี้ ต่อไปเราพูดอะไรจะไม่เชื่อแล้วเพราะเปลี่ยนไปเป็น

สัจธรรมหมด คนเหล่านี้ก็จะก้าวหน้าเร็ว คนที่มัวเคลือบแคลงสงสัยอยู่ก็ช้า ก็ต้องมีการฝึกหัด ต้องใช้อุบาย

คนเราในจิตมักมีความเคลือบแคลงสงสัยว่า คนเราจริงๆ ตายแล้วสูญไหม มีคิดอยู่เท่านี้เอง อุตสาห์นั่งทำบุญเพียรปฏิบัติเพียรภาวนาอะไรไป ถ้าสูญก็เท่ากับนั่งเพียรทำฟรี แสดงว่าไม่ศรัทธาในเรื่องเหล่านี้พอ เห็นคนทำชั่วแล้วได้ดี ทีตัวนั่งทำดีไม่เห็นได้ดี คนทำชั่วแล้วได้ดีไปหมด ครูบาอาจารย์สอนให้ทำดี เราทำดีไม่เห็นได้ดี นี่เป็นเพราะเขาไม่เข้าใจ ไม่ศรัทธาในความดีพอ คนที่หลุดออกไปจากกระแสธรรมก็มาก คือเห็นว่าตัวเองนี่ทำดีตามอาจารย์สอนไม่เห็นได้ดีเลย คนทำชั่วได้ดีไปหมด ก็ทำให้ลังเลในความดี แล้วก็จะออกไปจากระบบความดีความชั่ว เป็นเพราะมีศรัทธาในความดีไม่พอ ถ้าเป็นลูกศิษย์เรา หากทำดีแล้วไม่ได้ดี ต้องทำเข้าไปอีก คือเราต้องศรัทธาพอ ถ้าเราศรัทธาในสิ่งไหนพอก็เลยตรงนั้นไปได้ หากเรารู้แจ้ง ก็จะไม่สนใจกับสิ่งเล็กๆ น้อยๆที่ผ่านเข้ามา จะไม่หวั่นไหวในสิ่งพวกนี้ การจะไม่หวั่นไหวได้ก็ต้องรู้ในสัจธรรมเบื้องต้น เราเป็นมนุษย์อยู่นี้ เมื่ออาจารย์บอกให้นั่งทำก็ทำ สักพักหนึ่งไม่เห็นได้ดีอะไร บางคนก็จะถอนตัวไม่ทำแล้ว

ดังนั้นการทำสมาธิจึงขึ้นอยู่กับความสามารถของแต่ละบุคคลด้วยประกอบกับผลบุญที่ได้สร้างสมมาแต่อดีตชาติทำให้มีความสามารถมากกว่าคนอื่น อันนี้ก็เป็นเรื่องจริงบางคนสอนแต่เพียงคำพูดก็เข้าใจ บางคนก็ค่อนข้างยาก แต่ไม่ว่าอย่างไรก็ตาม ไม่มีอะไรแพ้ความเพียร อันนี้สำคัญมากถ้า **หากไม่มีพรสวรรค์ก็ต้องมีความเพียร หากไม่มีทั้งสองอย่างก็ไม่ได้อะไรเลย ชาตินี้ก็จะเสียฟรีไปอีกหนึ่งชาติ**

รูปฌาน

การทำสมาธิหากไม่ขึ้นรูปฌาน ก็จะไม่รู้ภาวะจิตว่าดำเนินไปอยู่ในองค์ฌานหรือไม่ การตั้งรูปฌานคือเริ่มตั้งแต่ให้อุบาย คือคำภาวนาซึ่งเป็นเครื่องรู้ของจิต เนื่องจากว่าอุบายคำภาวนาเป็นคำพูดที่มนุษย์พูดออกมา จึงต้องทำลายอุบายที่เป็นของหยาบให้ได้ก่อน คือภาวนาจนมันหาย อุบายของแต่ละคนนั้นไม่เหมือนกัน อุบายมีหลายอย่าง อาจจะภาวนาอะไรก็ได้ เปรียบเหมือนการที่เราจะเข้าห้องห้องหนึ่ง วิธีการเข้ามีหลายอย่างไม่ว่าจะปีนหน้าต่าง เข้าประตู ลอดใต้ถุน ปีนหลังคา แต่สรุปว่าเมื่อเข้าไปได้แล้วก็ห้องเดียวกัน วิธีการในการเข้าสมาธิก็แล้วแต่สำนักต่างๆ แต่ละที่แต่ละอย่างไม่เหมือนกัน ภาวะของแต่ละคนสอนได้ไม่เหมือนกัน แล้วแต่อุบายของแต่ละคน ว่าใครจะเข้าใจสภาพจิตได้ดีกว่ากัน จะภาวนาคำไหนก็ได้ แต่ถ้าภาวนาช้าไปจิตก็ยังส่งกระแสไปคิดเรื่องอื่นๆได้ ซึ่งภาวะนั้นไม่ดีแก่ตัวเราเอง คือไปนั่งคิดแล้วสมาธิเบื้องต้นก็ไม่เกิด หรือตอนที่กำหนดองค์ภาวนานี้ยังมีความเคลือบแคลงสงสัยในหลายส่วน ทำให้องค์ภาวนาทำหน้าที่ไม่เต็มที่ หากยังภาวนาไปด้วยแล้วคิดไปด้วย ความเคลือบแคลงสงสัยจะไปดึงความคิดอื่นๆ เข้ามาอีกเป็นระยะๆ ก็ไม่ได้องค์ฌาน เราก็เห็นว่าภาวนาให้ถี่หน่อยและใช้พลังช่วย จะทำให้คำภาวนาซึมลงไปในวาระจิตได้ ก็น่าจะเป็นประโยชน์ ไม่เช่นนั้นก็จะไม่ได้วิตกวิจาร ขึ้นรูปฌานไม่ได้ ขั้นต่อไปการทำสมาธิก็เป็นสมาธินอกฌาน

การทำฌานต้องทำให้ได้ทุกครั้ง ตั้งรูปฌานให้ได้ชัดเจน ถึงแม้จะช้าหน่อย แต่การอธิบายอารมณ์ให้ได้ชัดเจน จะมีผลดีกับสมาธิมาก บางคนกล่าวว่าฝึกวิปัสสนาไม่ต้องทำฌานก็ได้ ได้ แต่จะไม่ใช่วิปัสสนาเป็นวิปัสสนึกนั่งนึกเอา ที่จริงถ้าไม่ทำรูปฌานจะอยู่ภูมิวิปัสสนาไม่ได้ เพราะว่าต้องได้สมถะก่อน **คือต้องทำรูปฌานให้ได้ฌานชัดเจนก่อน** หากไม่ได้ฌาน นั่ง

สมาธิเท่ากับนั่งนึกเอาเฉยๆ จะทำสมาธิได้ก็ต้องมีอุบายทำฌานเท่านั้น นอกนั้นไม่มีหรือเรายังไม่พบ ใครจะมีเทคนิคประหลาดกว่านี้ไม่ทราบ แต่ที่แน่ๆหากไม่ทำฌานแล้วไม่ใช่สมาธิ จะทำฌานต้องทำแบบนี้ถึงจะได้สมาธิจริง บางคนทำสมาธิแบบอื่นมา พอมาเจอกับเรา เราให้อุบายทำไป ถึงได้รู้ว่าฝึกมา 10 กว่าปีไม่ได้อะไรเลย

คำภาวนาที่เราใช้นั้น มีความพิเศษในตัวของมันเองด้วย ซึ่งลึกลงไปกว่าที่จะเป็นเพียงอุบาย เราเห็นในความละเอียด เรามองการณ์ไกลกว่านั้น คำว่า นะมะพะธะ เราให้เลือกเอาคำหนึ่ง ทุกคนเลือกเอาตามจริตของตน ชอบคำไหนก็ท่องไป เมื่อประชุมพร้อมกันจะมีความละเอียดกว่านั้นอีก มีฤทธิ์ด้วย เมื่อผู้ปฏิบัติทั้งห้องภาวนาแล้วก็รวมเป็นคำ 4 คำ ซึ่งแทนธาตุดินน้ำลมไฟเป็นธาตุทั้ง 4 ที่ประกอบอยู่ในโลกแต่จะภาวนาคำอื่นก็ได้ เพราะเป็นเพียงอุบายเท่านั้น แต่เราเห็นว่าอันนี้น่าจะดีที่สุดและทำให้เกิดวิตกวิจารจริงสามารถทำให้เกิดพลัง คือเมื่อเราภาวนาธาตุแล้ว ธาตุทั้ง 4 มีความสมบูรณ์ก็สามารถทำให้เกิดกำลังขึ้นได้ ก็จะเข้าอุพเพงคาปีติ คือปีติที่ใช้ปราณกับกำลังภายใน จะมีอาการสั่นไหวบ้าง แต่ว่าเกิดปีติชัดเจน ซึ่งเป็นการขับพลังภายในที่เป็นพลังจิตใต้สำนึกที่แฝงอยู่กับผู้ปฏิบัติ ถ้าเป็นกองอื่นเราไม่รู้ว่าจะไปตกที่ไหน ไม่สามารถดึงเข้ามาในปีติกองที่เราต้องการได้ หากไม่ได้กำลังจาก ปีติกองนี้ จะเป็นปัญหาในขั้นต่อไปอีก เราจึงพยายามให้เข้ากองนี้ ถ้าไปภาวนาพุทโธ อาจจะได้ปีติกองอื่นเช่นขนลุก ได้จริงแต่ไปถึงจุดหนึ่งผู้ปฏิบัติจะเรียกปราณไม่ออก

หากทำตามที่เราสอนทุกอย่าง เชื่อมั่นเลยว่าได้วิตกวิจารตามด้วยปีติ ถ้าใครเรียนมามาก คือเรียนมาหลายตำราจะทำฌานได้ยาก เพราะเขาจะรู้มาก พอเมื่อรู้มากจะแก้ยาก เนื่องจากจิตนั้นเป็นการจูง ในธรรมชาติจะไม่มีทางจูงไปหาช่องสมาธิเจอ คนที่รู้ช่องสมาธินั้นก็มีวิธีการจูง ซึ่งก็มีหลายวิธี

จูงให้มันไปซ้ายก่อนแล้วไปขวา ไปซ้ายไปขวาท่าไหนก็ได้ ให้มันงง ให้มันตามเราไปจนเจอสมาธิ คือปกติแล้วจิตจะไม่มีสมาธิ เราเลยใช้อุบายให้จิตเกิดภาวะสมาธิขึ้น เป็นอุบายเท่านั้น สมาธิจริงๆจิตต้องอยู่เหนือการน้อมนึก จิตต้องได้สมาธิเอง ต้องเป็นไปตามธรรมชาติของจิต เป็นไปโดยอัตโนมัติ ภูมิธรรมต่างๆอะไรจะเกิดขึ้นไปตามอัตโนมัติ ไม่ใช่นั่งคิดเอา ถ้านั่งนึกเอาไม่ถือว่าเป็นสมาธิจริง ยังไม่ใช่ คนไหนก็ตามที่เริ่มองค์ภาวนาแต่แรกแล้วเริ่มคิดไปด้วย ก็แปลว่าเราเริ่มจูงเข้ามาในทางเราไม่ได้ เขาหลุดทางไปแต่ต้น ถ้าเขาตามทางมา ความคิดมันจะคิดไม่ออก มันกำลังดำเนินการให้อยู่ในองค์ฌาน มันจะคิดแต่คำภาวนาคำเดียว จิตจะเริ่มดิ่งลงไปให้ได้สมาธิ ได้วิตกวิจาร เมื่อได้วิตกวิจารแล้วคำภาวนาจะซึมซับหายไป มันอยู่ในจิตอยู่ในใจเรา ความหยาบโดนทำลาย คำที่เคยเปล่งเสียงว่า นะมะพะธะ คราวนี้ก็ไม่มีแล้ว แต่ว่าไปดังในจิตคือ จิตรับไปภาวนาได้จริง ก็ได้วิตกวิจารทันที ได้องค์ฌาน 1 คำภาวนาโดนทำลายไปเหลือแต่เพียงความคิดภาวนาอยู่ จิตรับเอาคำนั้นไปทำเป็นเสียง แต่จริงๆไม่เป็นเสียง แต่จะไปดังอยู่ในหู หลังจากนั้นก็มาพิจารณาดูว่าเมื่อคำภาวนาจางหายไปแล้วลมหายใจเป็นอย่างไร หลังจากคำภาวนาหายจิตจะละเอียดพอที่จะไปดูอุบายอันอื่น ก็ให้ไปดูที่ลมหายใจ ว่าละเอียดบางลงไหม ถ้าบางลงเท่ากับเราเริ่มทำลายความละเอียดลงไปอีก เบาลงจนเบามากขนาดไหน ขาดหายไปได้ไหม หลังจากนั้นก็มาดู ในความคิดว่ายังมีความคิดอยู่ในจิตไหม ถ้ามีก็มุ่งทำลายความคิดจากจิต จนจิตไม่คิดฟุ้งซ่าน

สรุปว่าภาวนาก่อนแล้วมาดูที่ลมหายใจ แล้วก็มาดูที่วาระจิต ช่วงที่คำภาวนาหายลมหายใจขาด ถ้าจิตไม่มีอะไรจะจับก็ให้จิตมาจับอยู่ที่ตาที่ 3 คือจิตคนเราต้องมีที่ตั้ง ถ้าเผื่อว่าคำภาวนาก็หายลมหายใจก็ขาดความคิดก็ไม่มี ก็เอาจิตมาอยู่ที่ตาที่ 3 เพราะหลังจากตรงนี้ไปเริ่มจะมีความละเอียดที่เกี่ยว

กับนิมิตปรากฏขึ้น **นิมิตที่ปรากฏไม่ใช่สาระสำคัญ จะเห็นหรือไม่ ไม่ใช่สิ่งจำเป็น** เพียงแต่ว่าส่วนใหญ่เมื่อจิตสงบลงไปมาก สงบลงไปถึงที่สุดแล้วมักจะเห็นนิมิต จิตจะรู้เห็นเป็นเรื่องปกติ แต่ขอย้ำว่าไม่ใช่สาระสำคัญ บางคนจิตสงบลงไปจนกายหาย ลมหายใจขาด แล้วได้ฌานแต่ไม่เห็นนิมิตอะไรก็ไม่เป็นไร เพียงแต่เมื่อจิตสงบลงไปได้ก็อยากให้ตาที่ 3 ทำงานเท่านั้นเอง

เมื่อจิตสงบลงไประดับหนึ่ง ภาพนิมิตจะปรากฏ เนื่องจากจิตไม่ได้พึ่งกายในการเสพ จิตไม่ใช้ตา ไม่ใช้หู ไม่ใช้สัมผัสในการรับรู้ จิตอยู่เป็นเอกเทศก็จะกลับไปเป็นธรรมชาติเดิมๆก็จะรู้เห็นซึ่งหลีกเลี่ยงไม่ได้ การเห็นหรือไม่เห็นพวกแรกนี้ไม่เป็นไร แต่ต่อไปจะมีผลคือจะได้ฌานได้ญาณ ถ้าไม่มีตรงนี้ก็เหมือนคนตาบอดเรียนหนังสือ ซึ่งก็จบได้เช่นเดียวกับคนตาดี นี่เป็นรูปฌานได้วิตกวิจารแล้วก็เริ่มมีปีติ คือวิตกจากคำภาวนาที่เป็นอุบาย คำภาวนานั้นแนบแน่นหายไปกับจิต แล้วจิตเมื่อเป็นธรรมชาติ จิตก็จะพบกับความถี่ชุดแรกๆชุดหลักๆ ความถี่นี้เมื่อเทียบเคียงกับภาษาทางพระพุทธศาสนาเรียกว่า **ปีติ** ตามเครื่องหมายประจำตัวของแต่ละคนซึ่งไม่เหมือนกัน บางคนมีอาการสั่น บางคนมีอาการตัวเบา บางคนขนลุกขนพอง ซึ่งมีทั้งหมดประมาณ 40 ประเภท ร่างกายจะเริ่มมีพลังงาน บางอย่างเข้ามาใกล้ๆ เป็นอาการปีติที่เกิดขึ้นทางจิต ซึ่งความถี่นี้มีนัยยะสำคัญอยู่ 2 ประการ ประการแรกจะเป็นความถี่ที่เกี่ยวเนื่องด้วยกำลังภายใน ซึ่งกำลังภายในนั้นจะเป็นประโยชน์ต่อผู้ปฏิบัติในขั้นต่อไป หากผู้ปฏิบัติได้ปีติในขั้นนี้แล้ว ต่อไปจะใช้อภิญญาจากปีติกองนี้ได้ โดยเราจะบังคับให้ตกปีติกองนี้จะดูครึกโครมบ้าง กระโดดโลดเต้นบ้าง บางคนไม่เข้าใจนึกว่าเข้าทรง ความจริงไม่ใช่เป็นปีติ ซึ่งทำให้หายปวดเมื่อยแล้วก็เป็นปีติซึ่งผู้รู้ได้กล่าวเอาไว้หลายท่านว่า ปีติกองนี้เป็นสิ่งน้อมนำมาทำให้สามารถเหาะเหินเดินอากาศได้ เพราะมีอาการตัวเบา และอาจลอยตัวขึ้นจากพื้นได้ ดังนั้นเราจะพยายามให้เข้าปีติกองนี้ ซึ่งทางภาษาพระเรียกว่า

อุพเพงคาปิติ ผู้ที่ได้รับพลังการสาดปิติกองนี้จากเราต้องไม่ฝืน หากจิตผู้ปฏิบัติมีการต่อต้านพลังหรือมีการฝืนแล้ว เขาจะไม่สามารถใช้กำลังปราณกำลังภายใน ซึ่งอยู่ในลักษณะของจิตใต้สำนึกออกมาได้ ซึ่งการปฏิเสธกำลังภายในนั้นนานไปญาณตัวนี้จะไม่ทำงาน ขอให้ปล่อยวางและรับพลังอย่าต่อต้านผู้ปฏิบัติจะได้ทราบว่าปิติในขั้นนี้ที่กำลังที่เกิดขึ้นจะเป็นอย่างไร แล้วจะไปจบที่ไหน ขอให้จำไว้ตามนี้

อีกประการหนึ่งเกี่ยวเนื่องกับพลังคลื่นแม่เหล็กไฟฟ้าเกี่ยวกับการขนลุกขนพอง ก็เป็นปิติเหมือนกันแต่เมื่อได้ฌานสูงขึ้นไป ประโยชน์จะน้อยกว่าที่ใช้ปราณ เมื่อจิตตัดความถี่ในขั้นปิติไปในระดับหนึ่งมีกำลังพอสมควร จิตก็จะเลยขั้นปิติไปคือจิตจะมีกำลังขึ้น ปิติจะตัดไม่ถึง ความถี่ขั้นปิติยังคงมีแต่ตัดไม่ถึง บางคนเลยไปแต่ว่าไม่มีอุบายต่อ ก็กลับมาปิติต่ออีก ต้องสักพักหนึ่งให้จิตมีกำลัง ไม่เช่นนั้นก็ติดอยู่อย่างนี้ไปไหนไม่รอด บางคนก็ติดปิติอยู่แค่นี้ ไม่ผ่าน จิตไปรวมไม่ได้ ก็เนื่องจากว่าไม่เข้าใจ พอลดกำลังลงมาก็มาเจอทางเดิม คนที่พ้นฌาน 2 ไป จิตจะเริ่มรวมเป็นหนึ่ง อาจจะพบโอภาสจิตในช่วงนี้จะมีความสุขดื่มด่ำ ซาบซึ้ง ซึ่งความสุขนี้เป็นความสุขที่เปรียบเทียบกับความสุขอื่นไม่ได้ หลังจากนั้นจิตจะเริ่มรวมเป็นหนึ่งหรือคือเอกัคตาก็นับว่าได้องค์ฌาน 4 ขอให้สำรวจตัวเรา ความรู้สึกฌาน 4 คือความรู้สึกทางกายจะไม่ปรากฏ ลมหายใจจะบางจนเหมือนกับขาดหาย หาก 2 อย่างนี้เกิดขึ้นหลังจากปิติจบแล้ว นั่นก็คือว่าเรากำลังเริ่มเข้าฌาน 4 องค์ฌาน 4 ปรากฏขึ้นในจิตเราโดยสมบูรณ์ ในขั้นแรกเราจะให้ติดฌานไปก่อนยังไม่ให้อุบายออกฌาน 4 ในตอนนี้จะให้ทำซ้ำบ่อยๆ ตั้งรูปฌานให้ได้แน่แล้ว จึงให้อุบายออกไปค้นหาข้อธรรม เพื่อให้จิตดำเนินไปจนได้รู้ข้อธรรม จูงเข้าไปในสัจธรรมต่างๆซึ่งเป็นเรื่องเดิมๆที่เคยพูดๆกันมา แต่จะเข้าใจใหม่ในภาวะใหม่ละเอียดขึ้น กว้างขวาง กระจ่างแล้วก็ลึกมากๆ **ซึ่งไม่อยู่ในสภาวะสติ**

ปัญญา แต่อยู่ในสภาวะของสมาธิปัญญา

เมื่อจิตรวมเป็นหนึ่งหรือเอกคัตา จิตจะสงบกลับไปเป็นธรรมชาติเดิมๆ แต่ธรรมชาติเดิมๆนั้นมีพลังมหาศาล เนื่องจากว่าเนื้อจิตที่เป็นธรรมชาติเดิมๆนั้นมีความถี่ในการติดต่อระดับของจิตวิญญาณเดิมแท้ ก่อนที่จะมามีธาตุขันธ์ จิตเดิมแท้สามารถติดต่อกับจักรวาลโดยทั่วไป แต่พอเริ่มมีธาตุขันธ์ก็เริ่มผ่านความถี่ลงมาเรื่อยๆ ตามที่อธิบายแต่แรก เขาถึงขาดการติดต่อกับความถี่เดิมๆ ก็เหมือนกับที่เรานั่งอยู่นี่ เรากำลังสร้างความถี่แตกต่าง ทำให้ติดต่อกับความถี่เดิมๆไม่ได้ ในเมื่อเรากำลังสร้างความถี่หนีไปจากความถี่เดิม ยิ่งเราพูดตลกโปกฮาหรือดูตลก ความถี่ยิ่งผ่านเข้าไปใหญ่ ไม่มีวันเจอ บางคนนิ่งสงบได้หน่อยเริ่มเข้าใกล้กันแล้ว จะเห็นได้ชัดว่าบางคนไม่เห็นไม่ใช่ไม่มี มีแต่เขาอยู่ในภาวะที่มองไม่เห็น เขากำลังสร้างความถี่หนีจากภาวะ ถ้าเขาใจกว้างหน่อย ก็เจอหมดและอธิบายได้ เขาจะได้รู้เลยว่าเขามาจากไหน และจะไปไหน จะไปทำไมและจะไปอีกไกลไหม นี่สำคัญที่สุด เป็นคำถามที่จำเป็นจะต้องตอบ จำเป็นจะต้องรู้ ถ้าเราไม่รู้อันนี้เราเสียชาติเกิด เราก็เสียฟรีมาหลายชาติแล้ว ชาตินี้ถ้าเราไม่เริ่มนับ 1 เราก็ไปตามเวรตามกรรม อย่างที่เราเป็นมา นี่คือสิ่งที่เราสอนลูกศิษย์ทั้งหลาย ใครมีความสามารถก็รับความคิดนี้ไป แล้วเขาจะเข้าใจอีกมากมาย

บางคนจิตปล่อยวางแล้วได้ฌานโดยบังเอิญ หากไม่ได้เรียบเรียบก็ทำซ้ำไม่ได้ แต่เราทำซ้ำได้ทุกครั้ง วิธีการเรียบเรียงก็ตั้งรูปฌาน เราสอนเริ่มตั้งแต่ ก. ไก่เลย เมื่อผู้ปฏิบัติทำจะรู้ว่าได้วิตกวิจารไหมได้ปิติไหม ทำจนชัดเจนขึ้นเรื่อยๆ เมื่อชัดเจนการทำฌานก็ไม่ยาก

ทางผ่านของสมาธิ

ในขั้นที่ผู้ปฏิบัติกำลังจะผ่านเข้าไป ก็ต้องพบเจอหลายสิ่งหลายอย่างซึ่งหลีกเลี่ยงไม่ได้ การทำสมาธิต้องใช้อุบาย ไม่สามารถนั่งเงียบๆเพราะรู้ว่าการนั่งเงียบๆเขาก็ได้สมาธิเช่นกันจริง แต่กว่าจะได้ก็นานมากๆเขาจะเลิกไปเสียก่อน เราก็เข้าใจว่าเมื่อจิตมีการกระตุ้น จิตถึงจะเจอภาวะสมาธิได้ ตัวอย่างเช่นหากเราไม่เคยออกกำลังเลย อยู่ๆเราไปยกน้ำหนัก วันแรกที่ยกน้ำหนัก พอกลับมาเราก็จะปวดเมื่อยกล้ามเนื้อมาก แต่ถ้าหากเราหายปวดเมื่อยกล้ามเนื้อจะแข็งแรงกว่าเดิม ในทำนองเดียวกันกับจิต ครั้งแรกที่โดนพลังสาดกระแทกเข้าไป จิตคงจะรับไม่ได้ แต่ต่อมาจิตจะมีกำลังขึ้น ดังนั้นการฝึกจิตในตอนแรก จึงต้องมีการกระเทือนในจิตหน่อย

ในการทำสมาธิ อาจารย์อาจช่วยประคองจิตของผู้ฝึกให้ได้ เพราะลำพังจิตเขาไม่มีพลังช่วย ยังอาจจะไม่ได้สมาธิ เราจะช่วยประคองในเบื้องต้นโดยเราใช้โทรจิตบังคับตลอด นี่คือข้อแตกต่างกัน ระหว่างฝึกเองกับฝึกกับเรา

เมื่อผู้ปฏิบัติทางจิตปฏิบัติไปถึงระดับหนึ่ง จะมีทางผ่านของจิตที่จะต้องผ่านอยู่และจะเข้าใจความสั่นไหว เข้าใจความถี่ แล้วก็เริ่มเข้าใจในธาตุ แต่ในกรณีของอาจารย์นั้น อาจารย์ก็อาจจะเข้าใจได้ลึกซึ้งดีกว่า ในบางครั้งในวันพิเศษๆเช่น วันไหว้ครูก็ดี วันเกิด วันทำบุญใหญ่ๆ อาจารย์อาจใช้กสิณในการจุดไฟ ดับไฟ เรียกลม เรียกฝน ก็มีคนถามว่า ถือเป็นการอวดอุตริไหม อันนี้ก็อยากจะชี้แจงให้ฟังเสียเลยว่า เรามีผู้ที่ติดตามปฏิบัติทำความเพียรทำสมาธิจำนวนมากและนานพอสมควร บางคนก็มีปัญญาญาณรู้แจ้งแทงตลอดในธรรม เพียงการบรรยายของเรา ก็สามารถทำให้เขาเกิดปัญญญาณหยั่งรู้ในสิ่งที่เราพูดและเข้าใจได้ เพราะเขาได้ญาณได้ฌานนั่นเอง

ทีนี้มีหลายคนที่ยังนั่งทำความเพียรอยู่ แต่ไม่ได้เป็นเช่นนั้น กล่าวคือไม่ได้ปัญญาตาญาณกันทุกคน ก็ต้องมีบางสิ่งบางอย่าง ที่เป็นรูปธรรมให้เห็นบ้าง แต่สิ่งที่เป็นรูปธรรมนั้น ก็เป็นพุทธานุสติให้เขายึดมั่นที่จะไม่ลังเลสงสัยในการทำความดีว่า ทำดีได้ดี ทำชั่วก็มีผลชั่วที่จะต้องรับกรรม เขาจึงยังยึดมั่นที่จะทำความดีต่อไป **หากเราทำดีแล้วยังเห็นว่าไม่ได้ดีอีก ก็แปลว่ายังทำไม่พอต้องทำเข้าไปอีกให้ความชั่วมันแพ้ให้ได้ นี่เป็นสิ่งที่เป็นพุทธานุสติ** ซึ่งคนที่ได้ปัญญาตาญาณแล้ว ก็ไม่จำเป็นต้องเห็นในสิ่งที่เป็นรูปธรรมมากนัก

การที่ได้เห็นอะไรเป็นรูปธรรมบ้าง เป็นทางผ่านของจิต จิตผ่านไปเข้าใจความสั่นไหว เข้าใจธาตุดินน้ำลมไฟ สามารถทำให้เกิดในที่ที่ไม่น่าเกิด ทำให้ดับในที่ที่ไม่น่าดับได้ คนทั่วไปก็เรียกสิ่งนั้นว่ากสิณ แต่ควรถือเป็นทางผ่านของจิต อย่าถือเป็นสาระ สิ่งเหล่านั้นไม่สามารถจะทำให้จิตหลุดพ้นได้ จิตจะมีเครื่องเล่นมากมาย แต่ไม่ใช่ไปยึดติด จะต้องผ่านไป หากเราเข้าใจก็สามารถนำมาใช้ นำมาเป็นเครื่องมือที่จะน้อมนำใจคนให้อยู่ในภาวะที่มุ่งมั่นไม่ลังเลสงสัยในการปฏิบัติทางจิตต่อไป ซึ่งจะเป็นผลดีมากกว่าผลเสีย ก็ยังคงมั่นใจเช่นนั้น

ความถี่กับมิติเวลา

ความถี่กับมิติเวลามีความสำคัญเนื่องจากโลกมนุษย์ก็อยู่ในช่วงความถี่หนึ่ง ช่วงมิติเวลาหนึ่ง ต้องกล่าวย้อนไปถึงว่ามิติเวลาสร้างขึ้นมาได้อย่างไร เนื่องจากโลกกลมและหมุนรอบตัวเอง แล้วยังหมุนรอบดวงอาทิตย์เป็นวงกลม ทุกอย่างในระบบของสุริยะจักรวาล เอกภพทั้งหลายล้วนเป็นวงกลม หากวิ่งเป็นเส้นตรงจะสร้างความถี่และมิติเวลาไม่ได้ เนื่องจากไม่โค้งกลับมาที่เดิม การเดินกันเป็นวงกลมจึงเริ่มมีการทันกันได้ในบางส่วน เหลื่อมล้ำไปทีละเสี้ยว

มิติเวลาเปรียบเหมือนกับคนที่วิ่งอยู่ในสนามที่เป็นวงกลม คนวิ่ง

ถ้ามีอยู่สองคน คนหนึ่งอาจจะวิ่งได้เร็วกว่าอีกคนหนึ่ง เร็วกว่าทีละก้าว หรือทีละครึ่งก้าว เมื่อนานๆเข้าคนที่วิ่งเร็วกว่าจะวิ่งมาทันกันก็คือ น็อครอบ ภาพที่เห็นก็คือคน 2 คนวิ่งอยู่ด้วยกัน แต่ว่าเป็นนคนละเวลา เพราะคนหนึ่งอยู่ในเวลาหนึ่ง อีกคนหนึ่งวิ่งในอีกเวลาหนึ่ง คืออยู่กันคนละรอบแต่ภาพที่เห็นคือวิ่งด้วยกัน ทีนี้มิติเวลาไม่ได้สร้างขึ้นง่ายๆ เป็นการเหลื่อมของเวลาทีละน้อยๆไปเรื่อยๆ ดังนั้นเวลาเพียง 100 ปี 1,000 ปี ไม่อาจสร้างความถี่ในลักษณะของมิติเวลาได้ เวลาจะต้องยาวนานนับเป็นล้านๆปี เหตุการณ์เหล่านั้นจะเกิดต้องใช้เวลานานมาก เวลาในมิติต่างๆถึงปรากฏขึ้นอย่างชัดเจน หากทำสมาธิแล้วจะเห็นชัดเจนในเรื่องเหล่านี้

ความถี่หลักๆแบ่งได้เป็น 3 ชุดความถี่หรือที่เรียกกันว่า 3 โลก บนโลกเดียวกันนี้มีความถี่มิติเวลาซ้อนกันอยู่ 3 ชุด มนุษย์เราก็เป็น 1 ใน 3 นั้น อยู่ตรงกลางพอดี มิติเวลาของมนุษย์โลกเป็นเวลากลาง ที่มีธาตุขันธ์สมบูรณ์ กับอีก 2 มิติเวลาใหญ่ๆ แต่อันที่จริงยังมีแยกย่อยๆลงไปอีกมากมายตามความละเอียดของผู้ที่มีกำลังจิตและผู้รู้แจ้งที่จะรู้ได้

3 โลกนี้ต่างคนก็ต่างดำเนินไป โดยที่เป็นความถี่ของแต่ละคน ไม่เจอกัน ถึงแม้จะอยู่บนโลกเดียวกันก็จริง แต่คนละเวลากัน ตัวอย่างเช่น ตลาดหากมีตลาดที่มีอายุได้เป็นหมื่นล้านปีจะเห็นความเปลี่ยนแปลง ถ้าสมมุติว่าเวลาตอน 6 โมงเช้าขายโจ๊ก ส่วน 6 โมงเย็นขายบะหมี่ เวลาวิ่งเป็นวงกลมจะเหลื่อมไปทีละนิด จนต่างคนต่างมีเวลาของตนเอง ทำให้ขณะที่ขายโจ๊กก็จะขายบะหมี่ได้ด้วย ที่อาจารย์มาพูดไม่ได้ไร้สาระจนเกินไป เพราะพระพุทธเจ้าก็เคยพูดถึงความถี่อย่างชัดเจน พูดถึงเรื่อง 3 โลกอย่างชัดเจน พูดถึง 10 ชาติสุดท้ายไว้ คำว่าปัญญาตาญาณเรายังเชื่อมั่นว่าเป็นหนทางประการหนึ่งมีส่วนทำให้เราสำเร็จทางจิตได้ ไม่ได้ไร้สาระจนไม่มีเหตุผลเลย คิดว่าคงมีเป็นแก่นสารอยู่บ้าง

ความถี่ที่ใกล้มนุษย์ที่สุด บางคนเรียกว่าชั้นจตุมหาราชิกา เป็นความถี่ใกล้ๆกัน เช่นพระภูมิ เจ้าที่ การจะรู้ถึงความถี่ใกล้ๆนี้ได้ก็มี 2 ปัจจัยด้วยกัน คือหนึ่ง ความสามารถของจิตมนุษย์ หากอยู่ในภาวะกลางๆจิตว่างๆก็สามารถเห็นได้เลย บางทีก็เป็นพรสวรรค์ ปัจจัยที่สองคือ ความแรงของความถี่นั้น ที่ส่งเบียดเข้ามาในความถี่มนุษย์ แต่ว่าตัวทดสอบที่ดีที่สุด คือสุนัข ถ้าเราเลี้ยงสุนัขจะรู้เลย เพราะตาและหูของสุนัขมีขีดความถี่ที่รับได้ถึงชั้นจตุมหาราชิกา สุนัขเห็นแต่มนุษย์ทั่วไปไม่เห็น นี่เป็นความสามารถทางกายภาพของมันแท้ๆ บางทีมันได้ยินเสียงเราไม่ได้ยิน มันก็หอน ถ้าเราทำฌานได้เราก็ไม่ต้องพึ่งสุนัข หากทำไม่ได้ก็สู้ความสามารถของสุนัขไม่ได้ สัตว์บางชนิดในโลกเห็นความถี่แสงนอกเหนือจากมนุษย์มาก

มนุษย์นั้นมีขอบเขตรับรู้จำกัดทางกายภาพเพียงนิดเดียว เกินกว่านี้ก็ไม่เห็นถ้าผู้ปฏิบัติเกิดเห็นอะไรที่คนทั่วไปไม่สามารถเห็น ก็มักถูกตัดสินว่าเพี้ยน เนื่องจากคนอื่นเขาไม่เคยฝึก ถ้าเขาฝึกเป็นญาติธรรมด้วยกันก็จะรู้ว่าเราไม่เพี้ยน ถ้าทำได้ละเอียดลงไปพอๆกันก็เห็นเหมือนกัน คนที่ไม่ได้ฝึกจะใช้ตาตัดสินก็จะไม่ทราบเกี่ยวกับพลังและจักร พวกนี้จะนับถือวัตถุนิยมเป็นหลัก แต่เขาลืมไปว่าชีวิตคนเป็นแค่จุดเดียวในเส้นทางยาวๆ เขารู้อะไรน้อยไป

ตอนที่เรามีธาตุขันธ์สมบูรณ์เป็นเวลาที่มนุษย์เราควรรู้จักตัวเองให้ดี เพราะเมื่อมีธาตุขันธ์มนุษย์เราจะทำอะไรก็ได้ ถ้าไม่มีธาตุขันธ์แล้วจะรู้สึกเสียดาย เหมือนตอนที่กินไม่ได้แล้วเอาอาหารมาให้กิน ดังนั้นจะรู้สึกว่าเสียดายมาก ตอนที่มีธาตุขันธ์สมบูรณ์ถ้าหากไม่หัดทำสมาธิปฏิบัติจิต ต่อเมื่อธาตุขันธ์ไม่สมบูรณ์แล้วทีนี้ก็เกิดอยากจะทำ ดูอย่างเทวดาหรือสัมภเวสี ที่ธาตุขันธ์ไม่สมบูรณ์ เวลามีธาตุขันธ์ไม่สนใจที่จะปฏิบัติจิต พอไม่มีธาตุขันธ์ก็คอยแต่จะมาขอแทรกคนที่ทำสมาธิอยู่เรื่อย พยายามใช้ธาตุขันธ์ของผู้ปฏิบัติทำสมาธิ ซึ่งกรณีแบบนี้ทำสมาธิไปแล้วจะพบเจอบ่อยมาก

สิ่งที่โลกจะประสบในปลายปีนี้คือ ความสั่นไหวที่เกิดจากระบบสุริยะจักรวาลที่มีผลกระทำต่อโลก โดนเฉพาะมนุษย์โลกเท่านั้น อีก 2 ความถี่นั้นไม่โดน แต่อีก 2,500 กว่าปีแสงในอนาคต ความถี่ทั้งสามจะโดนทำลายลงพร้อมๆกันด้วยไฟอย่างหนีไม่พ้น **ไฟนั้นเป็นธาตุเดียวที่จะทำลายทั้ง** 3 **ความ ถี่และปรากฏอยู่ได้ในทั้ง** 3 **ความถี่** เมื่อแสงชุดแรกจากการระเบิดของเอกภพอื่นเดินทางมาถึงก็จะทำให้มีปรากฏการณ์ดาวเคราะห์ที่เป็นบริวารของระบบสุริยะจักรวาลนี้ลุกเป็นไฟทั้งหมด เกิดกลายเป็นดวงอาทิตย์มากมายมาเผาโลก โลกจะโดนความร้อนสูงทำลายลง ขณะเดียวกันความถี่อื่นๆก็จะโดนทำลายลงเช่นกัน เนื่องจากเป็นการทำลายด้วยไฟ

ตอนนี้มันขึ้นกับเงื่อนไขของเวลา เอกภพที่อยู่ข้างๆหรือเอกภพใหญ่นั้นโดนทำลายลงไปแล้ว แต่แสงต้องใช้เวลาในการเดินทางเป็นหลายพันปี คืออีก 2,500 กว่าปีข้างหน้า แสงชุดแรกถึงจะมาพร้อมกับความร้อนชุดใหญ่ๆ ซึ่งจะทำลายกัปนี้ลง โลกจะเริ่มขึ้นกัปใหม่ มีดวงอาทิตย์ใหม่ โลกก็จะถูกสลัดออกจากดวงอาทิตย์ไปอีกจนโลกเปลี่ยนแปลงไป ก่อตัวขึ้นมาใหม่ โลกทุกกัปมีลักษณะเฉพาะตัวของมันเองอยู่ คือเป็นดาวรูปหนึ่งลักษณะกลมและมีระบบสุริยจักรวาลที่เดินทางเป็นลักษณะวงกลม เมื่อดาวหมุนรอบตัวเองและก็หมุนรอบวงโคจร ก็จะเริ่มสร้างความถี่ขึ้น และเริ่มสร้างมิติเวลาใหม่ขึ้นอีก

มิติที่เปิดเองตามธรรมชาติก็มี แต่ส่วนใหญ่จะเปิดในทะเล เวลาตรงนั้นจะหายไปแต่หายไปในช่วงสั้นๆ เช่นครึ่งชั่วโมง หากเปิดในป่า ถ้ามีคนเข้าไปแล้ว บังเอิญเจอมิติเวลาที่เปิดเข้าพอดี คนจะหลงเข้าไปในอีกมิติหนึ่งซึ่งถ้าเป็นในป่าก็จะเรียกว่า หลงไปในเมืองลับแลหรือเมืองบังบด ซึ่งเป็นความถี่ที่ซ้อนกันอยู่ ทำให้คนนั้นไปพบเห็นอีกมิติหนึ่งได้ กรณีนี้เป็นสิ่งที่พบโดยไม่ต้องทำสมาธิ แต่กรณีที่เราทำ เรากำหนดให้ปรากฏในที่ที่เราต้องการ คือเราเอาดวงจิตของผู้ปฏิบัติมาจัดเรียง ในลักษณะเป็นการจัดพลัง ทำให้เวลาตรง

นั้นบางลงไปจากปกติ ซึ่งก็ขึ้นอยู่กับกำลังฌานด้วย คือผู้ปฏิบัติจะต้องไม่มีความลังเลสงสัยในจิตแม้แต่น้อยนิด เมื่อทำสมาธิไปก็จะทำให้กำลังสมบูรณ์ ทำให้พบเจอได้ โดยจะเริ่มทยอยๆมา เห็นได้ชัดว่าเมื่อทำสมาธิในลักษณะนี้ ความถี่จะถูกเปิดในชั้นแรกๆ คือชั้นที่ใกล้กับความถี่ของเรา โดยเริ่มเปิดไปทีละชั้นๆ สมมุติว่ามีคนนั่งอยู่ในห้องสัก 100 กว่าคน พอเปิดมิติไปสักพักหนึ่งนาทีสองนาทีต่อมา จะเพิ่มเป็น 500 คน เปิดไปอีกหน่อยจะเพิ่มเป็นพัน แต่เปิดไปสัก 500 คนก็พอแล้ว จะทราบได้เลยว่าคนที่มีอยู่ 200 คนกับมีอยู่ถึง 500 คนนั้นผิดกันขนาดไหน ถึงแม้พวกเขาจะมาด้วยจิตวิญญาณก็จริง แต่สามารถสัมผัสได้ว่ามีพลังงานขนาดนั้นอยู่ และอยู่ใกล้ๆเราด้วย อาจจะพูดกันซุบซิบกัน แต่ว่าสามารถรู้ว่าจำนวนเท่าไร เราจะให้สัมผัสชัดเจน ซึ่งอาจจะมีเสียงซึ่งไม่เคยได้ยินที่ไหนมาก่อน ในบางครั้งก็จะได้ยินเสียงวงมโหรีทั้งวงเลย ซึ่งกรณีแบบนี้ก็ปรากฏทุกครั้งที่ทำ ดังนั้นจึงไม่ใช่สิ่งที่แปลก ในเมื่อต่อไปผู้ปฏิบัติจะได้พบเจอ **ใครที่มีวิชานี้ก็ให้รู้ว่าเขาไม่ใช่ผู้วิเศษ เป็นแค่เบื้องต้นของการจัดวางจิต** มีพลังเล็กๆน้อยๆเท่านั้น ทำให้ผู้ปฏิบัติไม่ลังเลสงสัย เพราะหากปฏิบัติแล้วมีข้อลังเลสงสัยในจิต จะทำให้ปฏิบัติไปได้ไม่ไกล แล้วถ้าไปยึดมั่นถือมั่นอาจจะเข้าใจผิด คิดว่าผู้ที่มีกสิณเบื้องต้นกลายเป็นผู้วิเศษไป เพราะฉะนั้นถ้าปฏิบัติไปจะเห็นว่ากสิณมีอยู่ในหลายระดับ ความเข้าใจทางจิต ความเข้าใจความสั่นไหวของธาตุ ก็มีอยู่หลายระดับด้วยกัน เมื่อผู้ปฏิบัติเข้าใจ และตระหนักดี ก็จะไม่ไปหลงกับสิ่งซึ่งมันผิดเพี้ยนไปจากธรรมชาติ ทำให้จิตมีสมาธิมีสติ ซึ่งจะพัฒนาสติเป็นกำลังของสมาธิต่อไป

ความสั่นไหว

คำว่า "ความสั่นไหว" แท้จริงแล้วเป็นความสั่นไหวของธาตุ คือสิ่งที่เป็นวัตถุธาตุต่างๆมีความสั่นไหวเป็นที่ตั้ง ทุกอย่างสั่นไหวในอณูของมันเพื่อแตกสลาย เพื่อทำลายตัวเองลงในทุกขณะ มันพยายามที่จะดำรงอยู่ไม่ได้เป็นกฎของมัน อนิจจัง ทุกขัง อนัตตา หนีไม่พ้น กล่าวคือเป็นการเกิดขึ้นในเบื้องต้น ตั้งอยู่ระยะหนึ่ง แล้วก็ต้องแตกดับสลายไป ทีนี้ความสั่นไหวนั้นมันเกิดขึ้นอยู่ตลอดเวลาต่อเนื่องๆ ผู้ที่มีปัญญาก็จะเห็นในความสั่นไหวของธาตุเหล่านั้น เช่นภูเขาตั้งอยู่ ในเวลา 100 ปี หรือ 1,000 ปี อาจจะไม่เห็นความเปลี่ยนแปลง แต่ก็ยังมีความสั่นไหวเกิดขึ้นอยู่ตลอดเวลา ดังนั้น **วัตถุทุกอย่างที่ปรากฏอยู่บนโลกนี้ ล้วนแล้วแต่มีความสั่นไหวในระดับละเอียดทั้งสิ้น** ความสั่นไหว ความถี่ มิติเวลาอาจจะดูคล้ายกันแต่ไม่เหมือนกัน ความสั่นไหวก็เป็นความสั่นไหวของธาตุ เรารู้ความสั่นไหวของมัน เรารับความสั่นไหวได้ นี่เป็นความสั่นไหวของธาตุ ส่วนความถี่กับมิติเวลานั้นเป็นอีกเรื่องหนึ่งซึ่งไม่ใช่ความสั่นไหว ความถี่ที่ต่างกัน เช่นของที่อยู่ในมิติคนละมิติ ความถี่ก็ไม่เหมือนกัน สมมุติของที่อยู่ในมิติโลกมนุษย์ ก็มีความถี่เท่านี้ ทีนี้ถ้าหากเราเพิ่มความถี่ ไม่ได้เพิ่มความสั่นไหวเพียงแค่เราเพิ่มความถี่เข้าไป ความถี่ที่สูงขึ้นเกินกว่าจะอยู่ในความสัมผัสของมนุษยโลกได้ ของนั้นก็จะหายไปในสายตาของมนุษย์ แต่คำว่าเพิ่มความถี่ไม่ใช่เพิ่มความสั่นไหว ความสั่นไหวยังคงเป็นความสั่นไหวเดิม แต่เป็นความถี่ต่างหากที่เปลี่ยนไป ไม่ใช่ความสั่นไหว เพราะฉะนั้นความสั่นไหวไม่สามารถจะเปลี่ยนไปอยู่ในมิติอื่นได้ แต่ความถี่ทำได้ ดังนั้นพอเห็นได้ว่าความสั่นไหวกับความถี่นั้นคล้ายๆกัน แต่ไม่เหมือนกัน

ยกตัวอย่างเช่น เราอยู่ในโลกมนุษย์ คลื่นการรับอายตนะทั้งหลายรับในระบบ AM ถ้าความถี่เป็น FM ก็จะรับไม่ได้ หากเปลี่ยนความถี่ไปอยู่ในระบบ FM คือเปลี่ยนระบบไปเลย ความถี่เพิ่มมากขึ้นเพิ่มๆๆ จนไปอยู่ในความถี่อีกความถี่หนึ่ง จะอธิบายได้ชัดเลยว่าทำไมเมื่อเลยความถี่นั้นไป จึงไปอยู่ในอีกมิติหนึ่งได้ เช่นตามนุษย์เวลาเรามอง เราใช้สายตาดู ตาเราจะมีความจำกัดในเรื่องความถี่ของมันอยู่ ตาเราเห็นความถี่แสงในช่วงหนึ่ง ช่วงนั้นไม่ยาวมาก เป็นช่วงสั้นๆ ส่วนหูก็ได้ยินความถี่เสียงในช่วงหนึ่งเท่านั้น ความถี่ที่สูงกว่านี้ก็ไม่ได้ยิน ตาก็เช่นกันมองไม่เห็นความถี่ที่สูงไปกว่านี้ ดังนั้นแล้วทั้งเสียงก็ดีทั้งภาพก็ดี อยู่ในขอบเขตจำกัดของหูตามนุษย์ซึ่งมีขีดจำกัดในการรับรู้ เมื่อมีสิ่งอื่นที่ความถี่สูงกว่านี้ **เราไม่เห็นไม่ได้ยิน แต่ไม่ใช่ไม่มี มันมี แต่ความสามารถทางกายภาพของมนุษย์ไม่เพียงพอที่จะไปรับรู้หรือสัมผัสได้** เราตัดสินเฉพาะเพียงสิ่งที่เห็นด้วยตา ได้ยินด้วยหู สัมผัสด้วยกาย ทีนี้เราจะไปสัมผัสสิ่งเหล่านี้ได้อย่างไร ก็ต้องใช้จิต คือพัฒนาการใช้จิต ปกติจิตใจมนุษย์จะอยู่ในช่วงความถี่หนึ่งคือ ความถี่เดียวกับอายตนะ เพียงแต่จิตฝึกได้ ฝึกให้ช่องว่างระหว่างความถี่มันหมดไปได้ เนื่องจากแต่เดิมนั้นจิตไม่ได้ประกอบอยู่กับกาย จิตยังคงมีความสามารถในการรับรู้ เดินทาง มีตัวรู้สะสมมาอย่างมากมาย ดังนั้นจิตจึงฝึกได้ ฝึกให้ลดความถี่ลง ฝึกจิตให้ไม่มีช่องว่างของความถี่นั้น จะเห็นได้ว่า **จิตเป็นสิ่งเดียวที่ฝึกได้ ในการติดต่อสัมพันธ์หรือรับรู้ในความถี่อื่น** เราฝึกหูฝึกตาคงฝึกไม่ได้ เพราะมันอยู่ในขีดจำกัดของสภาวะทางธรรมชาติของหูตา แต่จิตเมื่ออยู่ในสภาวะสมาธิระดับหนึ่งหรือว่ารูปฌาน มันก็จะเริ่มทำลายช่องว่างความถี่ลง จิตจะสามารถรับรู้ได้ละเอียดขึ้น นี่ก็เป็นสิ่งซึ่งเราฝึก การฝึกคือการให้อุบายแก่จิต

จิตมนุษย์ทุกคนมีญาณติดตัวมาตั้งแต่เกิด เรียกว่า**สัญชาติญาณ** มนุษย์จะรู้ถึงภัยอันตราย แต่ญาณนี้มันเสื่อมลง เนื่องจากไม่ค่อยได้ใช้งาน

เหมือนสนิมที่เกาะจนหนา เลยรับความสั่นไหวไม่ได้ ถ้าผู้ปฏิบัติได้ฌานได้ญาณแล้วและทรงอารมณ์ไว้ สัญชาติญาณตัวนี้จะใสขึ้นอย่างชัดเจน เรื่องนี้รู้มากแต่พูดมากไม่ได้ เพราะเป็นปัจจัตตังรู้ได้เฉพาะตัวแต่ต้องดำรงไว้ ถ้ามนุษย์ไม่มีญาณอันนี้ มนุษย์ตายไปตั้งแต่เด็กแล้ว เป็นญาณป้องกันอันตรายที่จะเกิดแก่เรา สัญชาติญาณไม่ต้องใช้ลูกตา ใช้หู ใช้ประสาทสัมผัส เป็นญาณที่ทำงานอิสระ

สำหรับความสั่นไหวเป็นความสั่นไหวที่เกิดขึ้นตามธรรมชาติ ความสั่นไหวจากป่าเขา ความสั่นไหวจากทะเล ความสั่นไหวจากวัตถุธาตุซึ่งเป็นอัศจรรย์ ความสั่นไหวจากดวงอาทิตย์ พระจันทร์ ความสั่นไหวจะไม่เหมือนกัน ดังนั้นผู้ปฏิบัติจำเป็นจะต้องเรียนรู้ในความสั่นไหวต่างชนิดต่างแบบกัน ต้องเข้าใจว่าใช้ไม่เหมือนกัน ผู้ปฏิบัติต้องเริ่มเรียนรู้ เช่นราจะให้พบกับความสั่นไหวแบบหนึ่ง ซึ่งเป็นความสั่นไหวของมิติที่อยู่ใกล้ๆกับมิติของมนุษย์เรา เมื่อมิติบางลงความสั่นไหวนั้นจะปรากฏ การรับความสั่นไหวคือการรับได้ถึงความสั่นไหวของความถี่ที่แตกต่างกับที่เราเป็นอยู่ อาจรับได้ทางกายสัมผัส ทางเสียงก็ได้ หรือจักรที่มือซ้ายและมือขวา **จักรที่มือจะเป็นตัวรับความสั่นไหวเป็นเบื้องต้น ดังนั้นการรับความสั่นไหวจากพลังงานที่ต่างกันจักรที่มือจะหมุนไม่เหมือนกัน** หากเราเปิดจักรส่องมือไปรอบๆ สามารถบอกได้ว่า นี่คน นี่เก้าอี้ นี่ก้อนหินหรืออื่นๆ เรารู้เพราะความสั่นไหวไม่เหมือนกัน ลองเมื่อไรก็ได้ทุกที เบื้องต้นนี้ต้องทำได้ พลังนี่มันพบได้จริงว่าเป็นอย่างไร แต่ต้องสอนให้เข้าใจว่าคืออะไร มนุษย์เราเจตนาอยู่ที่ฝ่ามือ การส่งเจตนาโดยผ่านฝ่ามือออกไป ก็มีเจตนาทั้งที่ส่งออกไปและรับเข้ามาได้ ลูกศิษย์เราจะต้องทำได้ แม้จะผูกตาหรืออยู่ในถ้ำมืด เมื่อกวาดมือออกไป ต้องรู้เลยว่านี่ใช่คนไหม เพราะเจตนาจะส่งผ่านมือกลับมา และต้องเข้าใจในความสั่นไหว การรับพลังจากป่าเขา หรือในถ้ำ จะให้ความรู้สึกของจักรที่มือหมุน

ต่างกันและการรับพลังทะเลก็ต่างกับการรับพลังจากดวงอาทิตย์ แต่อันนี้เป็นความรู้สึกที่ไม่สามารถอธิบายเป็นคำพูดได้ ต้องเป็นบทเรียนแบบฝึกหัดไปอย่างความสั่นไหวของถ้ำ เป็นความสั่นไหวอะไรที่ปรากฏขึ้นในจักรฝ่ามือของเรา เราก็ต้องเรียนรู้

การทำสมาธิในขั้นละเอียด

การทำสมาธิในขั้นละเอียด จะไม่กลัวความตาย เนื่องจากตระหนักดีว่าที่มีชีวิตอยู่ขณะนี้เป็นการอยู่แบบชั่วคราว มาจากที่ไหนก็รู้ กำลังจะไปไหนก็ยังรู้อีก ผู้ที่ทะลุไปแล้วจะไม่ค่อยไปใส่ใจ เพราะรู้ว่าที่จริงสังขารก็เป็นเพียงสังขารมนุษย์ ซึ่งนั่นก็ไม่ใช่ตัวเราที่แท้ เรามีทางไปของเราเพราะเมื่อจิตสงบลงไปในขั้นละเอียด จิตจะเดินทางเข้าไปสู่ความว่าง ความเป็นสากลของจิตเมื่อฝึกจนชำนาญเข้าจิตจะมีทางเดินที่ไม่กลัว เมื่อจิตถึงเวลาจะต้องไป ส่วนคนที่ไม่เคยฝึก จิตของเขาเหล่านั้นจะตกอยู่ในความมืดซึ่งผิดกันมาก

จิตของมนุษย์เมื่อเกิดภาวะสมดุล จิตจะไม่พึ่งกายในการเสพ แต่โดยปกติจิตจะต้องพึ่งกายเพราะต้องเสพ ต้องคอยเอาอกเอาใจ ตื่นเช้ามาต้องแปรงฟัน กินอาหาร ทำกิจเพื่อรักษาธาตุขันธ์ไว้ จิตจะต้องผ่านกายในการเสพตั้งแต่ลืมตาขึ้น จิตผ่านลูกตาในการเสพ ทุกอย่างใช้กายในการเสพ นานไปๆ จิตเลยไม่รู้ว่าตัวเองคืออะไร เหมือนคนสายตาสั้นแล้วใส่แว่นตา ใส่ไปนานๆ พอถอดออกก็มองไม่เห็น เพราะใช้เลนส์ เมื่อก่อนไม่ได้ใช้ก็พอเห็น พอใส่ก็ไม่ได้ใช้ นานเข้าๆความสามารถที่เคยมีอยู่กลับไม่ทำงาน พอถอดแว่นก็มองไม่เห็นอะไรเลย เดิมจิตไม่เคยใช้ลูกตาต่อมาเมื่ออยู่ในธาตุขันธ์ จิตก็เริ่มใจเสาะขึ้นเรื่อยๆ ตาที่ 3 ที่อยู่ตรงหว่างคิ้วซึ่งติดมากับจิต ไม่ได้ใช้จนในที่สุดมันปิดลงสนิท ใช้ได้แต่ตามนุษย์ ต่อเมื่อจิตอยู่ในภาวะของสมาธิ จิตก็จะเริ่มเสพเอง เริ่มรู้เองโดยไม่พึ่งกาย นี่คือจิตที่เป็นธรรมชาติ

ตามนุษย์นั้นเห็นแค่ความถี่ในช่วงสั้นๆ มากกว่านี้มองไม่เห็น หูก็ได้ยินเท่านี้ ตามความจริงสุนัขนี่เห็นในความถี่แสงสูงกว่ามนุษย์ การได้ยินก็สูงกว่ามนุษย์ ความถี่บางอย่างจำพวกผีหรือวิญญาณนี่สุนัขเห็น ส่วนมนุษย์นั้นไม่เห็นไม่ได้ยินแล้วก็ปฏิเสธว่าไม่มี เพราะความสามารถที่อยู่กับร่างกายมนุษย์มีขอบเขตจำกัด เมื่อใดก็ตามที่เราดูด้วยจิตได้ ก็เรียกว่าตาที่ 3 เปิด ตาที่ 3 สามารถมองเห็นในความถี่ต่างๆ แต่กว่าจะทำได้ก็ต้องฝึก อยู่เฉยๆอย่างนี้ทำไม่ได้ เพราะเรากำลังคุยกัน เราเริ่มสร้างความถี่ให้มันต่างกันแล้ว

ในสมาธิสิ่งพวกนี้เป็นทางผ่านของจิตซึ่งต้องผ่าน คือทำสมาธิไปแล้วมีความสามารถเหล่านี้ขึ้นมา แต่ไม่ใช่หมายความว่าทำสมาธิ เพื่อต้องการได้ความสามารถเหล่านี้ เช่นทำสมาธิไปจนจิตสงบแล้วตาที่ 3 เปิด ถามว่าเปิดแล้วจะให้เราทำอย่างไร เปิดแล้วก็ต้องเห็นนะสิ หูก็เช่นกันเมื่อไม่มีขีดขั้นแล้วก็ได้ยินไกลขึ้น ถ้ามีคนพูดอยู่ในอากาศ จะเป็นที่ไหนก็ได้เราได้ยินหมดเพียงแต่เรากำหนดจิต เช่นเราจำหน้าคนนี้ได้ เรากำหนดจิตในช่วงที่หูเราอยู่ในภาวะกลาง เมื่อจิตกำหนดถึงหน้าเขา เราก็สามารถได้ยินว่าเขากำลังพูดอะไรอยู่ แต่ถามว่าตรงนั้นเป็นวิชาอะไร มันไม่ใช่ เพราะมันเป็นทางผ่านของ

สมาธิในขั้นละเอียด

การทำสมาธิในขั้นละเอียดจะไม่กลัวตาย เพราะเหมือนกับจิตเดินทางมาบ่อย เมื่อภาวะที่จะต้องตายมาถึงคนธรรมดาจะตกใจ แต่เราไม่ตกใจ เราทำสมาธิขั้นละเอียด เราจะไม่กลับเข้าร่างเมื่อไรก็ได้ จริงๆกายกับจิตจะมีสายใยเชื่อมโยงกัน แต่ถ้าหากภายใน 2 วันไม่ทำลายกายทิ้ง จะมีภาวะอันหนึ่งซึ่งจะกระตุกจิตกลับมา เรื่องนี้สำคัญมาก เมื่อจิตกลับมาอยู่ในกายอีกครั้งแต่กายอยู่ในภาวะความเจ็บปวดหรืออะไรก็ตาม จะทำให้องค์ฌานไม่ครบ ทำสมาธิไม่ได้ จึงต้องมีคนช่วยทำลายร่างทิ้งภายใน 2 วัน แต่ถ้าคนที่ทำสมาธิได้ในขั้นหนึ่งจะทำได้ประจักษ์ สามารถเลือกที่จะให้ไม่กลับมันก็ไม่กลับ รวม

ถึงพลังเรามหาศาล เราจะไม่ให้ใครกลับก็ได้ แค่เขานอนหลับ เราเหมือนเข้าฝันเขา พาเขาไปเที่ยวในที่หนึ่ง เราจะไม่ให้เขากลับก็ได้ เพราะเรามีพลังมากกว่า

เรายังไม่ตายแต่สามารถเข้าฝันทุกคนได้ เราอยากเจอใครเราก็เข้าฝัน แต่ที่ไปเข้าฝันเขานี่เราอาจจะมีความตั้งใจอย่างหนึ่ง เช่นจำหน้าได้แต่ไม่มีหมายเลขโทรศัพท์ติดต่อ จึงไปเข้าฝัน การเข้าฝันเราก็แค่กำหนดจิตส่งออกไป แต่เท่าที่เราสังเกตความฝันของคนที่รับ เขาประกอบไปด้วยอุปทานส่วนตัวมาก เช่นเขาฝันถึงเราจริงแต่เนื้อหาที่ฝันนั้นไม่ตรงกับที่เราไปเข้า มีหลายคนเล่าให้ฟังว่าฝันเห็นอาจารย์ และอาจารย์ชวนไปกินข้าว แต่เจตนาเราที่ไปเข้าฝันเขา เราต้องการบอกว่าพรุ่งนี้มาหาหน่อยมีธุระ ในฝันเขาเจอเราจริง แต่ปรุงแต่งไปตามจิตใต้สำนึก เขาฝันว่าอาจารย์ชวนเขาไปกินข้าวหรืออะไรต่างๆ นาๆตามแต่จิตเขาจะปรุงแต่งขึ้น จึงไม่ได้เป็นไปตามที่เรากำหนดสักเท่าไร

การทำสมาธิกับความฝันคนละเรื่องกัน ความฝันมีเหตุปัจจัยหลายอย่าง เช่น กินอาหารมากไปก็ฝัน กินอาหารที่มันเกินไปก็ฝัน กินอาหารบางอย่างก่อนนอนก็ฝัน ดังนั้นความฝันจะเอามาเป็นสาระในการทำสมาธิไม่ได้ ยกเว้นแต่จะมีการฝึกสมาธิท่านอน ซึ่งทำให้ไม่ฝันเพราะสามารถเข้าสมาธินอนหลับไปทั้งท่านั้นได้เลย ซึ่งอาจจะต้องทำการเตรียมการตั้งแต่การลดอาหารมื้อเย็นและอื่นๆอีกหลายอย่าง ดังนั้นการฝันบอกอะไรไม่ได้

มีความฝันอีกอย่างซึ่งมีพลังงานบางอย่างมาจูนในความคิดและนำพาให้เกิดสิ่งที่เรียกว่าเทพนิมิต ก็อาจเกิดได้ถ้าจิตมีความละเอียดลงไป จิตจะข้ามกาลเวลาไปรู้เหตุการณ์ล่วงหน้าเล็กๆน้อยๆ บางคนก็สามารถกำหนดได้จริง แต่โดยสรุป 80-90% เป็นความฝันเรื่อยเปื่อย ที่เกิดจากจิตรับรู้แล้วสะสมไว้ในใจ พอถึงเวลาหลับไปอยู่ในภวังค์ก็เอาเรื่องต่างๆมาสร้างตามความ

ชอบความไม่ชอบ ภาวะความฝันจิตจะไม่ได้หลับเพราะจิตทำงาน ต่อเมื่อตื่นขึ้นมาจิตไม่ได้พักร่างกายก็จะเพลีย

เมื่อจิตหลุดไป

เมื่อจิตหลุดไปสิ่งที่พบคือคล้ายอยู่ในอวกาศ ครั้งแรกที่จิตหลุด เรากำลังเพ่งเทียน จุดเทียนแล้วก็เพ่งอยู่นาน ขณะนั้นเราสนใจจะเอาเตโชกสิณ อยู่ๆภาพเทียนหายไปแต่เห็นเป็นพื้นมืดเหมือนมีดาวยิบๆเต็มไปหมด สิ่งแรกที่คิดก็คือเราตาบอด ตาคงจะเสียแน่ ภาพเทียนหายไปไหนไม่รู้ เพ่งจนได้ดีก็ถอนสมาธิ พอถอนออกมาภาพเทียนก็กลับมา จึงรู้ว่าเมื่อสักครู่ตาเราไม่บอดแต่บังเอิญเราได้สมาธิ ได้อะไรสักอย่าง จึงเข้าสมาธิไปใหม่ เมื่อเข้าไปแล้วไม่ถอนสมาธิก็ต่อเนื่องไป จึงรู้ว่าเมื่อจิตหลุดไปเบื้องต้นจะเหมือนไปในอวกาศหรือท้องฟ้า **จิตหลุดคือสภาพตัวรู้เฉยๆ** ซึ่งวิ่งปรู๊ดปร๊าดรวดเร็วมากกำหนดทิศทางไม่ได้ จนกว่าสติละเอียดขึ้น มีกำลังมากขึ้นถึงจะสามารถบังคับตัวรู้ได้จริง เช่นภายหลังจะไม่ให้เร็วให้ค่อยๆโผล่ทีละชั้นได้ หยุดก็ได้ ค่อยๆกำหนดความละเอียด สุดท้ายเมื่อลดกำลังลง จิตจะกลับมาเพราะตัวเรากับจิตจะมีสายใยเชื่อมกันอยู่

มีบางกรณีที่จิตหลุดไปแล้วไม่กลับเช่นกัน เช่นจิตละเอียดเข้าแล้วหลุดจนไปเจอกระแสนิพพาน และติดในกระแสนิพพาน เกิดความไม่ยินดียินร้ายขึ้น ภาวะไร้กิเลสเกิดขึ้นในจิต จิตผูกพันภาวะนั้นมีความปีติซาบซึ้งในภาวะนั้นก็ดำรงอยู่ดำรงอยู่ได้แต่จะไม่นาน เนื่องจากผู้เข้าฌานในลักษณะนี้หากเกิดภาวะทางกายผิดปกติขึ้นจะมีสายใยไปดึงกลับมา เพราะฉะนั้นถึงบอกว่าผู้ที่เข้าฌานแล้วจะสำเร็จทางจิตด้วยการถอดจิต เมื่อจิตหลุดไปอยู่ในสภาวะนี้ต้องทำลายทั้งร่างทิ้งด้วยการเผาเพียงอย่างเดียว ดังนั้นต้องมีคนช่วย หากไม่

เผาเช่น 7 วันไปแล้ว 8 วันไปแล้ว จะมีภาวะกระตุกจิตกลับมาเนื่องจากจิตช่วงแรกยังมีกำลัง การเผาเพื่อแยกธาตุทั้ง 4 อันได้แก่ดินน้ำลมไฟ ที่มาประชุมกันเป็นร่างกายมนุษย์ เมื่อเผาแล้ว จิตไม่อยู่ ก็จะแยกจากกันไปอย่างถาวรอยู่ในนิพพานหรืออยู่ในพรหม

บางคนที่จิตหลุดไปแต่ภาวะสภาพจิตแย่ ก็โดนดึงลงไปในมิติที่ต่ำ คือ **นรก** ซึ่งเป็นมิติเวลาหนึ่งที่โลกตอนนั้นร้อนมาก ยังไม่เย็นตัวลงจึงเห็นเป็นหลุมใหญ่ๆมากมาย ที่บางคนเขาเรียกว่ากะทะทองแดงนั่นแหละ ถ้าจิตวิญญาณใดที่อยู่ในโลกชั้นกลางคือโลกมนุษย์ และมีกรรมมากก็อาจต้องไปเกิดในความถี่ที่โลกยังร้อนอยู่ มีหลุมต่างๆเป็นขุมนรก ก็ว่ากันตามแต่คนที่เห็น จิตวิญญาณใดมีบุญกุศลมากก็ไปในความถี่ที่ละเอียดขึ้นไป คือไม่ต้องเสพด้วยอาหารเรียกว่าเป็น**เทวดา** สรุปโดยรวมก็เช่นนี้แต่อันที่จริงมีมิติแยกย่อยลงไปอีกมาก

ผู้ที่ได้ไปเห็นจริงแต่เขาเรียบเรียงไม่ถูก เช่นเมื่อจิตเขาหลุดไปโดยบังเอิญไปพบเจอ ก็จะเห็นเป็นสัจธรรมกว้างๆ หรือผู้ที่เคยตายชั่วคราวได้ไปพบเห็นแต่พอออกมาแล้วไปผสมกับนิยายแต่โบราณเลยเข้าเรื่องกัน แต่อันที่จริงก็เป็นเช่นนี้ คือเป็นความถี่ช่วงที่โลกยังไม่เย็นตัวลง เห็นเป็นหลุมหรือขุมใหญ่ๆ ใครทำผิดมากๆ พลังงานหลักก็จะจับให้อยู่ตรงนั้น ให้ใช้กรรมโดยไม่รู้จักตาย ให้อยู่ในความเจ็บปวด คนที่ไม่ได้ตายจริงแต่เห็นเข้าก็นำมาเขียนบันทึกไว้เป็นหลักคร่าวๆ แต่ในสาระจริง ทำสมาธิไปก็จะเจอเรื่องพวกนี้

ที่ว่าตายไปแล้วมีการชดใช้กรรมโดยการทรมานต่างๆนั้นก็ใช่เพียงส่วนหนึ่งแต่ไม่ใช่ทั้งหมด เป็นขั้นละเอียดลงไปอีก การสอนทางด้านจิตวิญญาณคนเราไม่เคยพัฒนาให้รู้แจ้งด้วยตนเอง พวกเราสอนกันตามแบบแผนประเพณีหรือนิยายที่สืบทอดกันมา ดังนั้นแล้วผู้ปฏิบัติจริงจึงไม่ค่อยพบเจออะไร นอกจากมีแต่ความคิดที่ว่าคนนี้ปฏิบัติได้แล้วเล่าให้ฟัง จะเกี่ยวเนื่องด้วยนิยายก็ดี

หรืออะไรก็ดี ก็มีความจริงในระดับหนึ่ง แต่ไม่จริงทั้งหมด จะจริงหรือไม่จริงเราก็ต้องเป็นผู้ปฏิบัติ จึงจะรู้แจ้งว่าเหตุผลคืออะไร มันก็ไม่ใช่ไม่จริงทั้งหมด มีส่วนจริงอยู่บ้างและส่วนที่แต่งอยู่บ้าง

โดยสรุปแล้วผู้รู้ในแต่ละยุคสมัยก็อิงอยู่กับความเชื่อของแต่ละศาสนาซึ่งสามารถทำให้คนเป็นคนดีได้ เพราะลำพังแต่กฎหมายบ้านเมืองไม่สามารถจะบังคับคนได้ เช่นหากคนจะทำผิดกฎจราจรสักอย่าง ถ้าตำรวจอยู่เราก็ไม่ทำ พอตำรวจไม่อยู่เราก็ทำ เรื่องกฎหมายไม่ใช่สิ่งที่จะบังคับได้ แต่ถ้ามีจิตสำนึกต่อให้มีตำรวจหรือไม่มีก็ไม่ทำ ดังนั้นหลักศาสนาและความเชื่อต่างๆ นับว่ามีประโยชน์มาก ในการที่จะเป็นมนุษย์ที่ดี เพราะมนุษย์จะใช้กฎหมายอย่างเดียวไม่ได้ กฎหมายอาจใช้กับมนุษย์ได้เพียง 5% แต่อีก 95% มนุษย์ไม่เห็นตำรวจก็ทำกันหมด ดังนั้นจึงไม่ใช่วิธีการที่จะทำให้สังคมสงบสุข สังคมจะสงบได้คนในสังคมจำเป็นจะต้องรู้เรื่องนี้ ถ้าหากเข้าใจดีเรื่องกรรมก็ไม่จำเป็นต้องมีตำรวจเพราะไม่มีใครทำ คนจะไม่เบียดเบียนกัน เพราะเขารู้ว่าจะต้องมีการชดใช้ ถ้าเขามีศาสนาหรือมีจิตวิญญาณรู้ในระดับหนึ่ง โลกนี้คงไม่ต้องมีประเทศไม่ทะเลาะกันด้วย แต่ปัจจุบันนี้เป็นเพราะทุกคนมีอัตตาแก่งแย่งชิงดี เลยทำให้โลกนี้มีแต่สงคราม

การสำเร็จทางจิต

การสำเร็จทางจิตนั้นประกอบด้วยหลักใหญ่ๆอยู่ 2 ประการด้วยกัน ประการแรกคือการสำเร็จ**ทางโลกุตระ** อีกประการคือ**ทางโลกีย์** เมื่อจิตดำเนินถึงองค์ฌานซึ่งมีสติตามรู้ความคิดแล้วจะเห็นได้ชัดว่ามันแบ่งแยกออกเป็น 2 ทาง เหมือนเรียนมหาลัยมีนักเรียน 2 กลุ่ม กลุ่มนักเรียนตาดีกับนักเรียนตาบอด กลุ่มนักเรียนตาบอดมักจะพูดเสมอว่า "นักเรียนตาดีเรียนไม่จบสักรายเพราะเที่ยวไปดูหนังดูละคร ตาดีแล้วทำไมต้องดูหนังดูละครด้วย ต้องอยู่ในความควบคุมสิ ตาดีนี่ได้เรื่องทุกทีเดี๋ยวก็ต้องเพี้ยน นักเรียนตาบอดจบแน่ๆ ไม่ดูอะไรกับเขา" มันก็จริงแต่ไม่จริงทั้งหมด อย่าลืมว่าตาดีเรียนจบง่ายกว่าตาบอด เพียงแต่มันต้องมีการฝึกวินัย ส่วนใหญ่ถ้าไปสำคัญมั่นหมายกับสิ่งที่ได้รู้ได้เห็นว่าเป็นจริงเป็นจังมันก็เพี้ยนไปจริงแต่ไม่ทั้งหมด พวกตาดีได้ญาณได้ฌานก็มีมาก ยกตัวอย่างเช่น พูดถึงเชียงใหม่ คนตาดีมองเห็นหมด คนตาบอดต้องเดาว่ามีดอกไม้ มีกระทง เพราะฌานญาณไม่เปิด การเป็นคนตาดีก็มีส่วนดีส่วนเสียปนกัน หากเรามีความเข้าใจและทบทวนอยู่ก็ไม่เพี้ยน

เมื่อพบความสั่นไหวสิ่งใดเป็นเหมือนสถานีต่างๆรายทางบนทางสายยาวๆสายหนึ่ง ทางโลกุตระจะไม่แวะข้องเกี่ยวกับสถานีเหล่านั้นเลย เพื่อจะเดินทางไปถึงปลายทางโดยที่ไม่สนใจต่อทางผ่าน ส่วนทางโลกีย์นั้นอาจเรียกได้ว่าเป็นวิชา เป็นไสยศาสตร์เป็นทางโลกีย์ก็เป็นอภิญญาไป ซึ่งหลายท่านก็อธิบายว่าไม่ใช่ทางหลุดพ้นที่แท้จริง แวะแล้วอาจหลงติดและนอกทางได้ พูดอีกก็ถูกอีก แต่เมื่อปฏิบัติถึงจุดหนึ่งเราเห็นได้ชัดว่า**จำเป็นต้องรู้ทั้ง 2 อย่างในลักษณะที่เท่าๆกัน** ที่กล่าวเช่นนี้เพราะท่านเดินทางไปถึงทางโลกุตระจนสุดท้าย ท่านต้องไปสอบข้อสอบซึ่งจำเป็นมาก ข้อสอบนั้นจะถามถึงความสัมพันธ์ระหว่างสถานีต่างๆที่ท่านได้ผ่านมา ที่ท่านบอกว่าไม่ให้แวะ

นั่นแหละ ว่าสัมพันธ์กันอย่างไร ถ้าท่านไม่เข้าใจความสัมพันธ์ของมันท่านก็ไม่สามารถจะตอบได้ ความสัมพันธ์ของสถานีต่างๆเหล่านั้น ท่านไม่จำเป็นต้องเข้าใจละเอียดถึง 100 % แต่ว่าท่านต้องเข้าใจบ้างตามสมควรในระดับหนึ่ง ถ้าท่านไม่เข้าใจเลยนั้นจะเป็นปัญหากับท่านในอนาคตได้

เปรียบการทำสมาธิเหมือนการสร้างปีรามิด ท่านสร้างไปจนถึงยอดของปีรามิดแล้ว แต่ฐานปีรามิดอันหนึ่งของท่านไม่แน่นพอ เท่านี้ปีรามิดถล่มลงมาเลย ในทำนองเดียวกันเมื่อท่านทำสมาธิไปถึงปลายยอดสุดท้ายแล้วท่านเกิดมีความคิดว่า ตายแล้วสูญไหม เพราะตอนที่พบความสั่นไหวตอนแรกท่านไม่เข้าใจว่าความถี่คืออะไร คนเราเมื่อตายเป็นผีแล้วเปลี่ยนความถี่ไปสู่ภพภูมิอื่นจริงหรือไม่ มีจิตวิญญาณมีความสั่นไหวในมิติอื่นหรือไม่ เมื่อทำสมาธิพบเจอท่านปฏิเสธไม่เอาไม่รู้ไม่เห็น ท่านผ่านเลยไปไม่ชมวิว ในขณะที่ยังเข้าใจไม่เพียงพอ ถึงจุดหนึ่งแล้วจะเป็นผลร้ายแก่ตัวท่านเอง เพราะท่านคิดจะวางในสิ่งที่ท่านไม่รู้และไม่เข้าใจ ลูกศิษย์ที่เราฝึกมา เขาจำเป็นต้องเข้าใจในทางผ่านในระดับหนึ่งหากยังไม่เข้าใจพอ เรายังให้ผ่านไปไม่ได้ควรจะเข้าใจในระดับหนึ่ง

เมื่อเรามีความเชื่ออะไรบางอย่าง จะเชื่อจากครูบาอาจารย์ได้พูดก็ดี แต่ความเชื่อนั้นก็เป็นระดับความเชื่อเท่านั้น อาจจะเชื่อเรื่องจิตวิญญาณ ชาติภพ ทำดีได้ดีทำชั่วได้ชั่ว มีกรรมมีเวร มีภูตผีปีศาจ มีวิญญาณในอีกความถี่หนึ่ง เราเชื่อว่าอาจารย์ต้องพูดจริงแน่ แต่นั่นเป็นระดับความเชื่อซึ่งยังคงเปลี่ยนแปลงได้ หากต่อไปเกิดมีข้อมูลใหม่ ความเชื่อนั้นจำเป็นต้องมีกำลังเพียงพอที่จะเข้าใจได้ เช่นอาจารย์บอกว่าถ่านที่แดงๆมันร้อน เราก็เชื่อว่าร้อน แต่ยังไม่เคยสัมผัสด้วยตัวเอง อาจจะมีความเคลือบแคลงสงสัย เมื่อนานไปอาจจะไม่ร้อนก็ได้ แต่ถ้าหากมีโอกาสสักครั้ง ที่อาจารย์เห็นถ่านที่แดงๆ เป็นจังหวะดีที่จะให้ลูกศิษย์รู้ว่าถ่านแดงๆจะร้อนไหม ก็ให้ทดสอบ ไม่ได้ให้ลูก

ศิษย์เอามือไปจับถ่านให้มันพอง เพื่อจะได้รู้ว่าร้อน เพียงแต่ให้เอามือไปใกล้ๆ ระดับที่ยอมรับได้ว่ามันร้อน ความเชื่อนั้นจะเปลี่ยนเป็นความจริงในระดับหนึ่งซึ่งทำให้ไม่เคลือบแคลงสงสัยอีกต่อไป ว่าถ่านแดงๆร้อนหรือไม่ร้อนกันแน่ ทำให้ผู้ปฏิบัติสามารถเดินหน้าต่อไปได้ โดยไม่กลับมาพะวงในเรื่อง ซึ่งมันเป็นพื้นฐาน

สมาธิเกี่ยวเนื่องด้วยพลัง จิตวิญญาณและอื่นๆอีกสารพัด หากจะเอาแต่สมาธิอย่างเดียว อย่างอื่นไม่เอาก็ไม่ได้อีก เพราะต้องเจอ พอเจอแล้วผู้ปฏิบัติจะต้องชน ไม่ได้ติดยึดแต่มันพึงกระทำตามสมควร เพราะจะทำให้เข้าใจสถานีนั้นดีในระดับหนึ่ง เหมือนกับอ่านหนังสือเล่มใหญ่ๆ หน้าหนึ่งๆที่จะพลิกไป ผู้ปฏิบัติต้องเข้าใจมันดีพอสมควร อย่าใจร้อนในการอ่านหนังสือ โดยบอกว่าหน้านี้ไม่เอา รีบผ่านไป สักวันหนึ่งมันจะกลับมาเป็นผลร้ายแก่ผู้ปฏิบัติ แต่ก็ไม่ควรอ่านอยู่เฉพาะหน้านั้น ไม่ควรติดอยู่เฉพาะหน้านั้น เพราะหนังสือมันเล่มหนาขึ้นทำอย่างนั้นยุ่ง ไม่ว่าหน้านั้นจะสนุกแค่ไหนก็ต้องผ่านไป แต่จะผ่านเร็วเกินไปก็ไม่ได้ ต้องรู้จักบ้าง อาจจะเสียเวลาหน่อย อาจจะหมิ่นเหม่ต่อการยึดมั่นถือมั่น หรือหลงไปในสิ่งต่างๆได้บ้าง แต่นับว่าเป็นสิ่งจำเป็นสำคัญพอสมควร ขอให้เข้าใจการปฏิบัติที่เราสอน เราไม่ได้สอนผิดทาง ไม่ได้อวดอุตริอย่างที่ดูเหมือนว่าจะเป็น เป็นเพียงแต่ว่า **เมื่อเราพบความสั่นไหวเราจะเข้าใจมันหรือละเลยมัน หากจะทำความเข้าใจมันก็ต้องให้เข้าใจจนถึงระดับหนึ่ง จิตของผู้ปฏิบัติจะได้พัฒนาไปสู่ภูมิจิตภูมิธรรมที่สูงขึ้นต่อไปได้ โดยไม่มีความลังเลสงสัยติดอยู่ในภูมิธรรมเบื้องต่ำหรือเบื้องที่ผ่านมาแล้ว**

ความอัศจรรย์ของกรรมฐาน (ตอนที่ ๑)

เมื่อครูบาอาจารย์มอบกรรมฐานให้แก่เรา ท่านต้องพิจารณาถึงลักษณะจริตความชอบของเรา ครูบาอาจารย์บางท่านใช้ญาณตรวจดูถึงภายใน แล้วจึงเห็นควรให้กรรมฐานกองใดกองหนึ่งแก่เรา อาจารย์ท่านก็จะสอนวิธีการในการภาวนากรรมฐานกองนั้นให้ตามสมควร การทำอารมณ์ การสร้างอารมณ์ ตลอดจนอาการที่จะเกิดขึ้นเมื่อกรรมฐานกำลังพัฒนาไปสู่สมาธิ รูปฌาน และอรูปฌาน เมื่อปฏิบัติแล้วท่านจึงจะเรียกมาสอบอารมณ์

อุบายในกองกรรมฐานต่าง ๆ นั้น ล้วนมีจุดมุ่งหมายอย่างเดียวกัน คือ การเข้าถึงภาวะสมาธิ ภาวะฌาน แต่ลักษณะของคนแต่ละคนนั้นไม่เหมือนกัน **อุบายกรรมฐานจึงต้องเลือกให้ตรงกับจริต ความสามารถของแต่ละบุคคล** หากอุบายกรรมฐานไม่ตรงจริต ไม่ตรงความสามารถก็เป็นการยากที่จะทำให้ได้สมาธิ ซึ่งเรื่องนี้นับว่าเป็นเรื่องที่สำคัญมาก

อุบายกรรมฐานแบบหนึ่งอาจใช้ได้ดีกับเราแต่อาจใช้ไม่ได้กับคนอื่น อย่างเช่นการกำหนดลมหายใจหรืออาณาปานสติ บางคนทำได้ชำนิชำนาญ สามารถเข้าถึงสมาธิได้อย่างรวดเร็ว แต่บางคนจับลมหายใจไม่เป็นไม่ถูกจริต ไม่ตรงความสามารถทางกรรมฐานของเขา อุบายกรรมฐานแบบนั้น จึงไม่อาจพาเขาเข้าสมาธิได้

เรื่องของกรรมฐานและอุบายกรรมฐานนั้น อย่าเอาตัวเราเป็นมาตราฐาน เราทำสมาธิด้วยอุบายใดได้ผล แล้วก็จะไปกำหนดกฎเกณฑ์ให้คนอื่นต้องทำอย่างนี้เท่านั้น ทำอย่างอื่นผิดหมด ต้องทำให้เหมือนตนเท่านั้นจึงจะถูก ลักษณะเช่นนี้มีหลายแห่งนิยมทำกัน ให้เชื่อในรูปแบบวิธีการของตนเท่านั้น วิธีการอย่างอื่นผิดหมด วิธีการของตนสำนักตนเท่านั้นดีที่สุดถูกต้องที่

สุด อย่างนี้แสดงให้เห็นว่าที่ได้ปฏิบัติสมาธิภาวนามานั้น **ยังไม่ได้ผลของสมาธิเลย** เพราะยิ่งปฏิบัติดูเหมือนปัญญาจะยิ่งน้อยลง อัตตาตัวใหญ่เบ้อเร่อยังมองไม่เห็น **ยังเห็นว่าตนดีกว่าเก่งกว่าอยู่** และปลูกฝังอัตตาเหล่านี้ให้เจริญงอกงามในจิตใจของศิษย์ต่อไป **ในสังคมจึงแบ่งออกเป็นก๊กเป็นเหล่า เป็นสายนั้นสายนี้ ทั้งที่อันที่จริงต่างเป็นพี่เป็นน้องกัน เป็นเพื่อนร่วมเดินทางด้วยกันทั้งหมดทั้งสิ้น**

ผู้ปฏิบัตินั้น ไม่มีใครเก่งกว่าใคร การปฏิบัติสมาธิภาวนามิใช่การแข่งขัน ที่สามารถจัดประกวดจัดแข่งขันการทำสมาธิ เพื่อหาผู้ที่เก่งกว่ารับตำแหน่งแชมป์ไป แต่การปฏิบัติสมาธิภาวนานั้น **เป็นการปฏิบัติเพื่อให้เกิดปัญญาในการหลุดพ้นจากทุกข์ ปฏิบัติเพื่อความปล่อยวางมิใช่ปฏิบัติเพื่อการเปรียบเทียบแข่งขัน มนุษย์บนโลกล้วนมีแต่คนโง่น้อยกับโง่มากเท่านั้น ที่หาไม่โง่เลยนั้นไม่มี หมดความโง่เมื่อไรก็ไม่ต้องมาเกิด ที่ยังคงต้องเวียนว่ายตายเกิดอยู่ก็เพราะยังมีอวิชชาความไม่รู้ความโง่อยู่**

ความอัศจรรย์ของกรรมฐาน (ตอนที่ ๒)

กรรมฐานทุกกองกรรมฐาน สามารถเข้าถึงสมาธิได้เหมือนกันหมด ไม่มีกรรมฐานไหนจะดีกว่ากัน ตัวเราชำนาญการทำสมาธิด้วยอุบายกรรมฐานแบบไหนเราก็ว่าอย่างนั้นดีกว่า อันที่จริงมันมีผลเท่ากัน คือเป็นเครื่องช่วย เครื่องนำพาจิต ให้หลุดจากดงแห่งความคิด จิตเป็นสมาธิ ต่อเมื่อจิตได้สมาธิแล้ว จิตจึงพัฒนาเข้าสู่รูปฌาน และเข้าสู่อรูปฌานตามลำดับ หมดอรูปฌานเราเรียกว่าได้สมาบัติแปด ได้วิชชา ได้อภิญญา ได้ญาณ ใครปฏิบัติก็ได้ตามนี้เหมือนกันหมดทุกคน จะช้าจะเร็วกว่ากันเท่านั้น ตั้งแต่สามวันเจ็ดวัน จนถึงสามชาติเจ็ดชาติ เพราะมันเป็นธรรมชาติของจิต เป็นทางเดินของจิต **จิตเมื่อพัฒนาไปก็ต้องเป็นไปตามนั้นเหมือนกัน**

หมด จะฝึกตามตำราก็ดี ฝึกเองไม่มีตำราก็ดี มันก็พบก็เจอเหมือนกัน เรื่องสมาธินั้นเป็นสัจธรรมความจริง จะทำอย่างไรสัจธรรมความจริงย่อมไม่เปลี่ยน คนเราเวียนว่ายตายเกิดจริง ตายแล้วไม่สูญ บาปมีจริงบุญมีจริง กฎแห่งกรรมมีจริง สมาธิจิตก็มีอยู่จริง จะเข้าสู่สมาธิด้วยอุบายวิธีเช่นไร แบบใด ทางใด หากเข้ามาถึงสมาธิแล้วย่อมเหมือนกัน เป็นที่เดียวกัน ไม่มีความแตกต่าง ที่ยังคงมีความแตกต่างกันก็เพราะเข้าไปผิดที่ต่างหาก ที่สุดของสมาธิแล้วต้องเหมือนกัน

หลายคนเข้าใจผิดคิดว่าอาการที่เกิดจากการทำสมาธิเป็นอิทธิฤทธิ์ เป็นสิ่งเหนือธรรมชาติ อันที่จริงเป็นทางผ่านของจิตก่อนเข้าสู่ภาวะสมาธิ หลายสำนักเอาอาการขั้นปีตินี้ไปขยายผลหากินเพื่อการสะเดาะเคราะห์แก้เวรแก้กรรม มีบางรายเอาประเด็นการทำแท้งมาเป็นเครื่องมือหากิน นับว่าเป็นเทคนิคทางการตลาดชั้นเยี่ยม คนทำผิดศีลกันมากทำแท้งกันมาก ทำสิ่งชั่ว ๆ ไว้มาก แต่ก็กลัวบาปกลัวกรรม พอมีคนมาเสนอการแก้กรรมสำหรับผู้ที่เคยทำแท้งให้เลยชอบอกชอบใจกันใหญ่ วันหลังทำแท้งอีกจะได้มาใช้บริการแก้กรรมใหม่ ด้วยวิธีคิดอย่างนี้สังคมถึงได้วิบัติ **หากเรารักษาศีล ศีลก็จะรักษาเรา หากเราละเมิดต่อศีลความทุกข์ก็จะมาหาเรา กรรมคือ สิ่งที่เราต้องชดใช้ จะแก้หรือซ่อมไม่ได้ กรรมเลิกได้ด้วยอโหสิกรรมเท่านั้น และวิธีจะให้เจ้ากรรมอโหสิกรรมนั้นมันไม่ง่ายเพียงแค่กดปุ่ม แต่มันต้องเกิดจากการปฏิบัติและความเพียร ไม่ง่ายเพียงแค่จ่ายเงิน อย่าเข้าใจผิด**

การจูงจิตนั้นนักสะกดจิตเขานิยมใช้กัน จิตเมื่อเกิดอาการเคลิ้มๆลงไป ด้วยอุบายประการใดประการหนึ่ง จิตตกอยู่ในภวังค์จิต **นักสะกดจิตหรือนักจูงจิตก็จะเริ่มพูดชักจูงจิต พูดซ้ำ ๆ จิตในช่วงนี้จะบังเกิดอุปาทาน จิตจะสร้างจินตนาการขึ้นมาภายในจิตเอง แล้วแต่ว่าจิตจะถูกชักจูงไป**

ในทิศทางไหน บอกไปนรกก็ไปนรก บอกไปสวรรค์ก็ไปสวรรค์ บอกให้เป็นสิงสาราสัตว์ชนิดใดก็เป็น จิตมันหลอกตัวเอง อาการและการรู้เห็นเหล่านั้นจิตของเราเป็นผู้สร้างขึ้นมาเองทั้งสิ้น บางครั้งเกิดอาการที่ทำตามอย่างกัน เห็นคนอื่นเขามีอาการเช่นนั้นก็พลอยเป็นไปกับเขาด้วย เรียกว่าสมาธิคล้อยตาม เกิดจากการจูงจิต ทำให้เชื่อว่าเป็นเช่นนั้นจริง ไม่ใช่ผลของการปฏิบัติสมาธิภาวนา

ความอัศจรรย์ของกรรมฐาน (ตอนที่ ๓)

ผู้ปฏิบัติต้องก้าวให้พ้นอาการ และความคิดความเห็นที่เป็นอุปาทานสัญญาเหล่านี้ให้จงได้ เพราะมันเป็นเพียงมายาของจิตขั้นต้นเท่านั้น หากเราไม่เท่าทันมายาเหล่านั้น ก็เป็นอันว่าตกม้าตาย ตั้งแต่เริ่มต้นเสียแล้ว ผู้ปฏิบัติที่พัฒนาจิตไปในลักษณะนี้จะกลายไปเป็นเจ้าเข้าทรงในที่สุด **ซึ่งไม่ใช่ทางสายเอก ทางสายหลัก ในการฝึกจิต ไม่ใช่จุดหมายของการปฏิบัติสมาธิภาวนาที่แท้จริง**

จิตวิญญาณมีจริง บาปบุญคุณโทษ นรกสวรรค์มีจริง พลังงานที่มองไม่เห็นด้วยสายตานั้นมีจริง แต่ยังไม่ถึงเวลาที่เราจะรู้จะเห็นและเข้าใจเรื่องอจินไตยเหล่านั้น ทำสมาธิให้ได้สมาธิอย่างสมบูรณ์เสียก่อน เมื่อฌานญาณพัฒนาสูงขึ้น เราก็จะรู้จะเห็น และจะมีความเข้าใจในเรื่องพลังงานเอง เพิ่งเริ่มอ่าน ก.ไก่ จะทำวิทยานิพนธ์แล้วหรือ หลายคนที่พอเริ่มทำสมาธิแล้วก็เห็นโน้นเห็นนี้ เป็นเรื่องเป็นราว เมื่อสอบอารมณ์ดูกลับไม่ใช่อารมณ์สมาธิ ส่วนใหญ่เป็นแค่ภวังคจิตและอุปาทานจิต คิดยึดมั่นถือมั่นคิดเป็นจริงเป็นจัง **เห็นนะท่านเห็นจริงท่านไม่ได้โกหก แต่สิ่งที่ท่านเห็นนั้นมันไม่จริงต่างหาก ท่านไม่ทันมายาจิตของท่านเอง** เมื่อการพัฒนาการของจิตเริ่มต้นผิด สมาธิภาวนาจึงไม่ได้ผล กลายเป็นสมาธิ

อาการและสมาธิเห็นไป คือ สมาธิไม่สามารถพัฒนาให้เกิดปัญญา และญาณทัศนะขึ้นมาได้ เป็นแค่เพียงอุปาทานและมายาในจิตเท่านั้น

จิตจะได้สมาธิเพราะจิตแพ้อุบายกรรมฐาน จิตแพ้อุบายแต่จิตไม่เคยแพ้ต่อความคิด ปกติจิตของเราเป็นส่วนหนึ่งของความคิด เพราะเราไม่เคยที่จะพยายามแยกมันออกจากกัน จิตจึงแยกตัวและออกจากดงแห่งความคิดไม่ได้ อุบายกรรมฐานช่วยให้จิตมีเครื่องรู้ สติมีเครื่องระลึก เมื่อจิตมีเครื่องรู้ สติมีเครื่องระลึก จิตจึงไม่ต้องพึ่งพิงอาศัยความคิดเกาะเกี่ยวอยู่ จิตจึงสามารถออกจากดงแห่งความคิดได้ ดงแห่งความคิดนั้นประกอบไปด้วยความคิดอันหลากหลาย ซับซ้อนหยุดไม่ได้ เรียงตัวหลั่งไหลออกมาอย่างไม่ขาดสาย **จิตมนุษย์ต่างดำรงอยู่ท่ามกลางดงแห่งความคิดอันหลากหลายนี้ เกิดและตายในมายาแห่งความคิดไม่อาจหลุดพ้นออกไปได้ จึงกลายเป็นวัฏสงสาร เกิดมาเพื่อชดใช้กรรม ไม่รู้จักจบจักสิ้น**

ดังนั้น จงอย่าใช้ความคิดไปหยุดความคิด ความคิดจะหยุดลงได้ด้วยอุบายกรรมฐานเท่านั้น เมื่อเราทำสมาธิแล้วเริ่มคิดว่าอย่าไปคิดอะไร เมื่อคิดว่าอย่าคิดนั้นแหละคือความคิด และความคิดมันจะวิ่งไล่กันไม่ยอมหยุด ใช้อุบายกรรมฐาน (ทั้งสี่สิบกอง) หยุดความคิด อย่าใช่ความคิดไปหยุดความคิดเป็นอันขาด

ความอัศจรรย์ของกรรมฐาน (ตอนที่ ๔)

เมื่อจิตจับอุบายกรรมฐานอย่างต่อเนื่องและไม่ขาดสาย จิตจะเริ่มออกจากดงแห่งความคิดได้สมาธิ ความอัศจรรย์ของกรรมฐานกองนั้น ๆ ก็จะเริ่มปรากฏขึ้น เช่นกรรมฐานที่ใช้ลมหายใจ จับลมหายใจ เมื่อจะเริ่มได้สมาธิลมหายใจจะเกิดอาการเปลี่ยนแปลงไปอย่างน่าอัศจรรย์ยิ่ง ผู้ปฏิบัติอย่าได้ตกใจต่อปรากฏการณ์ที่บังเกิดขึ้น อย่าลังเลสงสัยต่อภาวะ

เหล่านั้นเพราะเมื่อเกิดอาการลังเลสงสัย จิตจะส่งมาพิจารณาอาการสงสัยนั้น ทำให้สมาธิที่กำลังจะได้นั้นหยุดชะงักลง และหลุดออกมาจากภาวะสมาธิได้

ผู้ปฏิบัติเพียงแต่เฝ้าดูและติดตามอาการของลมอย่างต่อเนื่อง อย่าให้มีช่องว่าง อย่าให้ขาดสาย ลมหายใจ (ธาตุลม) จะเริ่มแสดงอาการอัศจรรย์นานาชนิดให้ปรากฏ ลมหายใจ (อากาศธาตุ) จะเริ่มละเอียดขึ้นเรื่อย ๆ ลมหายใจจะเริ่มเบาลง ร่างกายเบาตามลมคล้ายตัวจะลอยขึ้น ลมจะบางและเบาลงเรื่อย ๆ จนกระทั่งลมหายใจนั้นหายไปในที่สุด ผู้ปฏิบัติอย่าตกใจเมื่อถึงภาวะที่หาลมหายใจไม่เจอ ลมมันละเอียดจนกายคิดว่าลมหายใจขาดหายไป **พอกายเบาจิตก็เบา กายสงบจิตก็สงบตาม ความรู้สึกทางกายเริ่มจางหายไป จนคล้ายกับว่าตัวหายคงเหลือแต่ดวงจิตดวงเดียวล้วน ๆ เป็นธาตุรู้ สว่างไสวอยู่อย่างนั้น กายไม่ปรากฏความนึกคิด ไม่ปรากฏตรงนี้แหละถึงสมาธิแล้ว**

เมื่ออาจารย์ผู้มอบกรรมฐานให้ทำการสอบอารมณ์เรา ท่านจะทราบได้ในทันทีว่าเราปฏิบัติไปถึงตรงไหน ผิดทางออกนอกทางเดินของจิตหรือไม่ การสอบอารมณ์จึงมีความจำเป็นอย่างยิ่ง เพราะจะได้แก้ไขกรรมฐานที่ติดขัดให้สามารถพัฒนาจิตไปจนเข้าสู่ภาวะสมาธิอันแท้จริงได้ **อาจารย์ที่ดีควรเร่งทำลายอุปาทานที่เกิดขึ้นในจิตของผู้ปฏิบัติลงโดยเร็ว มิใช่ส่งเสริมอุปาทานนั้นให้เจริญงอกงาม กลายเป็นจริงเป็นจัง เดี๋ยวจะกลายเป็นเทพกันไปหมด เป็นเทพเป็นพรมจริงมันก็ดี กลัวจะกลายเป็นเทพโพธิ์งาม ไทรงาม แล้วมันจะยุ่ง**

จะเห็นได้ว่าเมื่อจิตจับกรรมฐานกองใด กรรมฐานกองนั้นย่อมแสดงปาฏิหาริย์ให้บังเกิด อันเป็นเครื่องหมายว่าอุบายกรรมฐานกองนั้นได้ผล จิตกำลังผ่านออกมาจากดงแห่งความคิด และกำลังที่จะได้สมาธิ ช่วงแห่งความอัศจรรย์ที่ปรากฏขึ้นนั้น เราอาจแบ่งออกได้เป็น ภาวะ

วิตกวิจาร ภาวะ ปีติ ภาวะสุข และสุดท้ายคือ ภาวะเอกัค คตา อาการที่ปรากฏอัศจรรย์มากที่สุดคงเป็นอาการในภาวะปีติ ซึ่งมีอยู่ด้วยกันถึงห้าสภาวะ **ถึงแม้อาการแห่งปีติทั้งห้าสภาวะนั้นจะแปลกประหลาดมหัศจรรย์ สักประการใดก็ตาม เราอย่าได้ไปติดในภาวะแห่งปีตินั้น สมาธิจะไม่ก้าวหน้า** คือจะไม่สามารถผ่านออกจากดงแห่งความคิดในขั้นละเอียดได้ จิตจึงเข้าถึงความว่างและช่องว่างมิได้ จิตรวมเป็นหนึ่งกับความว่างไม่ได้ เมื่อจิตเข้าสู่ความว่างและช่องว่างไม่ได้ จิตก็เข้าไม่ถึงภาวะฌาน เมื่อไม่ได้ฌาน ญาณก็ไม่เกิด ได้ฌานจึงได้ญาณ เพราะญาณนั้นเป็นผลของฌาน เมื่อไม่มีญาณปัญญาก็ไม่เกิด ไม่มีปัญญา

ความรู้แจ้งแทงตลอดในสภาวะธรรมก็ไม่อาจบังเกิดขึ้นได้ ผลของการปฏิบัติสมาธิภาวนาคือปัญญาเท่านั้น ดังคำที่ว่า ศีล สมาธิ และที่สุดก็คือปัญญา **สมาธิเห็นและสมาธิอาการจึงยังไม่ใช่ผลของสมาธิที่แท้จริง เป็นเพียงผลพลอยได้และทางผ่านจากการปฏิบัติสมาธิภาวนาเท่านั้น มนุษย์นั้นย่อมหลุดพ้นด้วยปัญญาญาณ รู้แจ้งเห็นจริงในสภาวธรรม**

การสู่เข้าความว่าง และช่องว่างอันบริสุทธิ์ (ตอนที่ ๑)

การทำสมาธิภาวนาหรือจิตตภาวนานั้น สาระสำคัญคือ การพัฒนาพลังงานแห่งจิตวิญญาณให้กลับสู่ความเดิมแท้ อันมีความว่างและช่องว่าง ที่บริสุทธิ์เป็นพื้นฐานเบื้องต้น และเพื่อการเข้าถึงสภาวสมาธิ อันได้แก่ ความว่างและช่องว่างได้นั้น ต้องอาศัยอุบายกรรมฐานที่มีพลังอำนาจเหนือกว่าจิต จิตตามอุบายกรรมฐานไม่ทัน หากจิตเท่าทันอุบายใด จิตจะดื้อต่ออุบายนั้น การทำสมาธิจะไม่ได้ผล

การเรียบเรียงจิตให้สามารถเข้าสู่ความว่างและช่องว่างได้นั้น ไม่ใช่เรื่องยากแต่ก็ไม่ใช่เรื่องง่าย หากผู้ปฏิบัติยังไม่เข้าใจเรื่องธรรมชาติของจิต

อย่างถ่องแท้แล้ว ย่อมไม่อาจที่จะเข้าถึงสมาธิอันเป็นความว่างและช่องว่างที่แท้จริงได้ ผู้ปฏิบัติบางคนจิตพัฒนาไปติดอยู่แค่สภาวะอันเกิดจากทางผ่านของจิต และขยายผลแห่งสภาวะนั้นออกไปอย่างไม่รู้จักจบ จึงเข้าไม่ถึงความว่างและช่องว่างอันเป็นแก่นของสมาธิได้ ทั้งนี้ เป็นเพราะไม่ทราบถึงธรรมชาติที่แท้จริงของจิต ไม่ทราบเป้าหมายที่แท้จริงของการทำสมาธิ เมื่อพบกับสภาวะทางผ่านของจิต จึงคิดว่าสิ่งนั้นเป็นผลที่ได้รับจากการปฏิบัติสมาธิภาวนา อาการที่ควบคุมตัวเองไม่ได้ แลดูราวกับว่าสิ่งที่เกิดขึ้นเหล่านั้นเป็นการปฏิบัติแล้ว "ได้ผล" อันที่จริงส่วนมากมักเกิดจากภาวะการจูงจิต จากการพูดชักจูงจิต จิตเมื่อผ่านเข้าสู่ "ภวังคจิต" หากเกิดการจูงจิต จิตใต้สำนึกจะทำงานเองโดยอัตโนมัติ มันเป็นแค่ทางผ่านเข้าไปสู่สมาธิ ยังไม่ใช่ผลของสมาธิแต่ประการใด **ผลของการปฏิบัติสมาธิภาวนามีเพียงประการเดียวคือ "ปัญญา" เท่านั้น ปัญญาที่เท่าทันทุกข์ ปัญญาที่หลุดพ้นจากทุกข์ หลุดพ้นจากการเวียนว่ายตายเกิดในวัฏสงสาร**

จิตจะเข้าถึงสภาวสมาธิได้ จิตย่อมสงบลงด้วยอุบายเท่านั้น การเข้าสู่สมาธิ จึงต้องอาศัยอุบายสมาธิ หรืออุบายกรรมฐานเป็นหลัก จิตนั้นแพ้อุบาย แต่จิตไม่แพ้ความคิด เราจึงต้องใช้อุบายกรรมฐาน จัดการกับความคิดอันหลากหลายในสมองของเรา ยึดอุบายให้แน่นสมาธิจะเกิดเอง

จิตมนุษย์นั้นอยู่ท่ามกลางป่าแห่งความคิด หรือดงแห่งความคิดอันหลากหลาย **จงอย่าใช้ความคิดจัดการกับความคิดเป็นอันขาด** เมื่อเราทำสมาธิแล้วเริ่มคิดว่า "อย่าคิดอะไร" เมื่อคิดว่า "อย่าคิด" นั้นแหละคือความคิด แล้วความคิดมันจะวิ่งไล่กัน ไล่กันไปเรื่อย ๆ ไม่ยอมจบ เหมือนงูกินหางออกจากดงแห่งความคิดเหล่านั้นไม่ได้เสียที หากเราใช้ความคิดเพื่อหยุดหรือดับความคิด ชาตินี้ไม่มีวันได้สมาธิอย่างแน่นอน ถึงได้ก็เป็นสมาธิประเภท

เพ้อฝัน สมาธิจูงจิต จินตนาการเอาตามความคิดที่ปรุงแต่งขึ้นภายในจิตใต้สำนึก และคิดเป็นจริงเป็นจังในสิ่งปรุงแต่งเหล่านั้น เพราะมันเป็นสมาธิที่มีรากฐานมาจากการจูงจิตจูงความคิด อุปาทานทั้งหลายจึงปรุงแต่งต่อเติมกันอย่างสนุกสนาน โดยที่เราไม่ทันรู้ตัว และไม่มีทางที่จะเท่าทันมายาแห่งจิต จิตเราจะหลอกเราเอง ในสมาธิที่เกิดจากการจูงจิตนั้น สิ่งที่เราเห็นนั้นมันยังไม่ใช่ของจริง

การเข้าสู่ความว่าง และช่องว่างอันบริสุทธิ์ (ตอนที่ ๒)

ระหว่างทางที่จะเข้าสู่ความว่างและช่องว่างนั้น จิตต้องผ่านขบวนการทางจิตหลายอย่างหลายประการ อันล้วนเป็นทางผ่านของจิตทั้งนั้น จิตจะต้องผ่านทางผ่านเหล่านี้ ผ่านไปเพื่อเข้าสู่ความเดิมแท้ อันได้แก่ ความว่างและช่องว่างอันบริสุทธิ์ หากเราหยุดและพิจารณาแต่ทางผ่านมากเกินไป นานเกินไป ขยายผลเกินไป การเข้าสู่ความว่างและช่องว่างจะล่าช้าและเริ่มไม่บริสุทธิ์ หรือไม่จิต อาจติดอยู่แค่เพียงทางผ่าน ไม่สามารถพัฒนาเข้าสู่สมาธิได้ มัวแต่ขยายผลวิเคราะห์วิจัยเอาเป็นเอาตายกับกระถางต้นไม้ ก้อนหิน ที่กองอยู่ริมทางเหล่านั้น มันไม่ผิดหลอกที่ละเอียดทุกขั้นทุกตอนแต่มันก็ยังไม่ถูกเสียทีเดียว วิเคราะห์ลมหายใจละเอียดขนาดไหน พอได้สมาธิลมที่ว่านั้นก็หาไม่เจอ หายไปอยู่ดี ทางผ่านเดินผ่านเร็วหน่อยก็ได้ เราจะเข้าห้องมิใช่หรือ มัวแต่มาวิจัยก้อนหินริมทางอยู่ได้ เข้าถึงห้องนั้นแล้วยังมีอะไรที่ต้องทำอีกมาก ความว่างและช่องว่างเป็นเพียงจุดเริ่มต้นเท่านั้น จิตต้องเรียนรู้และพัฒนาเข้าสู่ขบวนการพิจารณาสภาวธรรมต่าง ๆ อีกมากมาย เพื่อการบรรลุ**จุดหมายของการปฏิบัติธรรม คือ ปัญญาความรู้แจ้ง สภาวธรรมที่เป็นอยู่จริงของโลกธาตุ และจักรวาลธาตุ อันได้แก่ รูปกับนาม กายกับใจ ธาตุกับพลังงาน**

เมื่อ **จิตรวมเป็นหนึ่งและผ่านเข้าสู่ความว่าง** และช่องว่างได้ **จิตจะมีกำลัง และอยู่ในสภาพที่ พร้อมจะใช้งาน เราจึงต้องฝึกเคลื่อนจิตที่พร้อมใช้งานนี้ไปสู่ขบวนการพิจารณา** จิตที่เรียบเรียงแล้วมีกำลังหากเข้าสู่ขบวนการพิจารณา **จะนำไปสู่ผลอันยิ่งใหญ่** คือ **ปัญญาที่รู้แจ้งแทงตลอด** นั่นเอง

มนุษย์เรานั้นหลุดพ้นได้ด้วยปัญญา มิใช่อาการ สมาธิจึงพัฒนาไปสู่สมาธิรู้ ไม่ใช่สมาธิเห็น สิ่งที่เราเห็นในสมาธินั้นเราเห็นจริง ๆ แต่สิ่งที่เห็นนั้นมันไม่ใช่ของจริง กว่าที่เราจะผ่านและเข้าใจประโยคนี้ได้ไม่ใช่เรื่องง่าย ๆ ต้องทำลายอัตตาและความคิดเข้าข้างตนเองให้ได้จนหมดสิ้น ความจริงในเรื่องนี้ถึงปรากฏ แต่ถึงอย่างไรผู้ปฏิบัติก็จะต้องผ่าน และเข้าใจให้จงได้ ผ่านไปสู่สิ่งที่ละเอียดกว่า ให้ทันชาตินี้ อย่ารอไปเข้าใจเอาชาติหน้า

ขณะที่จิตเข้าสู่ขบวนการพิจารณาอยู่นั้น หากปรากฏความคิดหลากหลายเพิ่มมากขึ้น แสดงว่าสมาธิเริ่มอ่อนกำลังลง ให้กลับสู่การภาวนาใหม่จนจิตได้สมาธิในระดับใช้งานอีกครั้ง ทำสลับกับการพิจารณาอยู่เช่นนี้ปัญญาจะละเอียดแหลมคมขึ้นไปเป็นลำดับ อย่าพิจารณานอกสมาธิเป็นอันขาด **ขบวนการพิจารณาต้องกระทำภายใต้ภาวะจิต ที่เป็นสมาธิระดับใช้งานได้เท่านั้น** หากสมาธิคลายตัวลงให้ภาวนาใหม่ อย่าให้จิตหลุดสมาธิออกมา วิปัสสนามันจะกลายเป็นวิปัสสนึกไป

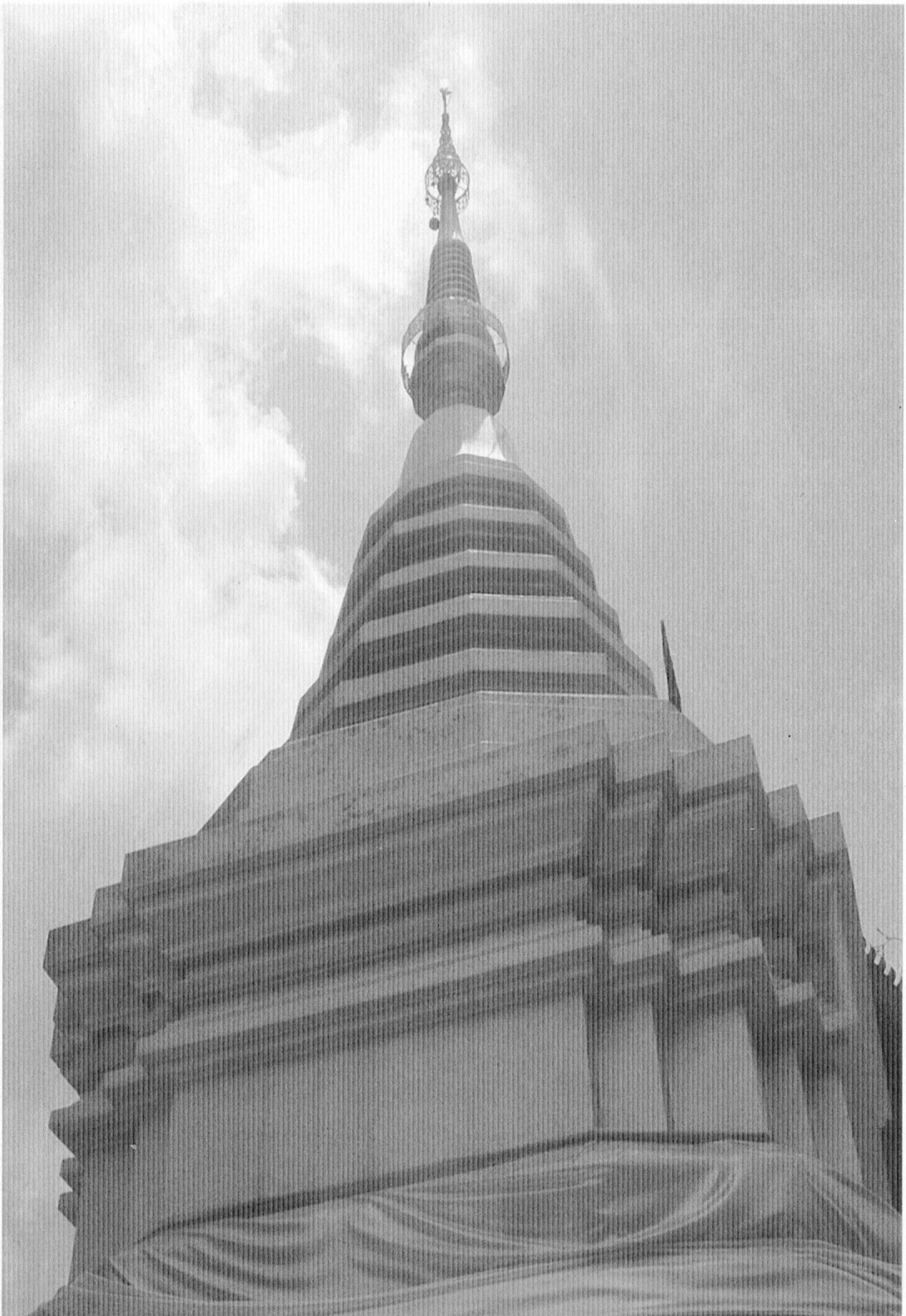
หากสามารถปฏิบัติเช่นนี้ได้ ปัญญาในระดับความรู้แจ้ง ย่อมปรากฏอย่างแน่นอนไม่ช้าก็เร็ว นี้เป็นแนวทางของผู้อยากกลับบ้าน ผู้ไม่อยากกลับจะแสวงหาฤทธิ์อำนาจ ลาภยศสรรเสริญในโลกธาตุโลกสมมุติก็ตามใจ เวลาบนโลกมันสั้นมาก ไม่นานความตายก็มาเยือนแล้ว เราได้เตรียมพร้อมแล้วหรือยัง หรือเรายังไม่รู้อะไรเลย เราจะเวียนว่ายตายเกิดอยู่อย่างนี้หรือ ไม่คิด

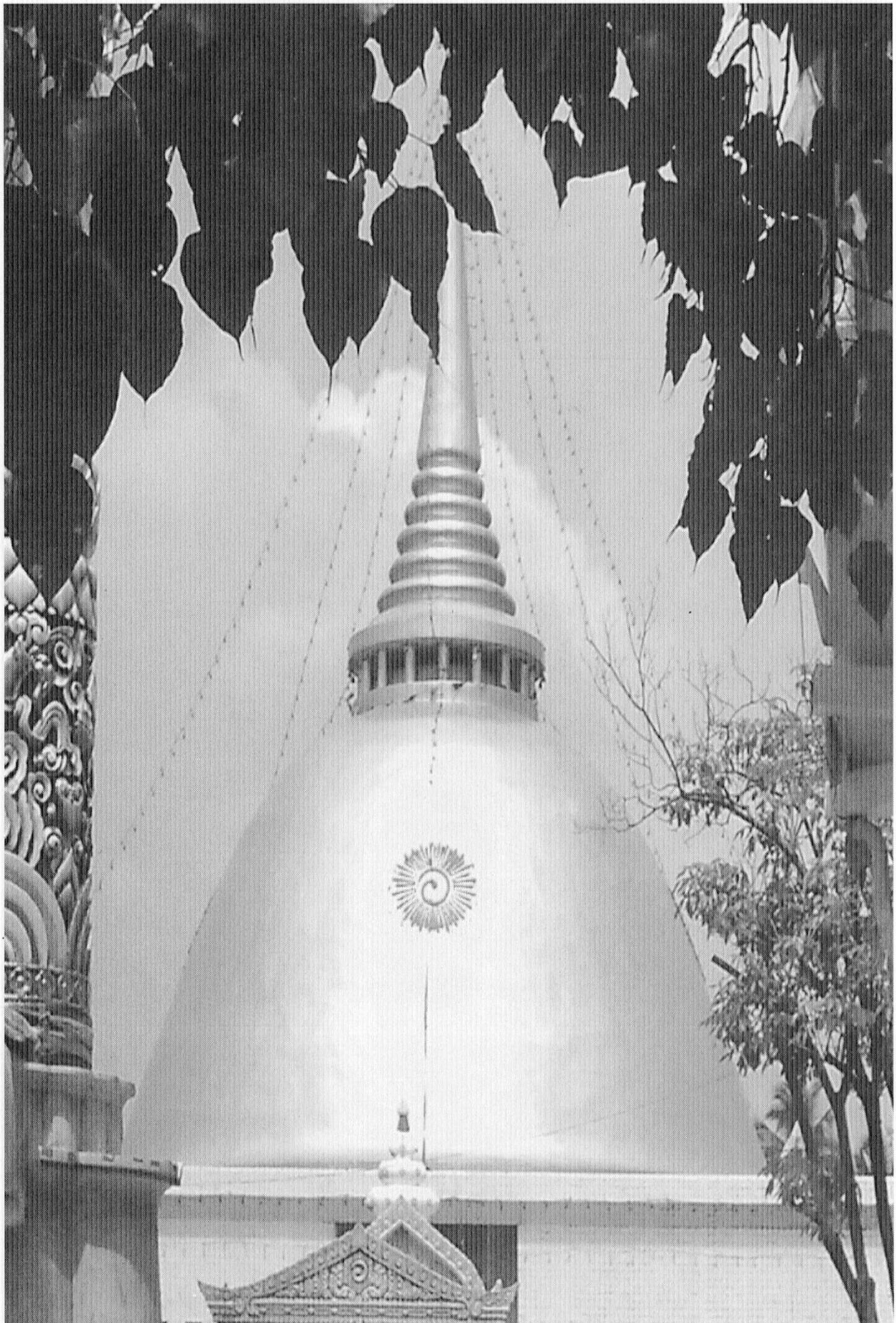
จะเลิกฝันและออกจากความฝัน หลุดพ้นคืนกลับ กลับสู่ความว่างและช่องว่างอันบริสุทธิ์ เราเสียเวลากับเรื่องอันไร้สาระหาแก่นสารมิได้กันมาตลอดชีวิต เอาแต่แสวงหาแย่งชิงสะสม พอถึงจุดหมายความสำเร็จของการแย่งชิงสะสมก็ตายพอดี เป็นอยู่อย่างนี้ เกิดมาใหม่ก็มาแย่งชิงสะสมกันใหม่ **เป้าหมายของมนุษย์** คือ **การเบียดเบียนเอารัดเอาเปรียบผู้อื่น** ก่อเวรสร้างกรรมกันต่อไป เพื่อได้มาซึ่งทรัพย์สินความร่ำรวย **กิเลสมันมีอำนาจเหนือจิตเหนือใจจริงๆ ยอมเกิดยอมตายก็เพราะมันไม่เคยคิดจะต่อสู้กับมันเลย**

การกำหนดจิต

เมื่อผู้ปฏิบัติทำสมาธิและเข้าสู่สภาวะแห่งได้ บ่อยเข้า หลายครั้งเข้ามักจะมีสภาวะอันหนึ่งบังเกิดขึ้นในขณะทำสมาธิ สภาวะอันเป็นวิธีการเฉพาะตัวของผู้ปฏิบัติจะเกิดขึ้นมา อุบายชนิดใหม่นี้ อยู่นอกเหนืออุบายกรรมฐานทั้งปวง เป็นสมาธิอุบายเฉพาะตัวที่ถูกพัฒนาขึ้นมาเองโดยอัตโนมัติ จากการปฏิบัติสมาธิภาวนาที่ทำซ้ำบ่อย ๆ อุบายกรรมฐานที่ไร้รูปแบบนี้เอง ช่วยให้เราสามารถเข้าถึงสภาวสมาธิได้ง่ายและรวดเร็วยิ่งขึ้น อุบายวิธีที่ว่านี้เราเรียกว่า "การกำหนดจิต"

การกำหนดจิต นั้น **เป็นอุบายวิธีในการทำสมาธิอย่างหนึ่ง** ที่มีอุบายกรรมฐานเป็นของตัวเอง พัฒนาและสร้างอุบายทางจิตขึ้นมาเอง **จากการปฏิบัติสมาธิภาวนาซ้ำ ๆ ซึ่งไม่มีรูปแบบของอุบาย**ประเภทนี้ **ที่แน่นอนตายตัว เป็นอุบายกรรมฐานเฉพาะตัวที่ถูกพัฒนาขึ้นมาตามจริตของผู้ปฏิบัติแต่ละคนโดยเฉพาะ** ดังนั้น อุบายการกำหนดจิตจึงใช้ได้กับคนบางคนเท่านั้น จะเอาอุบายลักษณะนี้ไปเผยแพร่บังคับใช้กับคนหมู่มากเหมือนอุบายกรรมฐานทั่วไป ที่มีสภาวะอันเป็นกลาง ๆ นั้นไม่ได้

การกำหนดจิตจึงเป็นทางลัดในการเข้าสู่สมาธิ ความว่างและช่องว่าง ได้อย่างมีประสิทธิภาพ จิตไม่ต้องรอให้เชื่องลงด้วยอุบายกรรมฐานแบบทั่วไป อุบายกรรมฐานโดยทั่วไปนั้น ใช้กับผู้ที่ยังไม่เคยทำสมาธิ ไม่เคยได้สมาธิมาก่อน ไม่รู้ว่าจะเข้าสู่สภาวะสมาธิได้อย่างไร แต่เมื่อเข้าสู่ภาวะแห่งสมาธิจิตได้เป็นสิบเป็นร้อยครั้งแล้ว ผู้ปฏิบัติมักจะเกิดอุบายกรรมฐานเฉพาะตนขึ้นมา อุบายลักษณะนี้ถูกพัฒนามาจากการปฏิบัติสมาธิภาวนาซ้ำ ๆ จนเกิดความชำนิชำนาญในการเข้าสมาธิ อุบายกรรมฐานจึงเริ่มเปลี่ยนแปลงไปตามจริตภายในของผู้ปฏิบัติ เราเรียกการเข้าสู่ภาวะสมาธิลักษณะนี้ว่า “การกำหนดจิต หรือการวางจิต”

สาระหลักของวิธีการกำหนดจิตหรือการวางจิต คือ การจำอารมณ์และสร้างอารมณ์ ทำอารมณ์ให้ใกล้เคียงกับภาวะที่เราต้องการจะเข้าถึง เมื่ออารมณ์ถูกกำหนดให้เข้าไปใกล้กับภาวะสมาธินั้นแล้ว ใช้อุบายกรรมฐานที่ถูกดัดแปลงขึ้นตามจริต ทำซ้ำลงไปจนเกิดภาวะสมาธิที่พร้อมใช้งานได้ พัฒนาและฝึกทำซ้ำบ่อย ๆ จนเป็นวสี * เราจะสามารถเข้าสมาธิได้อย่างรวดเร็วทุกสถานที่ และทุกสถานการณ์

เมื่อกำหนดจิต หรือวางจิตเป็นแล้ว **ผู้ปฏิบัติต้องฝึกหาประสพการณ์ในการทำสมาธิให้มาก** ฝึกยังสถานที่ต่าง ๆ ต่างที่ก็ต่างอารมณ์ ต่างความรู้สึก **เอาชนะภาวะปรุงแต่งรอบข้างให้จงได้ แหวกวงล้อมของบรรดาพลังงานสมมติ เข้าสู่ภาวะสมาธิให้ได้ทุกครั้ง**

เมื่อจิตต้องเผชิญหน้ากับพลังงานในรูปแบบต่าง ๆ ผู้ปฏิบัติต้องอาศัยสิ่งเหล่านั้นเป็นครูกรรมฐาน ถ้าฝึกกันแต่ในห้องหรือในบ้าน หากไปเจอป่าช้าเข้า สติกระเจิงหรือไม่ จิตปรุงต่อ หรือไม่ เมื่อจิตปรุงความมืดย่อมน่ากลัวขึ้นเรื่อย ๆ เพราะจิตมันจะปรุงแต่งตลอดเวลา ป่าช้าจึงมิใช่

สถานที่ทดสอบความเก่งอย่างที่หลายคนเข้าใจ แต่เป็นครูสอนกรรมฐานชั้นดีต่างหาก ถ้าเรามีจิตตั้งมั่นและกลับสู่กรรมฐานได้จิตจะไม่ปรุงต่อ อวิชชาหมดไป ผีก็พลอยหมดไปด้วย มีเพียงแค่นี้

สภาวะสุดท้ายย่อมมีค่าเท่าเทียมกัน หมดสมมติก็หมดการเปรียบเทียบ หมดความยึดมั่นถือมั่น และหมดอัตตาตัวตน

---

* วสี คือ ความชำนาญ มี ๕ อย่าง

๑ วัชชนวสี - ความชำนาญคล่องแคล้วในการนึก ตรวจองค์ฌานที่ตนได้ออกมาแล้ว

๒ สมามัชชนวส - ความชำนาญคล่องแคล้วในการเข้าฌานได้รวดเร็วทันที

๓ อธิฏฐานวสี - ความชำนาญคล่องแคล้วในการที่จะรักษาไว้มิให้ฌานจิตต์นั้นตกภวังค์

๔. วุฏฐานวสี - ความชำนาญคล่องแคล้วในการออกจากฌานเมื่อใดก็ได้ตามความต้องการ

๕. ปัจจเวกขณวส - ความชำนาญคล่องแคล้วในการพิจารณาทบทวนองค์ฌาน

พจนานุกรมพุทธศาสตร์ ฉบับประมวลศัพท์ พระธรรมปิฎก

สติทันอารมณ์

ผู้ปฏิบัติสมาธิภาวนา เมื่อได้ลงมือปฏิบัติสมาธิกรรมฐานด้วยตัวเองแล้ว ธรรมชาติของจิต ทางเดินของจิตย่อมปรากฏขึ้น จิตของมนุษย์นั้นมีสภาพที่เหมือนกัน ไม่มีใครจะวิเศษกว่ากัน เพียงแต่มนุษย์แต่ละคนจะสามารถเข้าถึงภาวะแห่งจิตเหล่านั้นได้หรือไม่ มนุษย์บางคนเกิดมาจิตไม่เคยสงบจนถึงขั้นได้สมาธิเลยก็มี สักแต่ว่าเกิดมาเพื่อรับกรรม

หรือชดใช้กรรมแต่เพียงอย่างเดียว ไม่ได้เกิดมาเพื่อพัฒนาสมาธิจิตวิญญาณและคุณธรรม เพื่อการหลุดพ้นจากการเวียนว่ายตายเกิด

มนุษย์จำนวนมากที่ดำรงชีวิตไปตามแรงแห่งกระแสกรรม ตกอยู่ในวังวนแห่งกิเลส เป็นทาสของกิเลส จนคิดว่ากิเลสเป็นสาระแก่นสารของชีวิต คนพวกนี้เกิดมาเสียชาติเกิด เพราะการได้เกิดมาเป็นมนุษย์นั้นสุดประเสริฐยิ่งนัก แต่ตนไม่เข้าใจในคุณวิเศษของการเกิดเป็นมนุษย์ มนุษย์ต่างกับสัตว์เพราะมนุษย์สามารถพัฒนาจิตวิญญาณอันเป็นนามธรรมได้ ส่วนสัตว์ไม่สามารถพัฒนานามธรรมเหล่านี้ให้เจริญได้ จิตของมนุษย์เท่านั้นที่สามารถพัฒนาจนกระทั่งจิตดวงนั้นบรรลุสำเร็จมรรคผลนิพพานไปในที่สุด หลุดพ้นจากการเวียนว่ายตายเกิดในทั้งสามโลกนี้ไปได้

ผลที่เกิดจากการลงมือปฏิบัติสมาธิภาวนา ผู้ปฏิบัติจะทราบถึงสติตัวรู้ที่อยู่ภายในตัวของเรา สติที่ว่านี้มีพลังอำนาจอย่างมหาศาล แต่คล้ายกับว่ามันหลับอยู่ภายในลึก ๆ สงบนิ่งอยู่ลึก ๆ ในตัวของเรา เมื่อผู้ปฏิบัติปฏิบัติสมาธิภาวนาจนจิตเป็นสมาธิ จิตย่อมสงบลงตามกำลังแห่งสมาธิที่ปรากฏนั้น จิตจะออกจากกลุ่มสมมติความคิดอย่างหยาบ ๆ ได้ สติตัวรู้ที่ว่านี้มันจะเริ่มแสดงผลออกมา จิตของผู้ปฏิบัติจะเริ่มรู้สึกว่า **มีภาวะตัวรู้เกิดขึ้นอยู่ภายใน** ภาวะสติตัวรู้นี้มันไม่ใช่ความคิด แต่มันแยกตัวออกมาจากความคิด เมื่อเกิดความคิดหรืออารมณ์ สติตัวรู้นี้มันจะเฝ้ามองปรากฏการณ์และตามรู้อาการเหล่านั้น

สติตัวรู้ตื่นขึ้นมา สตินี้เมื่อมีกำลังตามส่วนของมัน (อันเป็นไปตามกำลังแห่งสมาธิ) สติมันจะไม่เข้าไปรวมกับความคิด แต่มันกลับเฝ้ามองดูความคิด ดูกิเลส ดูอารมณ์ **หากสติมีกำลังแก่กล้ามากยิ่งขึ้น สติมันจะเริ่มต่อสู้กับความคิด ต่อสู้กับกิเลสในความคิด** ทั้งที่เมื่อก่อนสติกับ

ความคิดเป็นอันหนึ่งอันเดียวกัน เมื่อมีอารมณ์โกรธ จิตที่ไม่ได้ฝึกจึงไม่มีสติที่จะเท่าทันอารมณ์และกิเลสเหล่านั้นได้เลย แยกสติจากความคิดและอารมณ์ไม่ออก **สติที่ไม่ได้ฝึกจึงตกอยู่ภายใต้อำนาจแห่งกิเลส ตัณหา อุปาทาน และอวิชชา พ่ายแพ้ต่ออำนาจฝ่ายต่ำได้โดยง่าย จึงกลายเป็นเรื่องชั่ว ๆ ของคนชั่ว ๆ ซ้ำ ๆ อยู่อย่างนั้น ไม่รู้จักพัฒนาให้ดีขึ้นสักที**

มนุษย์ต่างกับสัตว์เดรัจฉานที่แตกต่างกัน ตั้งแต่รู้ผิดชอบชั่วดีไปจนกระทั่งจิตสำเร็จตรงที่มนุษย์มีคุณธรรม มนุษย์ต่างกับมนุษย์ด้วยกันตรงที่มีระดับแห่งคุณธรรมบรรลุมรรคผลนิพพานอันเป็นคุณธรรมขั้นสูงสุด สาระอันแท้จริงของมนุษย์จึงอยู่ที่จิต มิได้ขึ้นอยู่กับสมมติ ความร่ำรวยหรือความยากจน เงินจึงเป็นเพียงสมมติบนโลก ที่มีค่ามีความจริงอยู่ตามช่วงแห่งเวลาที่ตกลงสมมติกันเท่านั้น หากแต่มนุษย์ผู้ใดเจริญด้วยโภคทรัพย์และอริยทรัพย์พร้อมกัน มนุษย์ผู้นั้นย่อมได้ชื่อว่าเป็นมนุษย์ผู้ประเสริฐยิ่งนัก

เข้าใจมิใช่เข้าถึง

เมืองเชียงใหม่ตั้งอยู่ทางภาคเหนือของประเทศไทย เป็นสถานที่ที่สวยงามแห่งหนึ่ง มีอากาศเย็นสบายบางช่วงก็หนาว ประกอบกับมีดอกไม้นานาพรรณที่สวยงาม ฯลฯ เราได้เรียนรู้ ศึกษาเรื่องราวของเมืองเชียงใหม่จากหนังสือต่าง ๆตลอดจนจากคำบอกเล่ากันมา ทำให้ได้รู้ได้เข้าใจเมืองเชียงใหม่มากขึ้น แต่เราไม่เคยเดินทางไปถึงเชียงใหม่จริง ๆ สักที

ทุกวันนี้พวกที่มีปัญหามากที่สุดคือพวกที่รู้จักเมืองเชียงใหม่ แต่ไม่เคยมาถึงเมืองเชียงใหม่ด้วยตัวของเขาเองเลย ได้แต่อ่านได้แต่ฟังจากคนที่เคยมาเมืองเชียงใหม่แล้วทั้งนั้น แต่ตัวเองไม่เคยมาเมืองเชียงใหม่เลยสักครั้ง **แล้วก็เอาจินตนาการความเข้าใจเมืองเชียงใหม่ของตนนั้น มาตีความถกเถียงกันว่าใครจะจินตนาการเข้าใจเมืองเชียงใหม่ได้ดีกว่ากัน อัน**

ที่จริงแล้วเป็นเรื่องเพ้อเจ้อทั้งสิ้น การปฏิบัติธรรมนั้นเป้าหมาย คือให้จิตเข้าถึงมิใช่เพียงแค่เข้าใจ การอ่านและการฟังจึงมิอาจนำผู้ปฏิบัติเข้าถึงแก่นแห่งธรรมได้ จึงต้องลงมือปฏิบัติเท่านั้น

การจะเดินทางไปถึงเมืองเชียงใหม่ได้มีทางเดียวคือ ต้องออกเดินทางเสียตั้งแต่บัดนี้ ถ้ามัวแต่นั่งอ่านนั่งฟังอยู่อย่างนี้เมื่อไรจะถึง หรือเมื่อไรเมืองเชียงใหม่จะเดินมาหาเรา ดังนั้น เราต้องเดินทางไปหาเมืองเชียงใหม่ ในการปฏิบัติจิตตภาวนาก็เช่นเดียวกัน สมาธิภาวนาเท่านั้นที่จะถึงจุดหมายได้จริง **อย่ามัวเพ้อฝันว่าเมืองเชียงใหม่มันจะเดินทางมาหาเราอยู่เลย**

ผู้รู้บางท่านไม่สนใจการถกปัญหาธรรม ว่าใครจะจินตนาการตีความดีกว่าเก่งกว่าใคร **ข้าเดินของข้าลูกเดียว ปฏิบัติลูกเดียว ท่านเชื่อว่าใช้เวลาเดินทางให้มาก ๆ ปฏิบัติให้มาก ๆ อย่าไปเสียเวลากับเรื่องไร้สาระ ก็ต้องถึงเมืองเชียงใหม่แน่** หากเอาแต่พูดไม่ลงมือปฏิบัติแล้วเมื่อไรจะถึงเมืองเชียงใหม่สักที เมื่อถึงเมืองเชียงใหม่แล้วก็ไม่เห็นจำเป็นต้องอ่านต้องศึกษาเรื่องราวของเมืองเชียงใหม่อีก **เลิกจินตนาการถึงเมืองเชียงใหม่เสียที** อากาศหนาวอย่างไร ดอกไม้สวยอย่างไร ถึงแล้วเข้าใจแล้ว ย่อมหมดข้อสงสัย

เมื่อเราเดินทางถึงเมืองเชียงใหม่เข้าจริง ๆ เราอาจจะทราบว่าหลายอย่างที่เราได้จินตนาการถึงเมืองเชียงใหม่นั้นผิดหมด บางอย่างก็อาจจินตนาการได้ใกล้เคียงกับความเป็นจริง บางอย่างก็จินตนาการผิดจากหน้ามือเป็นหลังมือเลยทีเดียว การเข้าถึงจึงสำคัญกว่าการเข้าใจ

ผู้ที่ถึงเมืองเชียงใหม่แล้วจะมีความเข้าใจเหมือนกัน ไม่แตกต่างกันเพราะถึงที่เดียวกัน อาจผิดกันบ้างในการใช้ภาษาอันเป็นสมมติอธิบายถึงเมืองเชียงใหม่ แต่อารมณ์และความรู้สึกยังคงเหมือนกัน ธรรมย่อมมีเพียง

หนึ่งไม่เคยมีสอง เมืองเชียงใหม่มีเมืองเดียว ถึงที่เดียวกันก็ต้องเข้าใจเหมือนกันจะมีความแตกต่างกันไปได้อย่างไร คนที่ยังเข้าใจธรรมแตกต่างกันก็เพราะเขาเหล่านั้นยังเข้าไม่ถึงธรรมต่างหาก กำลังอยู่ระหว่างการเดินทางมาเมืองเชียงใหม่แล้วก็จินตนาการล่วงหน้า ว่าเมืองเชียงใหม่มันน่าจะเป็นอย่างนั้นอย่างนี้ ช่วงเวลานี้เองที่ถกเถียงกัน กัดกันฝุ่นตลบ เพราะเอาจินตนาการมาเถียงกันนั่นเอง แต่พอถึงเมืองเชียงใหม่จริง ๆ แล้วก็จะเลิกทะเลาะกัน

ภูมิจิตภูมิธรรมที่แสดงออกมา จึงสามารถบ่งบอกได้ถึงระดับปัญญาญาณ ว่าอ่านมา จดจำมา จินตนาการเอาเอง หรือว่าถึงธรรมด้วยตัวเอง ภูมิธรรมนั้นปิดกันไม่มิดหลอก คนที่ไม่เคยมาเมืองเชียงใหม่จริง แสดงภูมิออกมาสักพักก็ไปไม่รอดจับโกหกได้ เข้าถึงธรรมจะมีภูมิปัญญาธรรมอย่างหนึ่ง เข้าใจธรรมก็จะมีภูมิปัญญาธรรมอีกอย่างหนึ่ง ม้ากับลานั้นคล้ายกัน แต่ยังไงซะก็ไม่เหมือนกัน

จิตดูจิต

สมาธิจิตที่ก้าวถึงขั้นโลกุตรปัญญานั้น ความรู้แจ้งแทงตลอดในสภาวธรรม ย่อมทะยอยบังเกิดขึ้นภายในจิตของผู้ปฏิบัติ สภาวธรรมเช่นนั้นเป็นสภาวธรรม ที่พร้อมจะหลุดพ้นจากทุกข์ และการเวียนว่ายตายเกิด อันเป็นเป้าหมายหลักแห่งการปฏิบัติสมาธิภาวนา

ปัญญาที่เท่าทันสภาวธรรมตามความเป็นจริงที่กำลังเกิดขึ้น เท่าทันสมมติที่ปรุงแต่งจิตเท่าทันมายาจิต ย่อมเป็นปัญญาขั้นหลุดพ้น หลุดพ้นจากอำนาจแห่งอวิชชาทางโลกและสมมติ เมื่อจิตของผู้ปฏิบัติพัฒนาจนเท่าทันมายา เท่าทันสมมติบัญญัติ ภูมิแห่งจิตนั้นได้เดินทางมาถึงจุดสำคัญที่สุด ในการปฏิบัติสมาธิภาวนา **อาการที่รู้เท่าเอาทันในมายาและสมมติของจิต จิตจะเริ่มถอนความยึดมั่นถือมั่นในสมมติมายาเหล่านั้น** อาการของ

จิตในขั้นนี้จึงเรียกว่า สักแต่ว่ารู้ สักแต่ว่าเห็น แต่ขาดสมมติบัญญัติมาอธิบายสิ่งเหล่านั้น เป็นภูมิจิตภูมิธรรมขั้นโลกุตระที่เลยสมมติบัญญัติไปแล้ว

โลกุตรภูมิจึงยิ่งใหญ่เหลือคณานับ เพราะโลกุตรภูมิสามารถนำจิตให้บรรลุสำเร็จมรรคผลและเข้านิพพานได้ ส่วนโลกียภูมินั้นยังอยู่ในขอบเขตแห่งสมมติบัญญัติ จึงมิอาจหลุดพ้นได้ แต่ยังเป็นบาทเป็นฐานแห่งโลกุตรภูมิเสมอ ซึ่งเหมือนกับสมถะย่อมเป็นบาทเป็นฐานแห่งวิปัสสนาเช่นกัน ทั้งสองสิ่งนี้จึงเกื้อหนุนซึ่งกันและกัน หากขาดสิ่งหนึ่งสิ่งใดการปฏิบัติย่อมไม่อาจถึงซึ่งความสำเร็จได้

โลกุตรภูมิ จึงมีองค์ประกอบอยู่สองประการเท่านั้น คือ จิตและความคิด เป็นอาการของจิตดูจิตอยู่เท่านั้นที่จะสามารถบรรลุสำเร็จมรรคผลเข้านิพานได้ จิตเฝ้าดูจิต จิตเฝ้าดูความคิด เมื่อความคิดปรากฏตัวขึ้น จิตที่มีพลังจะเข้าสกัดอาการการปรุงแต่งของอวิชชาในความคิดนั้นให้หมดไป จิตเท่าทันอวิชชาเมื่อไรอาการของความคิดนั้นจะหยุดตัวลง จิตปรุงไม่ออก อวิชชานั้นหมดไป จิตดูจิตจึงเป็นขั้นโลกุตรภูมิ

ปัญญาขั้นโลกุตระจึงเป็นปัญญาที่หยั่งถึงราก คือ เป็นปัญญาขั้นขุดรากถอนโคน เมื่อจิตเท่าทันสมมติและอวิชชา จิตจึงไม่มีสิ่งที่จะเกาะเกี่ยวยึดถือ สภาวะนี้ผู้ปฏิบัติจะสามารถออกไปได้จากมายาแห่งความฝัน เพราะจิตเท่าทันมายาของความคิดในทุกรูปแบบ ไม่มีอวิชชาตัวใดหลงเหลืออยู่ในจิตอีกเลย จิตที่ปราศจากอวิชชาจึงไม่มีที่ยึด เพราะจิตรู้เท่าเอาทันอาการปรุงแต่งของความคิด

มนุษย์ต่างเวียนว่ายตายเกิดอยู่ภายในความนึกคิดของตัวเอง เกิดและตายในความฝันของตัวเอง หาทางออกไปจากภูมิติแห่งความคิดความฝันนี้ไม่ได้ ภพภูมิต่าง ๆ ล้วนเป็นมิติของความคิดทั้งสิ้น หาได้มีตัวมีตนอยู่จริงไม่ ยึดที่

ไหน ปรุงที่ไหน ย่อมเกิดขึ้นที่นั่น อาศัยกิเลส ตัณหา อวิชชา และกรรม ทำให้ดวงจิตแปดเปื้อน ผู้ที่ไม่พยายามต่อสู้กับกิเลสในความคิด นับวันดวงจิตจะยิ่งหลงทาง และตกลึกลงไปในวังวนแห่งมายา และหากมีความคิดเช่นนี้ไปเรื่อย ๆ ยึดมั่นถือมั่นคิดเป็นจริงเป็นจัง จึงทำให้ออกจากวัฏสงสารไม่ได้

โลกุตรภูมิธรรมที่เลยสมมติบัญญัติ (ตอนที่ ๑)

ผู้ปฏิบัติสมาธิภาวนา ทุกคนล้วนมีจุดหมายเดียวกันคือต้องการถึงที่สุดแห่งการปฏิบัติสมาธิภาวนานั้น ต้องการหลุดพ้นจากการเวียนว่ายตายเกิดอันเป็นทุกข์ กล่าวคือต้องการเข้าถึงธรรมขั้นสูงสุด "โลกุตรธรรม" เพราะภูมิธรรมขั้นโลกุตระเป็นภูมิแห่งจิตภูมิแห่งธรรมที่เลยจากสมมติบัญญัติ ไม่มีภูมิใดจะสูงเกินกว่านี้อีกแล้ว การเข้าถึงโลกุตรธรรมย่อมเกิดปัญญารู้แจ้ง แทงตลอดในทุกเรื่องทุกสรรพสิ่ง ไม่มีสิ่งใดที่เป็นอวิชชาหลงเหลืออยู่ภายในจิตใจของเราอีกต่อไป เกิดปัญญารู้แจ้งแทงตลอดในธรรม เป็นภูมิแห่งธรรมขั้นหลุดพ้นอย่างแท้จริง

การปฏิบัติสมาธิภาวนา ด้วยอุบายกรรมฐานทั้งสี่สิบกอง จึงเป็นเบื้องต้นให้จิตดำเนิน สู่หนทางแห่งโลกุตรธรรมได้ **สมาธิจิต คือ การที่จิตสามารถออกจากดงแห่งความคิดของตัวเอง ออกจากความคิดได้มากแค่ไหนระดับของสมาธิก็ได้ตามกำลังนั้น สมาธิจึงเป็นสภาวจิตที่อยู่เหนือความคิด** จิตมนุษย์นั้นตกอยู่ภายใต้อำนาจแห่งความคิดอันเป็นมายาเป็นสมมติ หลากหลาย รวมตัวร้อยรัดจิตของเราอยู่ **<u>ด้วยความยึดมั่นถือมั่นคิดเป็นจริงเป็นจังในมายาแห่งสมมติเหล่านั้น ดวงจิตวิญญาณจึงยังคงต้องเวียนว่ายตายเกิดตามภพตามภูมิต่าง ๆ ไม่รู้จักจักจบจักสิ้น ไฟจึงยังร้อน น้ำจึงยังเปียก จิตไปยึดสมมติเหล่านั้นว่าเป็นจริงตอนไหนกัน</u>**

สมาธิ เป็นหนทางแห่งการแก้ปมแห่งอวิชชา จิตยึดที่ไหน จิตปรุงที่ไหน ภาวะความเป็นจริงเป็นจังย่อมปรากฏขึ้นที่นั้นเสมอ **จักรวาลธาตุ โลกธาตุ กายสังขาร ล้วนเกิดขึ้นในมิติของความคิดในจิตเราเองทั้งสิ้น เลยความคิดอันเป็นสมมติจึงเป็นแดนแห่งโลกุตระ แดนแห่งสัจจธรรม ความจริงของทั้งสามโลก**

สมาธิเมื่อได้รูปฌานแล้ว ต้องพัฒนาสมาธิต่อไปจนถึงอรูปฌาน จากหยาบสู่ละเอียด จากมีรูปสู่ไร้รูป จากมีตัวตนสู่ไร้ตัวตน จากธาตุสู่จิต จากรูปสู่นาม จนกระทั่งจิตเท่าทันสมมติในทุกระดับ สามารถแยกสมมติเหล่านั้นออกเป็นชิ้น ๆ เห็นส่วนประกอบของอุปาทาน กิเลส และอวิชชาโดยตลอด ไม่ตกเป็นทาสแห่งอวิชชา จิตจึงจะหลุดพ้นจากอวิชชาในสมมตินั้นได้ สติที่ เท่าทันสมมติย่อมหลุดพ้นจากอวิชชา **หากจิตไม่เท่าทันมายาแห่งสมมติจิตจะไม่สามารถเข้าถึงโลกุตรธรรม ดวงจิตจึงตกอยู่ภายใต้อำนาจแห่งมายาของสมมติในหลายระดับ เวียนเกิดเวียนตายในมิติแห่งความคิดของตนเองอยู่ต่อไป หาทางออกจากวัฏสงสารนี้ไปไม่ได้**

โลกุตรภูมิธรรมที่เลยสมมติบัญญัติ (ตอนที่ ๒)

ภูมิจิตภูมิธรรมขั้นโลกุตระนั้น ล้วนเป็นภูมิจิตที่เลยจากสมมติบัญญัติ หากภูมิใดที่ปรากฏมีสมมติบัญญัติอยู่ภูมินั้นยังมิใช่ภูมิแห่งโลกุตรธรรม คงเป็นเพียงภูมิธรรมในขอบเขตแห่งสมมติเท่านั้น ดังนั้นจะเห็นได้ว่าภูมิธรรมทั้งหลายไม่ว่าจะเป็นภูมิสมถะหรือภูมิวิปัสสนา พอจิตยกตัวขึ้นสู่ภูมิโลกุตระ ภูมิธรรมในขั้นอื่น ๆ ที่ผ่านมาแทบจะหมดความหมาย แต่มิใช่การปฏิบัติใน ภูมิสมถะกับภูมิวิปัสสนาไม่สำคัญ **ภูมิแห่งสมถะเป็นบาทเป็นฐานของภูมิวิปัสสนา ภูมิวิปัสสนาเป็นบาทเป็นฐานของโลกุตรภูมิ** จะเห็นได้ว่าสมถะทำให้เกิดฌาน ฌานทำให้บังเกิดญาณ ญาณ

ทำให้เกิดปัญญา ไม่มีสมถะก็ไม่มีวิปัสสนา ไม่มีปัญญาก็เข้าถึงโลกุตรธรรมไม่ได้

เมื่อจิตก้าวเข้าสู่โลกุตรภูมิ เราจะมีความรู้สึกว่าภูมิธรรมในขั้นต่าง ๆ เป็นเพียงสัจจธรรมความจริงของโลกที่ยังอิงอยู่กับสมมติเท่านั้น สัจจธรรมของโลกธาตุโลกสมมติเมื่อพูดอีกก็ถูกอีก พูดอีกกี่ครั้งก็ถูกทุกครั้ง เกิดแล้วก็แก่ แก่แล้วก็เจ็บ เจ็บแล้วก็ตาย หากจิตของผู้ปฏิบัติพัฒนาเลยสมมติไม่ได้ก็เข้าถึงโลกุตรธรรมไม่ได้ คงเข้าใจแต่ภูมิธรรมที่มีรากฐานจากสมมติอยู่เช่นนั้น

โลกุตรธรรม จึงเป็นภูมิที่อยู่เหนือสมมติมีเพียงอาการของความคิดเกิดดับ ๆ อยู่ตลอดเวลา เมื่อปัญญาของผู้ปฏิบัติเท่าทันสมมติมาจนถึงขั้นนี้แล้ว อาจารย์ก็หมดภูมิที่จะสอน ปัญญาที่เกิดขึ้นจะเป็นปัญญาที่รู้เองเข้าใจเอง เหตุที่อาจารย์สอนไม่ได้เพราะเราต้องมาสอนกันในมิติแห่งโลกธาตุโลกสมมติ ต้องมาอิงสมมติบัญญัติในการสื่อสารความเข้าใจ ดังนั้น เมื่อจิตของผู้ปฏิบัติก้าวเข้าถึงโลกุตรภูมิแล้ว จึงหาภาษาอันเป็นผลผลิตของสมมติที่จะมาสอนไม่ได้ ต้องสอนด้วยพลังจิตหรือโทรจิตขั้นสูง ซึ่งเป็นอาการและอารมณ์ ที่เลยสมมติบัญญัติทั้งปวง

ในภูมิจิตขั้นโลกุตรจิตจะเท่าทันความคิดและอาการของความคิดเห็นกิเลส ตัณหา อุปาทาน ที่ปรุงแต่งความคิดนั้นอย่างชัดเจน ตัวปรุงอย่างหยาบ ๆ นั้น จิตเท่าทันตั้งแต่ในภูมิวิปัสสนาแล้ว แต่มันยังคงมีตัวปรุงที่ละเอียดอีกมากมาย ที่จิตจะต้องเอาชนะและเท่าทันตัวปรุง ดังกล่าว อันได้แก่ กิเลส ตัณหา อุปาทาน อวิชชา ก่อนที่จิตจะเรียนรู้ด้วยสมมติ เป็นตัวปรุง ขั้นละเอียดที่เลยสมมติ เป็นตัวปรุงในระดับสัญชาตญาณและวิญญาณธาตุรู้ อวิชชา สะสมมาจากหลายภพหลายชาติ จนกระทั่งจิตเอาชนะเท่าทันกิเลสทุกรูปแบบ ไม่มีกิเลสสมมติตัวใดที่จิตไม่ เข้าใจ ไม่เท่าทัน หลุดพ้น

จากมายาปรุงแต่งของกิเลสทุกระดับ **ในที่สุด ดวงจิตจะต้องเผชิญหน้ากับตัวดวงจิตเอง เมื่อไม่มีสิ่งใดให้จิตเกาะเกี่ยว ไม่มีสมมติ จิตจึงหาที่ยึดไม่ได้ คงเหลือดวงจิตเองนั่นแหละที่ยืนซ้อนกันอยู่ ทุกสิ่งถูกทำลายลงไปหมดแล้ว คงเหลือแต่ดวงจิตดวงนั้นเอง หากยังคงเหลือดวงจิตมันก็ยังไม่ใช่อนัตตา เราจึงต้องเพียรต่อไปให้ถึงสภาวอนัตตาให้จงได้ จึงเรียกว่า จิตสำเร็จ**

ศีลอยู่ที่ใจ

การปฏิบัติสมาธิภาวนานั้นจุดมุ่งหมายหลักคือ การพัฒนาจิตใจ พัฒนาคุณธรรมที่เป็นนามธรรมภายในจิตใจ นามธรรมนั้นแม้จะมองไม่เห็น จับต้องสัมผัสไม่ได้ แต่ด้วยนามธรรมนี้เองที่ทำให้มนุษย์มีความแตกต่างจากสัตว์เดรัจฉานอย่างเด็ดขาดและชัดเจน และทำให้มนุษย์ต่างกับมนุษย์ด้วยกันก็ตรงที่มีระดับแห่งคุณธรรมที่แตกต่างกัน ตั้งแต่พอรู้จักผิดชอบชั่วดีไปจนกระทั่งถึงจิตของพระอริยบุคคล พระอรหันต์บรรลุสำเร็จมรรคผลนิพานไปในที่สุด

เรื่องของจิตใจ จึงเป็นเรื่องที่ยิ่งใหญ่นัก มนุษย์จะพ้นจากทุกข์ จากการเวียนเกิดเวียนตายได้หรือไม่ก็อยู่ที่ปัญญา ปัญญาอันเป็นผลมาจากการปฏิบัติสมาธิภาวนา มนุษย์ผู้ใดที่เกิดขึ้นมาบนโลกธาตุแล้วไม่เข้าใจธรรม ฟังธรรมไม่รู้เรื่อง แสดงว่าคุณธรรมอันเป็นนามธรรมของจิตวิญญาณดวงนั้นสั่งสอนไม่ได้ พัฒนาให้เจริญไม่ได้ พร้อมที่จะเวียนเกิดเวียนตายอย่างไร้จุดหมาย เกิดสักแต่ว่าเกิด ตายสักแต่ว่าตาย **มนุษย์ลักษณะนี้นับได้ว่าเป็นตัวละครหลักของโรงละคร (โลก) ใบนี้อยู่ท่ามกลางกิเลส พ่ายแพ้ต่อกิเลส ไม่เคยคิดที่จะต่อสู้อำนาจกิเลสภายในจิตใจตนเอง เวียนว่ายตายเกิดอยู่ในกระแสกรรมของตนเอง**

ศีลจึงเป็นเครื่องมือในการระงับ ยับยั้ง บรรดากิเลสอย่างหยาบ ๆ ที่อยู่รอบ ๆ ตัวเรา มิให้กิเลสเหล่านั้นแสดงแผลงฤทธิ์ออกมา หากเราคอยระวังรักษาศีล จิตใจของเราย่อมเกิดพลังและภูมิต้านทานต่อกิเลสฝ่ายต่ำ เหมือนการพายเรือทวนกระแสน้ำ หมดแรงหมดความพากเพียรเมื่อไร ก็จะถูกกระแสแห่งกิเลสพัดพาออกไปไกลจากฝั่งมากขึ้นทุกที ผู้ปฏิบัติจึงอ่อนแรงไม่ได้ หมดความเพียรมิได้ หนทางแห่งการเดินทางกลับบ้านนั้นแสนยาวไกล ผู้ปฏิบัติจึงต้องสู้กับกิเลส สู้กับความคิดของตนเองอยู่ตลอดเวลา เอาชนะใจตนเองให้ได้ อย่าย่อท้อ

การระวังรักษาศีล ไม่ให้ผิดศีลละเมิดต่อศีลนั้นเป็นเบื้องต้น เมื่อผู้ปฏิบัติระวังรักษาศีลไปสักระยะหนึ่ง ข้อกำหนดงดเว้นหรือศีลเหล่านั้น มันจะเข้ามาอยู่ในใจของผู้ปฏิบัติเอง พอศีลอยู่ที่ใจ ศีลคือใจ ใจคือศีล ข้อกำหนดที่ต้องคอยระวังรักษาต่าง ๆ มันจะหายไป **แต่กลับเป็นธรรมชาติแห่งการระงับงดเว้นเกิดขึ้นภายในจิตของผู้ปฏิบัติเองตามธรรมชาติ** กิเลสมันจะเริ่มตกตะกอน ธรรมะก็คือธรรมชาตินั่นเอง เมื่อถึงที่สุดแล้วธรรมะกับธรรมชาติจึงเป็นเรื่องเดียวกัน

ศีลนั้นอยู่ที่ใจ มิได้อยู่ที่รูปแบบ เราจะระงับงดเว้นรักษาศีลสักกี่ร้อยกี่พันข้อก็ได้เพราะศีลเป็นเพียงความคิด มันอยู่ที่ใจเรา หากเราสามารถเอาชนะความคิดที่เป็นกิเลสในใจของตัวเราเอง ไม่ทำตามอำนาจแห่งกิเลสที่มันบงการ จะสวมใส่เสื้อผ้าเครื่องแต่งกายอย่างไรก็สามารถปฏิบัติ รักษาศีลได้ **รูปแบบไม่ได้รับประกันความบริสุทธิ์ของศีล แต่จิตใจย่อมรับประกันความบริสุทธิ์สะอาดแห่งศีลได้จริง รูปแบบแสดงให้คนภายนอกเห็น จิตใจแสดงให้ตัวเองเห็น ทั้งโลกมีตัวเราเองรู้คนเดียวก็พอ**

ปฏิบัติรักษาศีล อย่ามัวไปใส่ใจกับความคิดและค่านิยมของผู้อื่น ไม่ต้องปฏิบัติเพื่อให้ใครมาคอยชื่นชมยกย่อง เราปฏิบัติเองได้เอง

จงอย่าตกอยู่ภายใต้อำนาจแห่งสมมติบนโลกที่บัญญัติกัน มิเช่นนั้นจะกลายเป็นการปฏิบัติตามกระแส ปฏิบัติเพื่อเอาความดี เอาชื่อเสียง การปฏิบัติเช่นนั้นเป็นการปฏิบัติที่เอาความคิดของผู้อื่น (คนดู) เป็นหลักเป็นที่ตั้ง คอยแต่เอาใจคนอื่น เอาใจสังคม เอาใจสมมติบัญญัติ เอาใจกระแส กลัวว่าถ่ายรูปออกมาแล้วจะไม่สวยไม่หล่อ ตกอยู่ภายใต้อำนาจ คำสรรเสริญคำนินทา ชื่อเสียงเกียรติยศ แห่งโลกสมมติ **ลืมนึกถึงตัวเองไปว่าเราปฏิบัติสมาธิภาวนาไปเพื่ออะไรกัน เพื่อให้ตัวเราเองหลุดพ้นหรือให้คนอื่นที่คอยดูหลุดพ้น ผู้ปฏิบัติเช่นนั้นย่อมได้ผลแห่งทางโลก (เกียรติยศชื่อเสียง) แต่ตัวเองมิอาจสำเร็จมรรคผลนิพพานได้**

อย่ายึดติดในความดี

การกระทำที่ไม่เบียดเบียนผู้อื่นนั้นถือได้ว่าเป็นกรรมดี ปฏิบัติดี กรรมดีจึงเป็นเบื้องต้นของความดีทั้งปวง หากกรรมดีอย่างหยาบยังทำให้ดีไม่ได้ กรรมดีขั้นละเอียดอย่างละเอียดจะไปสามารถทำได้อย่างไร ทำดี พูดดี คิดดี จึงเป็นหลักเบื้องต้นของนักปฏิบัติ เมื่อผู้ปฏิบัติ ปฏิบัติได้ผลแล้ว กรรมและการกระทำนั้นจะเปลี่ยนไปเป็นกรรมดี กรรมที่ไม่เบียดเบียนผู้อื่นทั้งทางกาย วาจา และจิตใจ

สิ่งใดคือมาตรฐานของคำว่าดี การปฏิบัติดี การกระทำความดีนั้น อะไรเป็นเครื่องตัดสินว่าดีหรือไม่ดี ถูกหรือผิด **และมาตรฐานการตัดสินนั้นเป็นมาตรฐานของใคร ใครเป็นผู้กำหนด** มีความยุติธรรมเที่ยงธรรมแค่ไหน ความดีในโลกมายา โลกสมมตินั้น ยังเชื่อถือไม่ได้ เพราะมันไม่เป็นสัจธรรม เป็นความถูกต้องและดีตามช่วงเวลาเท่านั้น เหตุปัจจัยเปลี่ยนไป ความดีนั้นก็เปลี่ยนแปลงตามไปด้วย ยุคหนึ่งสิ่งนี้เคยเป็นเรื่องดีเป็น

ความดี แต่อีกยุคหนึ่งกลับกลายเป็นสิ่งผิดร้ายแรงเป็นสิ่งเลวร้ายไปได้ **ความดีจึงต้องอาศัยมาตรฐานจากสิ่งที่เป็นสัจธรรม**

ทำดีเอาหน้า ทำดีสร้างภาพ **มันเป็นการทำดีจอมปลอม** เหมือนนักแสดงที่ตีบทแตก ปฏิบัติดี **เพื่อต้องการอวด ต้องการโชว์ให้ผู้อื่นเห็นว่าตนทำดี** จะได้หลงศรัทธาในความดีนั้น เป็นนักสร้างภาพ ผู้ที่ขาดปัญญาพิจารณาจะหลงเชื่อในรูปแบบภายนอกได้โดยง่าย **รูปแบบภายนอกนั้นสามารถสร้างให้สวยหรูอย่างไรก็ได้ สร้างง่าย แต่รูปแบบภายในหรือความดีภายใน ต้องอาศัยปัญญาการพิจารณา นักสร้างภาพพวกนี้ปากพูดเรื่องธรรมะ แต่มือกำลังล้วงกระเป๋าของเราอยู่**

เมื่อเรากระทำกรรมดี ปฏิบัติดี **ผลมันก็ได้แก่ตัวเราเอง** ผู้ปฏิบัติจึงหลุดพ้นจากกระแสความคิดและสายตาของผู้อื่น **ให้ส่งจิตตรวจสอบดูแต่เฉพาะภายในจิตของเราเท่านั้น** อย่าไปสนใจความคิดของผู้อื่น เราทำดี ปฏิบัติดี ไม่ต้องการให้ผู้ใดมายกย่องชมเชยว่าดีว่าถูกต้อง ผู้ใดเห็นว่าปฏิบัติเช่นนี้ดีจะทำตามอย่างก็เชิญ **ปฏิบัติเองได้เอง** อย่าไปเสียเวลาในความคิดความเห็นของผู้อื่นที่มีต่อเรา เราหิวเราก็ต้องกินเอง **หากมัวแต่หลงไหลในคำยกย่องชมเชยนั้น อัตตามันจะเกิดไม่รู้ตัว เพราะทำดีปฏิบัติดี แต่ติดในความดีเหล่านั้น หลงในคำยกย่องสรรเสริญในความดีนั้น ทำดีแต่อย่าไปติดดี ทำบุญก็อย่าไปติดบุญ ต้องกล้าละกล้าวางมัน ต้องกล้าเอามาพิจารณา พิจารณาให้หลุดพ้นเสียจากอัตตาภายในของเรา การปฏิบัติของเราจึงจะได้ผลอย่างเต็มที่**

เมื่อทำสมาธิภาวนาจนภูมิจิตภูมิธรรมแก่กล้าพอต่อกรกับกิเลสแล้ว จงนำเอาสมาธิที่ฝึกมานั้นพิจารณา กิเลสและอัตตาทุกรูปแบบทั้งหยาบทั้งละเอียด **จับมันมาพิจารณาให้มันเท่าทัน อย่าให้เหลือ ให้มันรู้แจ้ง ให้มันเห็นจริง** พอมันเท่าทันมันก็เกิดปัญญา เมื่อปัญญาญานเกิดอวิชชาใน

กิเลสตัวนั้นมันก็จะดับลง ดับลงอย่างสนิทตามกำลังแห่งปัญญาญาณของเรา ดับลงแล้วก็ดับลงได้อีก **ดับแล้วก็ดับได้อีก** แต่เป็นการดับที่ละเอียดมากยิ่งขึ้น จนหมดในความดับนั้น ดับจน ไม่เหลือสิ้นเชื้อสิ้นซาก **ความว่างจึงเท่ากับความว่าง บริสุทธิ์จึงเท่ากับบริสุทธิ์ หมดความแตกต่างถึงสภาวะสุดท้ายย่อมมีค่าเท่าเทียมกัน หมดสมมติก็หมดการเปรียบเทียบ หมดความยึดมั่นถือมั่น หมดอัตตาตัวตน**

ทำบุญ

บุญนั้นมันเป็นนามธรรมจับต้องไม่ได้
เป็นเรื่องของจิต เรากำลังเอาเรื่องที่เป็นวัตถุมาอธิบายเรื่องของจิต
ซึ่งถือได้ว่ายังไม่ถูกต้องนัก การทำบุญโดยสาระ
การให้อย่างที่ไม่ต้องการอะไรตอบแทน แลกเปลี่ยน เป็นการให้เปล่า

ช่วงเวลานี้ได้มีโอกาสเดินทางไปร่วมงานบุญหลายแห่ง เพราะเป็นช่วงเวลากฐินและผ้าป่า เมื่อมีโอกาสเข้าร่วมงานบุญ ก็อดไม่ได้ที่จะนำเอางานบุญมาสู่การพิจารณาของจิต อย่างที่เคยบอกไว้แล้วว่า **ผลของการทำสมาธิ คือ ปัญญาที่เกิดจากการพิจารณา เมื่อจิตเข้าสู่ขบวนการสมาธิแล้ว ย่อมหยิบยกเอาสิ่งต่าง ๆ ที่เกิดขึ้นใกล้ตัวมาพิจารณา ซึ่งจะเป็นไปเองโดยอัตโนมัติ** อย่าไปกดดันหรือบังคับจิตว่าต้องรู้ต้องเห็น เมื่อเลยสภาวะว่างแล้วมันจะเป็นไปเองตามธรรมชาติ ผู้ปฏิบัติอย่าปล่อยให้จิตอยู่กับความว่างนานเกินไป หากจิตไม่มีเครื่องรู้นานไป จะเข้าสู่ขบวนการพิจารณาไม่ได้ ปัญญาก็ไม่เกิด

บุญนั้นมันเป็นนามธรรมจับต้องไม่ได้ เป็นเรื่องของจิต เรากำลังเอาเรื่องที่เป็นวัตถุมาอธิบายเรื่องของจิตซึ่งถือได้ว่ายังไม่ถูกต้องนัก การทำบุญโดยสาระแล้ว เป็นเรื่องของการให้ การให้อย่างที่ไม่ต้องการอะไรตอบแทน แลกเปลี่ยน เป็นการให้เปล่า อย่างเช่น เราซื้อปลาในตลาดไปปล่อยสัก

ตัวหนึ่ง เราจะไปอธิษฐานเรียกร้องอะไรจากการปล่อยปลาตัวนั้น เรามีเจตนาที่จะให้ชีวิตเขา เป็นเจตนาบริสุทธิ์ ย่อมได้ปีติและกุศลจิต นั่นแหละบุญ คือจิตที่เป็นกุศล มันเป็นนามธรรมติดอยู่กับจิตวิญญาณของเรา **การทำบุญ** ก็ถือได้ว่า **เป็นการฝึกทำลายความตระหนี่ถี่เหนียวที่อยู่ภายในใจของเรา**เมื่อเราต้องเผชิญหน้ากับความเสียดาย ความตระหนี่ถี่เหนียว **เราจะเอาชนะความงกของเราได้ด้วยศรัทธา และปีติที่เกิดขึ้น** บุญมันย่อมเกิดขึ้นตรงนั้น ผลของบุญย่อมปรากฏขึ้นขณะนั้น ความงกความเสียดายทรัพย์ ถูกแทนที่ด้วยปีติของการเป็นผู้ให้ ให้อย่างที่ไม่ต้องการเรียกร้องสิ่งใดตอบแทน เพราะที่จริงมันได้แล้ว แบบฝึกหัดนี้มันสอนเราแล้ว **วันหนึ่งเมื่อเราตายจากโลกนี้ไป เราจะต้องจากบรรดาทรัพย์สมบัติทุกสิ่งทุกอย่างที่เรามีนี้ไป เราจะต้องละทิ้งทรัพย์สมบัติ อันเป็นสมมติที่เราเพียรสะสมเหล่านี้ไปได้หรือ หากเราไม่ฝึกจิตที่จะเป็นผู้ให้ ผู้บริจาคไว้บ้าง** เราจะต้องกลายสภาพเป็นผี เป็นปู่โสมเฝ้าทรัพย์ เพราะคิดเป็นจริงเป็นจังในทรัพย์สมบัติอันเป็นเพียงสมมติบนโลก มีแต่ความตระหนี่ถี่เหนียว การทำบุญจึงควรใช้ปัญญา ทำตามกำลังความสามารถ หากทำบุญมากเกินตัวแล้วเป็นเหตุให้ได้รับความเดือดร้อนมันจะเป็นทุกข์

ดังนั้น กุศลเจตนานั้นมันสำเร็จผล ณ ที่จิตของเรา ซึ่งเป็นผู้ให้เรียบร้อยแล้ว อย่าไปเรียกร้อง ต่อรองเอาโน่นเอานี่ ทำบุญร้อย แต่ขอผลบุญสิบล้านเป็นการตอบแทน เรากำลังจะเอากุศลกันมิใช่หรืออย่าต้องให้พูดปดกันเลยว่า ทำบุญอย่างนั้น แล้วจะได้ปราสาทวิมาน สไตล์ไหนแบบไหน อยู่ในสวรรค์ชั้นที่เท่าไร เลขที่เท่าไร เพราะหากในจิตไม่บริสุทธิ์ ความปีติในบุญกุศลจะได้รับไม่เต็มที่ เนื่องจากในใจมีแต่เครื่องคิดเลข คิดหวังสิ่งตอบแทนที่ต้องได้รับจากการทำบุญ ดูว่ามันจะคุ้มกับเงินที่ต้องสละออกไปหรือไม่ ซึ่งอัน

นี้มันเป็นวิธีคิดของพ่อค้าทางโลกเขาทำกัน ศรัทธาในความดี เข้าใจในสิ่งที่กระทำว่าเป็นกรรมดี แบ่งปันความสุขที่ตนมีเหลือแล้วให้กับผู้อื่น เพื่อนร่วมโลก สิ่งที่ได้รับคือกุศลเจตนาและภาวะปีติ ที่เกิดจากใจของผู้ให้ และเป็นการให้อย่างที่ไม่เคยมีมาก่อน เพราะครั้งนี้ให้ด้วยใจ

เมื่อเราเข้าใจเนื้อแท้ของบุญกุศลแล้ว อาการแย่งบุญ กลัวตกนรก หรือการทำบุญด้วยอารมณ์ขาดซึ่งสติ คิดจะเอาเงินซื้อสวรรค์วิมาน ซื้อบุญคงไม่ปรากฏขึ้นกับตัวของเรา เมื่อปัญญาเกิดก็ไล่อวิชชาออกไป จงใช้ปัญญาพิจารณาให้เห็นถึงเนื้อแท้แห่งบุญกุศล และ จงใช้ปัญญาในการทำบุญ **อย่าใช้อารมณ์ หรือติดนิยายบุญกุศลที่เกิดขึ้น**ในจิตใจของเรามันจะได้ผ่องใส สมบูรณ์ และได้ประโยชน์แห่งกุศลนั้นอย่างเต็มที่

บุญเกิดที่ใจ

การบริจาคทรัพย์ทำบุญ เป็นการฝึกทำลายความตระหนี่

เป็นเพียงการหยิบยื่นสมมติบัญญัติให้ไป ๆ มา ๆ เท่านั้นเอง

ช่วงที่ผ่านมานี้ จะเรียกว่าเป็นช่วงเทศกาลงานบุญก็คงไม่ผิด ทำให้ตระหนักขึ้นมาได้ว่าในหนึ่งปี คนไทยเราจะมีวันหยุดที่เป็นวันสำคัญทางศาสนา มีงานบุญงานกุศลใหญ่ ๆ หลายงานมาก คนหนึ่ง ๆ บางทีเจอซองกฐิน ซองผ้าป่า ไม่รู้ตั้งกี่วัด เรามีค่านิยมดี ๆ ของการทำบุญในหลากหลายรูปแบบ จากความเคยชินที่จะได้รับทราบข่าวงานบุญใหญ่ ๆ ที่มีคนไปร่วมงานมาก ๆ ก็ดี งานที่คนใหญ่คนโตเป็นประธานก็ดีหรือตามสื่อต่าง ๆ ความรู้สึกเคยชินนี้ได้ทำลายปีติในใจลงโดยปริยาย เนื่องจากสิ่งดี ๆ ที่บรรพบุรุษถ่ายทอดมาหลายชั่วอายุคน จนถึงทุกวันนี้ ดูเหมือนว่าจะเหลือแต่คราบของธรรมเนียมประเพณีที่สืบต่อกันมา ถามว่าคนในยุคสมัยนี้ มีสักกี่คนที่เข้าใจ

ถึงความหมายที่แท้จริงของคำว่า **"บุญ"** มีใครบ้างไหมที่เวลาทำสิ่งดี ๆ แล้วได้เกิดลิ้มรสของ **"บุญ"** เกิดความรู้สึกเข้าใจอย่างถ่องแท้ในจิตว่า **อ้อ...บุญเป็นอย่างนี้นี่เอง**

ก็น่าเห็นใจอยู่ บังเอิญศัพท์คำว่า **"บุญ"** ไม่มีสิ่งที่เป็นรูปธรรมที่ผู้เฒ่าผู้แก่จะหยิบยื่นให้ได้รู้จักได้จริง ไม่เหมือนศัพท์คำว่า **"หวาน"** ที่ยังพอจะหยิบน้ำตาลใส่ปากให้ได้สัมผัสกับความหวานเองได้จริง ต้องทำใจ เรื่องทางจิตเป็นเช่นนี้เอง ถึงได้มีศัพท์คำว่า **"ปัจจตัง"** ขึ้นมา อันที่จริงจะว่าไปแล้วผู้เฒ่าผู้แก่เมตตาลูกหลานเหลือเกิน พยายามทุกหนทางที่จะหยิบยื่น **"บุญ"** ให้ได้รู้จัก โดยพยายามทำให้เป็นรูปธรรมมากที่สุด ในสังคมคนไทยงานบุญต่าง ๆ จึงปรากฏมีอยู่อย่างเหนียวแน่นตราบถึงทุกวันนี้

สำหรับสาระอันลึกซึ้ง ความหมายที่แท้จริง ภาวะที่เกิดขึ้นเองของ **"บุญ"** หากเราเข้าใจได้ความกังขา ความขัดแย้ง ในจิตของเราที่เกิดขึ้น ขณะที่เราร่วมงานบุญก็คงจะหมดสิ้นไปได้เสียที มันจะไม่เป็นการดีกว่าหรือที่เราจะได้รู้จริงในสิ่งที่เราทำ และสิ่งหนึ่งที่มิอาจจะขาดไปเสียได้ คือการกล่าวอ้างถึงคำสอนของครูบาอาจารย์ ข้อความที่อยากจะหยิบยกขึ้นมาให้เป็นอุธาหรณ์ในเรื่องนี้ คือ "บุญเกิดที่ใจ" ความผ่องใสในจิตย่อมติดตามเราไป เมื่อเราพูดถึงการทำบุญ เรากำลังคิดว่าเราจะแลกเปลี่ยนทรัพย์สินเงินทอง ที่เรามีนั้นกับสวรรค์วิมานที่เราจะได้รับ เมื่อเราได้ตายจากโลกนี้ไปแล้ว ด้วยความคิดเหล่านี้กระมังที่ทำให้สามารถเอาทรัพย์สินของเรามาบริจาคทำบุญได้ หาปราศจากนิยายต่าง ๆ ที่สนับสนุนในการบริจาคทรัพย์ทำบุญแล้วเราคงไม่ทำแน่ นั่นเป็นเพราะเราไม่เข้าใจอย่างแท้จริงในเรื่องนี้ **การทำบุญนั้นเป็นการทำลายความตระหนี่ เพราะวันหนึ่งเราจะต้องจากบรรดาทรัพย์สมบัติทั้งหลายของเราไป** หากคงมีแต่ดวงจิต บุญกุศลที่ได้รับจากการบริจาคหรือ

การทำบุญนั้นย่อมปรากฏขึ้นเป็น**ความผ่องใสและความปีติของจิต ความอิ่มเอิบแห่งการให้โดยไม่ต้องการสิ่งตอบแทนนั้น เป็นการทำบุญที่ได้ผลอย่างแท้จริง** บุคคลใดถึงซึ่งสภาวธรรมนี้ บุคคลนั้นย่อมอยู่เหนือนิยายและสมมติบัญญัติแห่งการทำบุญ

เคยมีคนถามอาจารย์ถึงเรื่องนี้เหมือนกัน อาจารย์ได้ให้ข้อคิดว่า ....บางคนทำหวังแลกกุศลกับอะไร ทำบุญทีก็แลกด้วยของที่ขอตลอด ขอให้ร่ำรวยบ้าง ฯลฯ พวกนี้ถ้าไปบอกว่าทำแล้วไม่ได้อะไรก็คงไม่ทำกัน ขอให้มีนิยายหน่อยจะโกหกอะไรก็ได้แต่ต้องให้ พวกนี้ได้กุศลอยู่บ้างแต่ไม่ได้เต็มที่ จิตใจไม่สะอาดบริสุทธิ์เท่าไร เนื่องจากในจิตมีการแลกเปลี่ยนอยู่ ในใจมีเครื่องคิดเลขอยู่ตลอดเวลา ทำอันนี้ถ้าไม่มีอะไรตอบแทนก็ไม่ทำ ทำไปก็อยากได้สิ่งตอบแทน ถ้ามาเจอเรานี่เขาคงไม่ทำแน่ เพราะเราบอกว่าไม่มีอะไรจะให้ แล้วอย่าให้เราโกหกเลย ในจิตใจเขาเองยังไม่พัฒนา ขนาดทำบุญยังหวังอยากจะได้อะไร เขาไม่เข้าใจคำว่า **ปีติในจิต** เช่น **เราทำกุศลอะไร เราให้ไปเพราะเรามีมาก กว่าเขา การให้ไปแล้วช่วยเขาได้ ไม่หวังว่าเขาจะมาคืนอะไรให้เรา** อย่างเช่น เราซื้อปลาดุกในตลาดไปปล่อย แล้วยังหวังจะให้ปลาดุกมาช่วยอะไรเราอีก ก็เพราะมันกำลังจะตาย เรามีกำลังมากกว่ามัน กินพันธุ์มันมามากแล้วก็ให้ชีวิตคืนไปบ้าง ยังจะหวังประโยชน์อะไรจากปลาดุกที่ปล่อยอีก มันไม่มีอะไรให้หรอกก็ต้องให้ชีวิตมันเปล่า ๆ นั่นแหละ เหมือนกับการทำบุญ ทำไปก็เพราะมีเจตนาดี ๆ อยากจะให้เราทำแล้วเราเดือดร้อนไหม ไม่ใช่ไปซื้อบุญได้ มีเงินอยู่ล้านหนึ่ง ทำไปหมื่นหนึ่งก็ยังดี ทำไปอย่างนั้นแหละไม่มีอะไร ถ้าไม่ฝึกทำลายความตระหนี่ภายในจิตใจตนเองลงเสียบ้าง **วันหนึ่งเมื่อความตายมาเยือนและเราจะต้องทิ้งบรรดาสมบัติ อันเป็นเพียงสมมติทางโลกไป เราจะทำได้หรือ** ก็ต้อง

มีการฝึกไว้เล็ก ๆ น้อย ๆ การบริจาคทานอันเป็นกุศลก็ยังตัดใจบริจาคไม่ได้ วันหนึ่งต้องทิ้ง ทั้งหมดหากทิ้งไม่ได้ ก็ต้องไปเป็นสัมภเวสี...”

.... เงินที่มีอยู่มันก็ใช้ได้ในความถี่ที่เราเป็นมนุษย์นี่เอง การบริจาคปัจจัยออกไป เป็นเพียงการยกระดับจิตใจเล็ก ๆ น้อย ๆ เท่านั้นเอง ของทุกอย่างที่มีอยู่ไม่ใช่ของของเรา เป็นการให้ในสมมติบัญญัติเท่านั้นเอง บางคนคิดว่าทำบุญไปตั้ง 10 ล้าน ทำไมจะไม่ได้กุศล ที่จริงจะ 10 ล้านหรือ 100 ล้านก็เป็นเพียงการหยิบยื่นสมมติบัญญัติของโลกให้ไป ๆ มา ๆ เท่านั้นเอง มันไม่ใช่สาระอะไร เผอิญเราถือสมมติบัญญัติเลยเอาอันนี้ไปให้ บางคนทำบุญก็หวังเอาหน้า บางคนทำบุญ โดยอยู่ใน สถานการณ์ที่หลีกเลี่ยงไม่ได้ที่จะต้องทำ เลยทำไปอย่างนั้นเอง จิตใจยังไม่พัฒนาขึ้น.......

แพ้กิเลส

กิเลสบนโลกสมมตินี้มันมีพลังแรงจริง ๆ ผู้ใดเข้าใกล้มันจะกัดกินจิตใจ เหมือนสนิมที่กัดกินเนื้อเหล็ก เป็นธรรมชาติของจิตมนุษย์ที่พึงพอใจในการเสพกิเลส พึงพอใจในสมมติ และการเวียนเกิดเวียนตายในความคิดอันเป็นเพียงสมมตินั้น ต่อให้ได้พบได้เจอ ได้สัมผัสปาฏิหาริย์ ความอัศจรรย์ ทางจิตมาถึงขั้นไหนก็ตาม **เมื่ออยู่ห่างครูบาอาจารย์นาน ๆ สนิมกิเลสมันคอยจะเกิดขึ้นทุกที อยู่ใกล้ชิดกับกิเลส ประมาทในอำนาจของกิเลส กิเลสมันจึงกระโดดเกาะโดยไม่ทันรู้เนื้อรู้ตัว**

หากตบะของเราไม่แข็งแรงพอ อย่าได้ไปลองดีอวดดีกับกิเลสมัน ต้องอาศัยศีลคอยระวังรักษาจิตใจเอาไว้ ลูกศิษย์หลายคนที่อาจารย์ได้เคยอบรมสั่งสอนการปฏิบัติสมาธิภาวนา เคยติดตามอาจารย์ไปยังสถานที่ต่าง ๆ ได้พบได้เห็นเรื่องราวทางจิตวิญญาณอันน่าอัศจรรย์มามากมายหลายครั้ง จนหมดความเคลือบแคลงสงสัย ในเรื่องบาปบุญคุณโทษและการเวียน

ว่ายตายเกิด แต่น่าแปลกใจที่เมื่อพวกเขาเหล่านั้นอยู่ห่างไกลครูบาอาจารย์ ขาดอาจารย์คอยอบรมสั่งสอน คอยเคาะสนิมกิเลสที่เข้ามาเกาะจิตเกาะใจ ไม่นานกิเลสสนิมมันก็กลับเข้ามาในจิตใจพวกเขาได้อีก ลืมหมดเรื่องจิตวิญญาณเรื่องคุณธรรม กิเลสนี้มันมีพลังร้ายจริง ๆ

ทั้งที่เคยเห็นความอัศจรรย์มากับหูกับตาตนเอง เข้าใจในกฎแห่งกรรม การเวียนว่ายตายเกิด พออยู่ใกล้ชิดกิเลสมากเข้า เลยยอมทำตามกิเลสที่มันเรียกร้องไปเสียอย่างนั้น ยอมเกิดยอมตายเพื่อกิเลสเพื่อสมมติ ลืมภูมิจิตภูมิธรรมเสียหมดสิ้น ลืมคำสั่งสอนของครูบาอาจารย์

กิเลสมันเป็นเพียงสมมติบนโลกธาตุเท่านั้น แต่หากเราไม่เท่าทันมัน มันก็จะทำร้ายเรา ทำให้เราต้องได้รับทุกข์บนโลก ทุกข์จากการเวียนว่ายตายเกิดตลอดไป ด้วยเพราะจิตไม่เท่าทันกิเลสพ่ายแพ้ต่อกิเลส **กิเลสมันมีผู้ช่วยสำคัญ คือ อัตตาและอุปาทาน เจ้าสองตัวนี้จะเป็นตัวคอยยุยงส่งเสริมให้เห็นดีเห็นงามในทางที่ผิด** ทำให้จิตใจเริ่มไขว้เขวคิดเพียงจะสนองความต้องการของกิเลสและสังขาร จะผิดศีลหรือไม่ไม่สนใจแล้ว ตามใจกิเลสไว้ก่อน

เมื่อห่างจากครูบาอาจารย์กิเลสมันมักเข้ามาเยี่ยมเยือนเสมอ มันแวะมาดูว่าจิตใจของเรามีตบะแกร่งกล้ามากน้อยแค่ไหน ผู้ปฏิบัติใหม่ ๆ ประสบการณ์ยังน้อยไม่เท่าทันมายาของบรรดากิเลส ด้วยอุปาทานและกิเลส จะทำให้เราเริ่มมีความคิดเข้าข้างตนเองเข้าข้างกิเลสอย่างไม่ทันรู้ตัว ผู้ปฏิบัติใหม่จึงควรอยู่ใกล้ชิดครูบาอาจารย์ให้มากหน่อย เพราะครูบาอาจารย์ท่านเท่าทันกิเลสเหล่านี้มากกว่าเรา พอกิเลสมันเริ่มขยับท่านจะดักทางมันถูกและหาอุบายแก้ไขให้เราได้ทันเวลา

อย่าคิดอวดดีกับกิเลส อย่าประมาทกับกิเลส ไม่แน่จริงอาจถูกอำนาจแห่งกิเลสมันเร่งงานเอาถึงตายถึงเกิดได้

พรหมลิขิต

มนุษย์เราทุกคนที่เกิดมา **ล้วนตกอยู่ภายใต้บทบาทหรือชะตาชีวิตที่ถูกกำหนดมาแล้วทั้งสิ้น** บทบาทแห่งชีวิตเหล่านั้น ได้ถูกกำหนดเป็นโครงสร้างของชีวิตมนุษย์แต่ละคน ไม่มีมนุษย์คนไหนจะหลีกหนีชะตาชีวิตของตนได้พ้น ไม่ว่าจะเป็นการเกิด แก่ เจ็บ ตาย ความสุข ความทุกข์ โชคเคราะห์ ความดีใจ ความเสียใจ การสูญเสีย การพลัดพราก บทสำคัญต่างๆ เหล่านี้ ล้วนได้ถูกกำหนดไว้แล้ว **มนุษย์จึงเป็นเพียงนักแสดงผู้เดินตามบทที่พระพรหมได้วางไว้เท่านั้น** เราเรียกสิ่งนี้ว่า **ชะตาแห่งชีวิต**

ไม่มีผู้ใดจะฝืนชะตาชีวิตของตนได้ ทุกบทที่ได้ถูกกำหนดขึ้นมาล้วนถูกลิขิตมาจาก **ผลกรรมของตัวเราเองทั้งสิ้น** มนุษย์ได้กระทำกรรมสิ่งใดก็ย่อมที่จะได้รับผลกรรมแห่งการกระทำนั้น **ชีวิตหลังความตายจึงเป็นสิ่งที่น่าสะพรึงกลัวมากกว่าชีวิตบนโลกมนุษย์ยิ่งนัก** เราไม่อาจทราบได้ว่าดวงจิตวิญญาณของเราจะต้องพบเจอกับอะไรบ้าง จะต้องเวียนว่ายตายเกิดในภพภูมิไหน จะเกิดเป็นอะไร จะได้รับบทอะไรในชาติภพใหม่ จะสุขจะทุกข์ประการใด **มนุษย์ผู้ขาดปัญญาไม่อาจทราบเรื่องเหล่านี้ได้เลย กลับยังคงเดินหน้าสร้างกรรม อันเป็นตัวกำหนดบทที่เลวร้ายให้กับชีวิตใหม่ของตน ดังนั้นควรตั้งตนอยู่ในความไม่ประมาท โดยการหมั่นพิจารณาผลกรรมที่พึงเกิดจากการกระทำทั้งกายกรรม วจีกรรม และมโนกรรม จึงเป็นสิ่งจำเป็นอย่างยิ่งสำหรับมนุษย์ทุกคน**

พรหมลิขิตจึงเป็นนามธรรมที่อยู่เบื้องหลังระบบกรรมทั้งมวล พระพรหมเป็นผู้กำหนดลิขิตชะตาชีวิตของมวลมนุษย์ตามผลกรรมของมนุษย์แต่

ละคน **แท้ที่จริงพระพรหมแฝงอยู่ภายในจิตวิญญาณของมนุษย์ทุกคนนั่นเอง พระพรหมในจิตของเราจะเป็นผู้ลิขิตชะตาชีวิตให้แก่ตัวเราเอง การกระทำทุกอย่างจิตวิญญาณของเราจำได้และเป็นผู้บันทึกเอาไว้ทั้งหมด** ทั้งกรรมดี กรรมชั่ว **เราอาจที่จะหลอกคนทั้งโลกได้ แต่เราไม่สามารถที่จะหลอกตัวของเราเองได้** เมื่อเราได้กระทำกรรมสิ่งใด เราย่อมทราบและตระหนักดีอยู่แก่จิตใจเรา **ในจิตวิญญาณของเรา จึงมีพระพรหมผู้ซึ่งมีความเที่ยงธรรมสถิตอยู่ด้วยกันทุกคน**

ถ้ากระทำกรรมอย่างใดก็จะได้ผลของการกระทำอย่างนั้น ทำดีได้ดี กระทำชั่วก็จะได้รับความเดือดร้อนจากผลของความชั่วนั้น **เพียงแต่เวลาของการส่งผลจะช้าหรือเร็ว ผลของการกระทำทั้งกรรมดี และกรรมชั่วย่อมเป็นตัวกำหนดโครงสร้างของชีวิตใหม่ ในชาติภพใหม่การเวียนว่ายตายเกิดจึงถือกำเนิดมาจากกรรมของเรา** และปรากฏเป็นชะตาแห่งชีวิตเป็นบทแห่งชีวิต **เพื่อรองรับผลกรรมที่ตัวเราได้กระทำมา** ยากดีมีจน ทุกข์โศกโรคภัย เคราะห์กรรมล้วนเป็นฉากต่าง ๆ ในละครแห่งชีวิตของมนุษย์ทุกคนที่อยู่บนโลก **ไม่มีผู้ใดจะอยู่เหนือพรหมลิขิตหรือชะตาแห่งชีวิตนี้ไปได้**

หากมนุษย์ยังคงสร้างกรรม พระพรหมก็ต้องเขียนบทใหม่ ๆ เรื่อยไปไม่มีวันจบวันสิ้น มนุษย์จึงต้องเวียนเกิดเวียนตาย ไม่อาจหลุดพ้นจากผลของกรรมไปได้ ผลของกรรมที่มนุษย์ได้กระทำย่อมกลายมาเป็นบทในฉากใหม่วนเวียนอยู่เช่นนี้ หมดกรรมบทก็หมดการเวียนเกิดเวียนตายไปด้วยพระพรหมไม่อาจเขียนบทใหม่ขึ้นมาให้แสดงได้ หากขาดซึ่งปัจจัย

มรณานุสติ

ความตาย คือความจริงแท้แน่นอนที่สุดของชีวิตมนุษย์ มนุษย์ทุกคนต้องเดินทางผ่านประตูแห่งความตายนี้ไม่ช้าก็เร็ว จะผ่านไปได้ง่ายหรือผ่านไปได้ยากขึ้นอยู่ที่บาป บุญ ผลกรรม ที่เราได้กระทำมาทั้งหมดทั้งสิ้น การหมั่นพิจารณาความตายอยู่เสมอ จนเข้าใจในสภาวะแห่งความเป็นจริงตามกฎแห่งพระไตรลักษณ์ ย่อมเกิดประโยชน์อันยิ่งใหญ่มหาศาล เกิดขึ้นในเบื้องต้น ดำรงอยู่ระยะหนึ่ง และแล้วก็ต้องแตกสลายดับไปไม่อาจดำรงตัวตนอยู่ได้ ภูมิธรรมในเรื่องนี้สอนเรา ได้มาก

มนุษย์เรานั้นต้องพบกับความตายด้วยกันทุกคน เมื่อถึงที่ตายและเวลาตายของตน ความตายย่อมมาเยือน **ความตายจึงเป็นสิ่งที่มิได้น่ากลัวแต่อย่างใด** มันอยู่ข้าง ๆ เราตลอดเวลา มันเป็นเพื่อนสนิทของเราทุกคน **บาปกรรมและความชั่วต่างหากที่เราควรจะเกรงกลัว** คนเรานั้นเมื่อมีที่เกิดและเวลาเกิดเมื่อตายก็ย่อมที่จะมีที่ตายและเวลาตาย วันที่ชะตากำเนิดขึ้นมรณะก็ย่อมถูกกำหนดขึ้นด้วย หากเรามิได้อยู่ในที่ตายของเรา เราก็จะไม่ตาย ที่ตายจึงถูกกำหนดไว้แล้วตั้งแต่วันที่เราเกิด เมื่อใกล้เวลาตายมนุษย์ผู้นั้นจะต้องมีเหตุให้เดินทางไปยังที่ตายของตนเอง สิ่งเหล่านี้เกิดขึ้นซ้ำแล้วซ้ำเล่า เราได้เคยผ่านประตูแห่งความตายมาด้วยกันทุกคน แต่เราจำมันไม่ได้เราจึงยังคงหวาดกลัวต่อความตาย เพราะเรามีความรักในสังขาร เราคิดว่ากายสังขารนี้เป็นของเราจริง ๆ เราจึงคอยเฝ้าเอาใจดูแลรักษาสังขาร หาของดี ๆ ให้มันกิน หาความสุขสบายให้สังขารทุกอย่าง ป่วยไข้ไม่สบายก็รีบไปหาหมอทำการรักษากลัวว่ามันจะตาย เราจึงผูกพันและรักสังขารของเราอย่างยิ่ง มนุษย์ย่อมรักตัวเองมากกว่าสิ่งอื่นใด จึงเกิดอัตตาเป็นตัวเป็นตน ยากแก่การถอนอัตตา ความยึดมั่นถือมั่นในกายสังขารนี้ทิ้งได้

ขณะที่ความตายมาเยือนนั้น **จิตของเราจะถูกดึงเข้าสู่ภาวะของจิตไร้สำนึก** โดยที่เราไม่สามารถจะฝืนได้ บรรดากรรมต่าง ๆ ที่เราได้กระทำไว้ จะจำได้ก็ดี จำไม่ได้ก็ดี จิตของเรามันบันทึกเอาไว้หมดสิ้น **ภาพนิมิตจะหลั่งไหลเข้าสู่มโนทวาร** สิ่งใดที่เราได้กระทำไว้ ไม่อาจที่จะปิดบังซ่อนเร้นเอาไว้ได้ **ใครไม่รู้แต่ตัวเราเองนั่นแหละรู้ เราไม่สามารถหลอกตัวเราเองได้** บรรดา เจ้าหนี้ก็จะมาทวงหนี้ของเขาตอนนี้ ช่วงที่กำลังจะตาย บรรดาเจ้าหนี้เจ้ากรรมนายเวรจะมาขวางกั้นประตูแห่งความตายเอาไว้ รอให้กรรมต่าง ๆ ส่งผลจนเป็นที่พอใจของบรรดาเจ้ากรรมนายเวร เราจึงไม่อาจหลีกหนี้กรรมที่เราก่อเอาไว้ได้ บางรายโดนถ่วงไม่ให้ผ่านประตูนี้นานนับเดือนนับปี จึงยอมปล่อยให้ผ่านประตูแห่งความตายไปได้ เคยทำกรรมสิ่งใดกรรมเหล่านั้นจะกลับมาส่งผล คนเคยฆ่าหมูเวลาจะตาย **เจ้ากรรมที่เป็นบรรดาหมูทั้งหลายก็จะแห่มาเอาหนี้แค้นคืน ขวางกั้นประตูไว้ไม่ให้ก้าวผ่านไป อาการเจ็บปวดทุกข์ทรมานที่หมูเคยได้รับก็จะเริ่มแสดงปรากฏออกมาให้เห็น** ทั้งเสียงร้องที่เหมือนหมู อาการดิ้นทุรนทุรายเหมือนหมู หากมีผลกรรมที่ส่งผลมากกว่านั้นอีก ภาพนิมิตหมูในมโนทวารจะนำไปซึ่งการเกิดในภพภูมิใหม่ด้วย

เมื่อจิตหลุดออกจากกายสังขาร ความเจ็บปวดทั้งหลายก็จะหมดไป กายที่หลุดออกไปจะมีลักษณะโปร่งใส เป็นไอหรือควันละเอียด **มองด้วยตาเนื้อธรรมดาไม่เห็น** ความถี่ของกายละเอียดจะสูงขึ้นจนเกินขีดความสามารถของตามนุษย์ ยกเว้นสัตว์บางชนิดสามารถเห็นวิญญาณในลักษณะนี้ได้ เนื่องจากความถี่ยังเปลี่ยนไปไม่มากนัก เราจึงมักเห็น**สุนัขแสดงอาการเห่าหอนคล้ายกันมันเห็นอะไร ทั้งที่มนุษย์มองไม่เห็น** เมื่อสังขารขาดพลังงานชีวิต กายสังขารนั้นก็เริ่มที่จะแตกสลาย ไม่ดำรงความ

เป็นตัวเป็นตนอีกต่อไป สังขารจะเริ่มเปลี่ยนแปลงอย่างรวดเร็วทุกนาที ไม่นานก็เน่าเปื่อยผุพัง แปรสภาพไปประชุมประกอบเป็นสังขารของคน ๆ ใหม่ หรือสัตว์ตัวใหม่ หรือที่เราเรียกว่าสิ่งมีชีวิตนั่นเอง ก็ย้อนกลับมาที่เดิม คือการกำเนิดรูปกับนาม วนเวียนอยู่เช่นนี้ไม่มีวันจบวันสิ้น ธาตุไม่เคยสูญหาย พลังงานก็ไม่เคยสูญหายเช่นกัน

ภูมิธรรมในเรื่องนี้ ขออุทิศส่วนกุศลให้กับ **นาวาอากาศเอก ณรงค์ ผดุงไทย** ข้าพเจ้าได้เฝ้าพิจารณาศพของท่านตลอดทั้งวัน สลับกับการกำหนดจิต ทำสมาธิ ได้เห็นอาการเปลี่ยนแปลงต่าง ๆ ปรากฏขึ้นอย่างมากมาย คุณปู่เป็นญาติธรรมคนสำคัญของพวกเรา คุณปู่ไม่เคยขาดการทำสมาธิแม้แต่ครั้งเดียว คุณปู่จึงเป็นที่รักยิ่งของลูกหลานและญาติธรรมทุกคน **คุณปู่ได้ก้าวผ่านประตูแห่งความตายได้อย่างง่ายดาย เมื่อถึงที่ตายและเวลาตายของท่าน ไม่มีเจ้ากรรมนายเวรรายใดมากั้นขวางไว้ เจ้ากรรมนายเวรต่างพร้อมใจกันอโหสิกรรม ท่านจึงจากโลกนี้ไปได้อย่างสงบ กุศลที่ท่านได้พากเพียรปฏิบัติสมาธิภาวนา แผ่เมตตามาโดยตลอดได้ส่งผลแล้ว** ทำให้เราสิ้นสงสัยในเรื่องกุศลผลบุญ คุณปู่เป็นญาติธรรมคนแรกในชาตินี้ที่ได้ก้าวผ่านประตูนี้ไป ท่านทำได้ดีที่สุด สวยงามที่สุด คุณปู่ใช้สิ่งที่ได้ฝึกฝนร่ำเรียนมาได้จริง **ท่านวางสมมติลงและก้าวผ่านไป** ญาติธรรมทุกคนอิจฉาคุณปู่ โดยเฉพาะอย่างยิ่ง ตัวข้าพเจ้าอิจฉาคุณปู่อย่างที่สุด

เมื่อตายแล้วไปไหน

มนุษย์ทุกคนเกิดมาบนโลกธาตุนี้ ล้วนต้องพบกับความตายด้วยกันทุกคน ไม่เคยมีใครที่รักษาธาตุขันธ์ไว้ได้เป็นอมตะ ไม่ตาย เพราะมนุษย์ต่างเกิดอยู่ในมิติแห่งโลกธาตุอันมีกฎของธรรมชาติเป็นหลัก **กฎแห่งธาตุกำหนดไว้อย่างไร ธาตุบนโลกธาตุย่อมต้องเป็นไปตามนั้น จะผ่าฝืนกฎแห่ง**

ธรรมชาติของแม่ธาตุไม่ได้ ไฟยังคงร้อน น้ำยังคงเปียก เกิดยังคงต้องตาย

ความตาย จึงเป็นเพียงจุดเริ่มต้นของขบวนการเวียนว่ายตายเกิดรอบใหม่เท่านั้นเอง ธาตุบนโลกธาตุไม่เคยสูญ พลังงานจิตวิญญาณก็ไม่เคยสูญ เพียงแต่เปลี่ยนแปลงสภาพไปแต่ในที่สุดยังเป็นธาตุทั้งสี่ดังเดิม ตายแล้วจึงมิได้สูญอย่างที่โลกวัตถุนิยมเข้าใจ พลังงานแห่งความคิดนั้นไม่เคยตาย ดวงจิตวิญญาณไม่เคยตาย กลับต้องเวียนว่ายตายเกิดในกายสังขารรูปใหม่อย่างต่อเนื่อง มนุษย์นั้นไม่อาจที่จะออกไปจากความคิดของตนเองได้ ด้วยความยึดมั่นถือมั่น กิเลส และอวิชชา ดวงจิตจึงต้องเวียนเกิดเวียนตายในมิติแห่งความคิดนั้นต่อไปไม่มีที่สิ้นสุด หาทางออกไม่ได้เป็นที่น่าสงสารยิ่ง อาศัยกรรมที่ดวงจิตบันทึกเอาไว้ สร้างบทใหม่ในชาติหน้า กรรมจึงเป็นเหตุแห่งการเกิดอย่างแท้จริง

ทั้งกรรมดีที่เราเรียกว่าเป็นบุญ และกรรมชั่วที่เรียกว่าเป็นบาป ทั้งความสุขและความทุกข์ ย่อมบังเกิดในชะตาชีวิตของมนุษย์ทุกคน เกิดเป็นมนุษย์จงอย่าได้อวดดีกับสัจจะธรรมเหล่านี้ ไม่นานท่านก็ต้องเดินทางข้ามมายังอีกฝั่งหนึ่งของชีวิต โลกวิญญาณ หรือปรโลกนั้นเอง อวิชชามากเท่าไร ดวงจิตยิ่งห่างไกลจากการหลุดพ้นมากเท่านั้น น่าสงสารยิ่งนัก

สมมติวัตถุไม่อาจตามมาในปรโลกได้ บรรดาทรัพย์สินเงินทองอันเป็นเพียงสมมติทางโลกย่อมมีค่าและมีความจริงเฉพาะที่เรามีชีวิตอยู่ในโลกธาตุเท่านั้น ติดตามเรามาในโลกอื่นมิติอื่นไม่ได้ สิ่งที่มีค่าในโลกธาตุโลกสมมติ **แต่ไม่มีค่าในโลกวิญญาณ** สิ่งที่มีค่าในโลกวิญญาณคือความสามารถทางจิต ผลบุญ ผลกุศล มรรคผล นิพาน ซึ่งสิ่งเหล่านี้เป็นนามธรรมทั้ง

สิ้นมิใช่รูปธรรม เป็นอริยทรัพย์ มิใช่โภคทรัพย์ **ผู้ปฏิบัตินั้นอาศัยโลกธาตุอยู่ แต่ไม่ตกอยู่ในอำนาจมายาของโลกธาตุ**

คงพอตาสว่างกันขึ้นมาบ้าง อำนาจกิเลสในสมมตินี้แหละตัวร้าย ตายไปแล้วยังคงมีความ ยึดมั่นถือมั่นว่าเป็นเจ้าข้าวเจ้าของสมมติทางโลกอยู่ ยิ่งมีทรัพย์มากยิ่งหวงยิ่งห่วงมาก ไม่ยอมไปผุดไปเกิด กลายเป็นดวงวิญญาณที่หาภพภูมิไม่ได้ อยู่บนโลกก็เอาแต่ความสุขทางโลกทางวัตถุ ลืมหูลืมตาไม่ขึ้น พอตายไปไม่เห็นสมมติเหล่านั้นมันจะช่วยเราได้เลย มันหมดค่าลงตั้งแต่เราตายนั้นเองมนุษย์จึงควรฝึกจิตด้วยการปฏิบัติสมาธิภาวนา ให้เกิดปัญญารู้เท่าเอาทันกิเลสบนโลกสมมติบ้าง คงทราบแล้วว่าเมื่อคนเราตายแล้วมันไปไหนกัน

นรกกับความตาย (๑)

ความตายนั้นเป็นสิ่งที่ติดตัวเรามาตั้งแต่เกิด เมื่อมีชาตะก็ต้องมีมรณะติดมาด้วยเสมอ ทั้งสองสิ่งเป็นของคู่กันเหมือนดำกับขาว ผิดกับถูก ชั่วกับดี **ความตายจึงใกล้ชิดติดตัวเราอยู่ตลอดเวลา ไม่ว่าเราจะไปที่ไหนมันก็ติดตามอยู่ใกล้ ๆ ไม่เคยห่างหายไปไหน** เราทุกคนก็ต้องพบกับความตายด้วยกันทั้งนั้น ไม่ช้าก็เร็ว ไม่มีใครจะสามารถหลีกหนีความตายไปได้พ้น

มนุษย์ทุกคนล้วนกำลังเดินทางไปสู่จุดหมายเดียวกันทั้งสิ้น เมื่อเกิดก็ต้องตาย เพียงแต่วิถีทางในการเดินทางของแต่ละคนนั้นมันไม่เหมือนกัน บางคนก็ยากลำบาก บางคนก็สุขสบาย ตามบทบาท ชะตาชีวิตที่ตนได้รับ **แต่เมื่อถึงที่หมายแล้วเหมือนกันไม่มีความแตกต่างกัน** ไม่มีทั้งขาวและดำ ไม่มีทั้งชั่วและดี ไม่มีทั้งถูกและผิด **คนตายจะนอนในโลงทองฝังเพชร หรือนอนในกองขยะ ย่อมมีค่าเท่าเทียมกัน** ความตายไม่แตก

ต่างกัน **เพราะความตายนั้นเป็นสัจธรรม** เป็นความจริงแท้แน่นอน ความตายจึงอยู่พ้นจากสมมติบัญญัติของโลกทั้งมวล

สมมติทั้งหลายไม่อาจมีอำนาจเหนือความตายได้ เอาเงินทองมากองให้มันมันก็ไม่เอา เอายศศักดิ์มาถวายมันมันไม่เอา **สิ่งที่เคยมีค่าบนโลกสมมติทุกอย่าง ไม่มีค่าเลยเมื่อความตายมาถึง** ความตายคือความจริง ความตายจึงมีสิทธิ์เท่าเทียมกัน เสมอภาคกัน ไม่มีใครดีกว่าใคร ไม่มีใครเก่งกว่าใคร ทุกคนเท่าเทียมกันหมด ความตายจึงถือเป็นสัจธรรมอันสำคัญ ที่เราควรหมั่นนำเอามาพิจารณา พิจารณาให้เท่าทันมันอยู่เสมอ **อย่าได้ประมาทกับความตายเป็นอันขาด** มนุษย์เราหายใจเข้าไม่หายใจออกก็ตายเสียแล้ว ความตายจึงอยู่คู่กับเราตลอดเวลา เหมือนเงาติดตามตัวเรา

คงมีแต่กุศลผลบุญเท่านั้น ที่ติดตามเราไปในปรโลกได้ บุญนั้นมีผลต่อภาวะอันอยู่เหนือสมมตินี้ เมื่อความตายมาเยือนสมมติทุกอย่างบนโลกย่อมหมดค่า และความหมายคงเหลือแต่กุศลผลบุญที่ติดอยู่ภายในจิตวิญญาณเท่านั้น ที่พอจะประคับประคองชี้ทางจิตวิญญาณที่มืดบอด ให้เดินทางไปสู่สุคติภพ สุคติภูมิ ไม่ต้องทนทุกข์ในนรก บุญกุศลคืออริยทรัพย์ที่คอยติดตามประคับประคองจิตวิญญาณของเรา **เมื่อเราพ้นสมมติ อริยทรัพย์จึงมีค่าอย่างมหาศาลในปรโลกหรือโลกแห่งวิญญาณ**

เมื่อเวลาแห่งความตายมาถึง ประตูนรกก็เริ่มเปิดขึ้น ผู้ที่โง่เขลาเบาปัญญาก่อเวรสร้างกรรมไว้ก็จะได้รับผลกรรมที่ตนได้ก่อเอาไว้กันเอาตอนนี้แหละ พวกเขาจะได้มีโอกาสเข้าไปเยี่ยมชมและสัมผัสกับนรกขุมต่าง ๆ อย่างใกล้ชิด สัมผัสกับความทุกข์ทรมานของจิตวิญญาณในนรกภูมิ บรรดากรรมต่าง ๆ ที่ตนเคยก่อเอาไว้ เมื่อความตายมาถึง **เจ้าหนี้ทั้งหลายต่าง มารอและเรียกร้องให้ชดใช้หนี้เหล่านี้นั้น ขวางกั้นประตูที่**

จะผ่านไปยังปรโลก ไม่ยอมให้วิญญาณออกจากร่างกาย ให้มนุษย์ผู้นั้นต้องได้รับทุกข์จากสังขารในโลกธาตุ อย่างเพียงพอและสาสมกับกรรมที่ได้กระทำไว้ก่อน ความทุกข์ทรมานทางกายอย่างสุดที่จะทน บางคนเคยก่อกรรมเชือดคอสัตว์ หักแข้งหักขาสัตว์ พอเวลามีความตายมาถึง จะมีสภาพเหมือนกับที่ตนได้กระทำไว้ทุกประการ หลายคนต้องถูกเจาะปากเจาะคอ เอาสายยางท่อยางสารพัดเสียบเข้าไปในปากในคอ ส่งเสียงร้องเหมือนบรรดาสัตว์ที่ตนเคยฆ่าเอาไว้ รับทุกข์ทรมานอย่างมาก กว่าเจ้ากรรมนายเวรจะยอมปล่อยให้ผ่านไปสู่ปรโลกได้

แค่ความตายเริ่มมาเยือนยังได้รับความทุกข์ทรมานถึงขนาดนี้ ความทุกข์อันเกิดจากกายสังขารเจ้ากรรมนายเวรมาขวางกั้น ให้ชดใช้หนี้กรรมนั้นเป็นเพียงแค่หนังตัวอย่าง เพราะเมื่อตายไปแล้วดวงวิญญาณยังต้องพบกับ**การชำระล้างจิตในนรกภูมิอีก** เมื่อบรรดาเจ้ากรรมที่อยู่ปากประตูลงโทษจนเป็นที่พอใจแล้ว ก็จะปล่อยให้ดวงจิตนั้นออกจากร่าง ไม่ต้องรับทุกข์ที่เกิดจากกายสังขารต่อไป **หากแต่มนุษย์ผู้นั้นเป็นมนุษย์ผู้มีกรรมหนัก จิตวิญญาณแปดเปื้อนอย่างมาก เมื่อผ่านเข้าสู่ปรโลกแล้วจิตวิญญาณยังต้องได้รับทุกข์ทรมานจากนรกขุมต่าง ๆ อีกนานแสนนาน อันนี้น่ากลัวกว่าความทุกข์ทรมานที่ได้รับขณะมีกายสังขารมากมายนัก**

นรกกับความตาย (๒)

เมื่อกายสังขารนั้นตายลง ความทุกข์อันเกิดแก่สังขารก็หมดไป เจ็บก็หายเจ็บ ปวดก็หายปวด หิวก็หายหิว แต่ความทุกข์ที่ได้รับในนรกนั้นมันแสนที่จะทรมานกว่านั้น ในนรกมันไม่รู้จักตาย มันไม่รู้จักหยุด ความทุกข์ในโลกธาตุข้ามพ้นไปได้ด้วยความตาย **จิตวิญญาณที่ต้องรับทุกข์ในนรกนั้นมันไม่มีวันตาย นรกจึงอาศัยความตายเป็นที่พึ่งไม่ได้** จิตวิญญาณที่อยู่

ในนรกจึงไม่มีวันตาย ต้องรอคอยอย่างเดียว รอคอยเวลา เวลาที่จะมาถึง เวลาที่จะหลุดพ้นไปจากนรกขุมนั้น ๆ เวลาในนรกแต่ละขุมนั้น มันช่างแสนยาวนานจนกำหนดเป็นระยะเวลาไม่ได้

มนุษย์สร้างบาปกรรมด้วยการละเมิดต่อศีล ผิดศีลมาก กรรมก็เกิดมาก ระวังรักษาศีลไว้จะได้อยู่ห่างไกลนรก ขอให้เชื่อเถาะ **นรกนั้นมีจริง** มนุษย์เรายังไม่รู้อะไรอีกมาก เมื่อก่อนมนุษย์ก็ไม่เชื่อว่าโลกกลม พอปัญญาเกิดอวิชชาก็หมดไป ปัจจุบันมนุษย์ก็ไม่เชื่อว่ามีนรก มีบาป มีบุญ มีกรรมดี กรรมชั่ว ไม่เชื่อในการเวียนว่ายตายเกิดมันก็เป็นมนุษย์กลุ่มเดิมที่ไม่เชื่อว่าโลกกลมนั้นและเราสัมผัสนรกมาแล้ว ได้แต่ภาวนาขออย่าให้ผู้ใดต้องตกมาอยู่ในขุมนรกเหล่านี้เลย มันทรมานจริง ๆ

การประกอบ **แต่กรรมดี รักษาศีล เจริญภาวนาย่อมเป็นเครื่องป้องกันให้เราห่างไกลจากนรกได้จริง** ไม่มีเจ้าหนี้มาคอยทวงหนี้กรรมเมื่อมรณกาลมาถึง จิตวิญญาณไม่แปดเปื้อนตกต่ำ จนถึงขั้นต้องถูกกักขังอยู่ในนรก ท่านผู้รู้จึงมักกล่าวถึงนรกกันอยู่เสมอ ผู้ปฏิบัติเมื่อดำเนินจิตละเอียดลงไปย่อมที่จะสัมผัสได้ถึงความทุกข์ในนรก สัมผัสได้ถึงความสุขในสวรรค์ **ผู้ไม่รู้ยังคงเดินหน้าไปนรกอย่างไม่เกรงกลัว หากพวกเขาทราบว่านรกนั้นมีจริง กรรมนั้นมีจริง ตายแล้วไม่สูญ พวกเขาคงไม่สร้างกรรมอย่างแน่นอน** คดโกงเบียดเบียน เอารัดเอาเปรียบ ทำกรรมกับคนหมู่มากตกนรกทั้งนั้น เงินทองที่เบียดเบียนเขามา ไม่เห็นจะเอามาช่วยตัวเองให้หลุดพ้นจากขุมนรกได้ คนเชือดคอเป็ด คอไก่ ก่อนตายมักได้รับทุกข์ทรมานด้วยการเจาะปาก เจาะคอ เอาสายอะไรต่ออะไรยัดเข้าไปในร่างกาย ส่งเสียงร้องและมีอาการเหมือนกับสัตว์ที่เขาฆ่าไว้ทุกประการ ด้วยอวิชชาของมนุษย์ จึงยังคงปรากฏดวงจิตวิญญาณจำนวนมากในนรกขุมต่าง ๆ

ปรโลกนั้นไม่สามารถผ่านเข้าไปได้ง่าย ๆ ยังต้องรอเจ้ากรรมนายเวรและบรรดาเจ้าหนี้ทั้งหลายที่มาคอยขวางกั้น ทวงหนี้กรรมของตน ทำกรรมสิ่งใดไว้ก็ต้องได้รับผลกรรมอย่างนั้น สำหรับดวงจิตที่แปดเปื้อนหรือมีกรรมหนัก ดวงจิตวิญญาณนั้นจะต้องไปรับทุกข์ในนรกขุมต่าง ๆ อีก จิตวิญญาณในนรกนั้นไม่รู้จักตาย ตายไม่เป็น ต้องทนทุกข์อยู่เช่นนั้นจนกว่าจะหมดเวลา

ความตายนั้นอยู่ใกล้ตัวของเรามาก อย่าประมาทกับชีวิต เวลาที่มีชีวิตอยู่ต้องประกอบกุศลกรรมไว้มาก ๆ เวลาที่ตายไปจะได้ไม่ต้องได้รับทุกข์ใน**นรก นรกจึงเป็นเขตแดนสั่งสอนลงโทษจิตวิญญาณที่แปดเปื้อนอย่างหนัก** เปรียบเหมือนผ้าขาวที่สกปรกเกินไป ซักด้วยวิธีธรรมดาแล้วก็ไม่สะอาดขึ้น ต้องนำไปใส่ถังแช่น้ำยาปิดฝาทิ้งไว้ จึงพอซักผ้าขาวผืนนั้นให้กลับมาสะอาดได้บ้าง แต่การซักในนรกขุมต่าง ๆ นั้น มันทุกข์ทรมานเหลือเกิน ขออย่าได้หลงเข้าไปเลย **เราจึงอย่าปล่อยให้ผ้าขาวผืนนี้ของเรามันแปดเปื้อนมากไปกว่านี้ หมั่นรักษาศีล เจริญภาวนา ซักผ้าขาวของเราอยู่เรื่อย ๆ ผ้าขาวของเราจะได้สะอาดอยู่เสมอ** อย่าประมาทอย่าให้เจ้านายท่านทนความสกปรกของผ้าขาวของเราไม่ไหว เมื่อท่านทนความสกปรกของผ้าขาวผืนนี้ไม่ได้ ท่านมักเอาไปแช่น้ำยาใส่ถังปิดฝาไว้ ผ้าสกปรก จิตวิญญาณที่โดนกักขังอยู่ในนรกขุมต่าง ๆ เราจึงกำหนดระยะเวลาในนรกไม่ได้

พลังจิตรักษาโรค

ร่างกายมนุษย์ย่อมประกอบไปด้วยธาตุสี่ มาประชุมเข้าด้วยกันตามความยึดมั่นของจิต ก้อนธาตุที่ว่านี้ย่อมที่จะตกอยู่ ภายใต้กฎแห่งพระไตรลักษณ์ **คือการเกิดขึ้นเป็นเบื้องต้น ดำรงอยู่ช่วงเวลาหนึ่งและต้องแตกสลายดับไป ไม่อาจรักษาสภาพสังขารเหล่านั้นไว้ได้ ในเรื่องธาตุและโครงสร้างของธาตุที่ประกอบกันขึ้นนั้น เป็นธาตุขันธ์**

ของมนุษย์นี้มีความอัศจรรย์และซับซ้อนมาก นักวิทยาศาสตร์หรือนักวิชาการทางการแพทย์ ยังไม่อาจทราบได้ถึงขบวนการต่างๆ ของร่างกายได้ทั้งหมด ร่างกายนั้นเป็นผลผลิตอันสุดวิเศษของธรรมชาติ ไม่มีอะไรจะรักษามันได้นอกจากตัวของมันเอง และการรักษาโรคร้ายนี้เกี่ยวข้องอย่างแนบแน่นกับเรื่องของกรรมและกฎแห่งกรรม กรรมที่ส่งผลย่อมปรากฏเป็นโรคร้ายต่าง ๆ ที่ไม่อาจรักษาได้ด้วยวิธีธรรมดา นับวันโรคร้ายที่มนุษย์ต้องพบและไม่อาจรักษาได้มีมากขึ้นทุกที

มนุษย์พยายามรักษาโรคด้วยเคมี บางโรคก็หายบางโรคก็ไม่หาย เคมีรักษาโรคให้เราอย่างหนึ่งแต่อาจไปสร้างโรคอื่นที่ร้ายแรงกว่าให้กับเราได้ ทุกวันนี้เราพยายามเข้าใจชีวิตร่างกายของเรา ในด้านรูปธรรมที่สัมผัสจับต้องได้เท่านั้น ที่จริงยังคงมีศาสตร์และพลังอย่างอื่นอีกมากมาย ในการช่วยรักษาโรคภัยไข้เจ็บให้กับมวลมนุษย์ พลังเหล่านั้นอาจไม่สามารถวัดค่าทางวิทยาศาสตร์ได้ แต่มีผลโดยตรงกับการทำงานของอวัยวะส่วนต่าง ๆ ของร่างกาย การดูดซับพลังงานจากวัตถุธาตุบางชนิดย่อมสามารถที่จะบรรเทาและรักษาอาการเจ็บป่วยของสังขารได้ แต่ไม่อาจเลื่อนชะตามรณะได้ หากหมดอายุขัยร่างกายนั้นก็ต้องแตกสลายดับไป ไม่อาจที่จะดำรงเป็นตัวตนอยู่ได้

แนวความคิดในการรักษาด้วยพลัง จึงยืนอยู่ บนพื้นฐานของกฎแห่งกรรม เชื่อในเรื่องบาปบุญคุณโทษ ซึ่งเชื่อว่าเป็นเหตุปัจจัยที่ทำให้เกิดโรคร้ายต่าง ๆ จึงต้องรักษากรรมของผู้ป่วยด้วย โดยทำให้กรรมนั้นเบาบางลงหรือทำให้กลายเป็นอโหสิกรรม ควบคู่ไปกับการรักษาด้วยพลังจิตหรือพลังจากธรรมชาติอย่างอื่น ซึ่งผิดกับการรักษาทางเคมีบำบัดหรือการผ่าตัด เมื่อคุณหายแล้วคุณจะไปสร้างกรรมอะไรก็ตามใจเป็นเรื่องของคุณ คุณจ่ายเงินค่ารักษาเรียบร้อยแล้วเป็นใช้ได้

คุณไม่จำเป็นต้องระวังรักษาศีลแต่อย่างใด เพราะคุณไม่เชื่อว่ากรรมนั้นมีจริง เคยสงสัยไหม! ว่าทำไมโรคที่เราเป็นรักษาไม่หายสักที หรืออยู่ ๆ เป็นโรคร้ายชนิดนี้ขึ้นมาได้อย่างไรโดยไม่มีเหตุผล บางทีเราก็หาคำตอบด้วยวิธีการธรรมดาไม่ได้ เพราะมันอยู่นอกเหนือกฎเกณฑ์ทางวิทยาศาสตร์ **มันเป็นเหตุผลด้านนามธรรม**

ด้วยแนวความคิดที่แตกต่างกันในการรักษาโรค ทั้งความเชื่อและวิธีการ มนุษย์จึงยังคงต้องชดใช้กรรมของเขาต่อไป อย่างหมดหนทางต่อสู้ เพราะเขาสู้ผิดวิธี ไม่เชื่อในเรื่องกรรม แต่ก็ยังคงเดินหน้าสู้กับกฎแห่งกรรม **ที่มีอำนาจเหนือมนุษย์ทั้งปวงราวกับคนตาบอด มนุษย์ต้องเผชิญกับโรคร้ายหลายต่อหลายชนิดที่ปรากฏขึ้น และสามารถทำลายชีวิตมนุษย์ลงไปได้อย่างง่ายดาย โดยที่มนุษย์ไม่มีทางต่อสู้กับการตายได้เลย**

ข้าพเจ้าเคยกล่าวไว้ตั้งแต่ตอนแรก ๆ แล้วว่า การรักษาศีลจะทำให้มนุษย์รอดพ้นจากความตาย ด้วยโรคร้าย เชื้อโรคร้ายนี้จะทวีความรุนแรงแพร่ระบาดมากยิ่งขึ้น และไม่ว่าจะเป็นใครหากผิดศีล ไม่รักษาศีล ประมาทในชีวิต ขาดสติ พ่ายแพ้ต่ออำนาจแห่งกิเลส โอกาสที่จะต้องจบชีวิตลงด้วยโรคร้ายนี้มีเท่าเทียมกัน ยังไม่สายหากจะหันมาปฏิบัติสมาธิฝึกจิตให้มีพลัง รักษาศีลเพื่อจะได้พ้นจากภัยทั้งปวง รักษาตัวเองจากพลังสมาธิ พลังแห่งศรัทธา พลังแห่งความดีงาม พลังจากธรรมชาติ เมื่อนำมาผสมผสานกันในการรักษา ประกอบด้วยศรัทธาอันแรงกล้า ไม่ลังเลสงสัย โรคร้ายทุกชนิดย่อมหายได้

อาหารกับการปฏิบัติสมาธิ

เรื่องอาหารนับว่าเป็นเรื่องที่มีความสำคัญอย่างมาก ในการปฏิบัติสมาธิภาวนา โดยเฉพาะอย่างยิ่ง ในการปฏิบัติระดับหวังผลในสายฤาษี แต่การปฏิบัติสมาธิภาวนา ผู้ปฏิบัติโดยทั่วไปมักมองข้ามความสำคัญในเรื่องของอาหารไป โดยมักให้ความสำคัญในเรื่องวิธีการของการทำสมาธิมากกว่า **ทั้งที่อาหารเป็นสิ่งจำเป็นและสำคัญที่สุดเป็นอันดับแรกในการดำรงชีวิตอยู่ของมนุษย์** มนุษย์จึงสรรหาอาหารการกิน เลือกกินอาหารประเภทต่างๆ หลากหลายชนิด หลายรสชาติ เพื่อสนองกิเลสในการกินของตนเอง **แต่จะมีสักกี่คนที่เข้าใจความลับเคล็ดลับของอาหาร ที่สามารถนำคุณประโยชน์ของอาหารมาช่วยในการทำสมาธิ** อาหารที่ถูกต้องตามสูตรอาหารของพวกโยคีนั้น ช่วยในการทำสมาธิได้อย่างมากทีเดียว

มนุษย์เราตกเป็นทาสของกิเลส อันได้แก่ รูป รส กลิ่น เสียง เราจึงตกเป็นทาสของรสชาติอาหาร ทุกวันนี้เราไม่ได้กินเพื่อที่รักษาชีวิตให้ดำรงอยู่ได้ แต่เราอยู่เพื่อเสพรสชาติของอาหารหรืออยู่เพื่อกินต่างหาก หากเราสามารถเอาเงินไปแลกซื้อความอิ่มได้ เช่นจ่ายเงินไปยี่สิบบาทแล้วอิ่มทันทีมนุษย์เราก็ไม่เอาและคงไม่ทำเช่นนั้น เพราะมนุษย์ต้องการเสพรสชาติของบรรดาอาหารมนุษย์ จึงมีความสุขในการกินและเสพรสชาติอย่างที่สุด สรรหาและปรุงแต่งสิ่งที่จะนำมากิน ตลอดจนพัฒนาวิธีกิน กินอย่างไรถึงจะมีความสุขในการกินมากที่สุด กินอย่างไรถึงจะได้รับความอร่อยมากที่สุด บุฟเฟ่ต์ราคาหัวละห้าร้อยบาท คนยังไปยืนเข้าคิวรอกันมากมาย ราวกับให้กินฟรีอย่างนั้นแหละ เราจึงอยู่เพื่อกินเพื่อเสพกันอย่างแท้จริง มิได้กินเพื่อการดำรงชีวิตอยู่ ด้วยเหตุนี้ อาหารจึงมีผลอย่างมากต่อการปฏิบัติสมาธิภาวนา หาก

เรายังไม่สามารถเท่าทันกิเลสในเรื่องอาหารรสชาติอาหาร เราจะเท่าทันกิเลสที่ละเอียดกว่านี้ได้อย่างไร

อาหารในการปฏิบัติสายฤาษี มีสามระดับ

สูตรอาหารระดับที่หนึ่ง

ระยะเวลา ๓ วันถึง ๗ วัน (กายเบา จิตเบา)

ควบคุมอาหาร โดยรับประทานผลไม้ได้ ๕ ชนิด และน้ำผลไม้ น้ำอ้อย น้ำผึ้ง น้ำสมุนไพร น้ำอุ่น ในตอนเช้าและเย็น เดินลมปราณและฝึกกสิณ รับพลังจากพระอาทิตย์ ทำสมาธิอย่างต่อเนื่องในทุกอิริยาบถทั้งยืน เดิน นั่ง นอน **ตลอดระยะเวลาการฝึกต้องเข้าเงียบ** (ห้ามพูด) **ผู้ปฏิบัติสมาธิภาวนาจะสามารถเข้าสู่ภาวะสมาธิได้โดยง่ายและลึกกว่าเดิม อีกทั้งทรงอารมณ์สมาธิได้อย่างต่อเนื่อง ปัญญาในการพิจารณาที่ได้จึงละเอียดและลึกซึ้งมากยิ่งขึ้น**

สูตรอาหารระดับที่สอง

ระยะเวลา ๑๕ วันถึง ๒๐ วัน (จะกินเนื้อสัตว์ไม่ได้อีกเลย)

ควบคุมอาหาร โดยรับประทานผลไม้ได้เพียง ๒ ชนิด และน้ำผลไม้บางชนิด และต้องรักษาอุณหภูมิ น้ำอ้อยอุ่น น้ำสมุนไพรอุ่น น้ำจืดอุ่น ตอนเช้าและเย็น ฝึกเดินลมปราณ รับพลังจากธรรมชาติเช่น จากพระอาทิตย์ น้ำ อากาศ ดิน ฝึกกสิณ ทำสมาธิทุกอิริยาบถ ยืน เดิน นั่ง นอน **เข้าเงียบ** (ห้ามพูด) **ตลอดระยะเวลาการฝึก เมื่อครบกำหนด ผู้เข้ารับการฝึกจะไม่สามารถกินอาหารที่เป็นเนื้อสัตว์ได้ กายเบา จมูกและลิ้นจะมีความว่องไวต่อกลิ่นและรสของอาหารมาก** ทำให้เหม็นกลิ่นคาวสัตว์ หากผู้ปฏิบัติต้องการที่จะกินเนื้อสัตว์อีก ท่านจะต้องฝึกกินอาหารที่เป็นเนื้อสัตว์กันใหม่ จนกว่าจมูกและลิ้นจะลดความไวลง จนหายเหม็นคาวสัตว์ ท่านจึงจะสามารถกินอาหารที่เป็นเนื้อสัตว์ได้อีก

สูตรอาหารระดับที่สาม

ระยะเวลาตั้งแต่ ๑ เดือนขึ้นไป (น้ำปัสสาวะดื่มได้)

ควบคุมอาหารอย่างเคร่งครัดทั้งชนิด ปริมาณ และอุณหภูมิ ตอนเช้าและเย็น ฝึกเดินลมปราณ ฝึกกสิณ ฝึกรับพลังพระอาทิตย์ น้ำ อากาศ ดิน ภูเขา ต้นไม้ ทำสมาธิอย่างต่อเนื่องทุกอิริยาบถ ยืน เดิน นั่ง นอน และ**ต้องเข้าเงียบ** (ห้ามพูด) **ตลอดระยะเวลาการฝึก** (อย่างน้อย ๑ เดือน) **เมื่อครบกำหนด ผู้เข้ารับการฝึกจะไม่สามารถกินอาหารที่มีเนื้อสัตว์ได้อีกเลย จมูกและลิ้นจะมีความไวในการรับกลิ่นและรสอย่างมาก** หากต้องการกลับมากินอาหารที่เป็นเนื้อสัตว์อีก ท่านจะต้องมาฝึกกินเนื้อสัตว์กันใหม่ และเมื่อปฏิบัติจนครบกำหนดหนึ่งเดือน เมื่อตื่นนอนในตอนเช้า **น้ำปัสสาวะครั้งแรกที่ออกมาจะเป็นยา ยาวิเศษของพวกโยคีทีเดียว เป็นยาที่ร่างกายของเราสร้างขึ้นมาเอง พวกโยคีมีความเชื่อกันว่า น้ำปัสสาวะลักษณะนี้สามารถรักษาได้สารพัดโรค** จะเห็นได้ว่าการควบคุมอาหารทั้งชนิด ปริมาณ และอุณหภูมินั้น มีส่วนสำคัญอย่างมากในการปฏิบัติสมาธิภาวนา และการฝึกวิชาทางจิต การปฏิบัติสมาธิโดยไม่ควบคุมในเรื่องอาหารย่อมก่อให้เกิดอุปสรรคอย่างมากในการทำสมาธิและฝึกวิชาทางจิต โดยเฉพาะการทำสมาธิในขั้นลึก เมื่อเราสามารถทำให้กายเบา จิตก็จะเบา กายสงบ จิตก็จะสงบ ความชาญฉลาดในสูตรอาหารของฤๅษีและบรรดาโยคี ย่อมช่วยให้การทำสมาธิและการฝึกวิชาต่างๆ ได้ผลเป็นอย่างดี **การควบคุมเรื่องอาหารจึงต้องฝึกควบคู่ไปกับการเข้าเงียบ และฝึกกสิณจากพลังในธรรมชาติ การฝึกฝนทางจิตจึงจะก้าวหน้าและได้ผลดี**

อิทธิปาฏิหาริย์

วิชชา 3 จะเริ่มปรากฏซึ่งเป็นปัจจัตัง ส่วน กสิณ และอภิญญานั้นถือว่าเป็นทางผ่านของจิต วันที่ได้คือวันที่ไม่อยากได้ กสิณนั้น

เปรียบเสมือนเงายิ่งวิ่งตามมันจะยิ่งหนีเรา เมื่อเราหยุดมันจะอยู่รอบ ๆ เรา เมื่อเราหมดในความอยากมันก็จะเป็นของเรา

เรื่องความสามารถพิเศษ อันเป็นผลมาจากการปฏิบัติทางจิตนั้นมีมาช้านานแล้ว ตั้งแต่ในสมัยพุทธกาลความสามารถพิเศษเหล่านี้ ก็ปรากฏให้เห็นอยู่เป็นระยะๆ ยิ่งผู้ใดอยู่ใกล้ครูบาอาจารย์ที่มีภูมิธรรมสูง ก็คงจะได้พบเห็นความอัศจรรย์เหล่านี้บ้างไม่มากก็น้อย อาจกล่าวได้ว่า **เมื่อจิตปฏิวัติตัวเองสูงขึ้นผลพลอยได้ที่ได้รับก็คือเหตุบังเอิญทางธรรมชาติหรือที่เราเรียกว่าอิทธิปาฏิหาริย์** จนอาจกล่าวได้ว่าผู้สำเร็จมรรคผล มักได้อิทธิปาฏิหาริย์เป็นของแถมทุกราย เพียงแต่มันมีเงื่อนไขที่สำคัญอยู่หลายประการจึงไม่สามารถนำมาแสดงหักล้างพวกเล่นกลได้

เมื่อจิตยกตัวสูงขึ้นสู่สภาวสมาธิขั้นสูง แค่ความคิดก็เป็นอิทธิปาฏิหาริย์แล้ว คิดอะไรก็มักจะเป็นอย่างนั้น พูดอะไรออกไปมักจะเป็นเช่นนั้น ซึ่งจะมีเหตุบังเอิญทางธรรมชาติบ่อยครั้งจนเรียกได้ว่าไม่น่าบังเอิญ ได้แก่ ฝนกำลังตกก็หยุดได้ พระจันทร์ทรงกลด พระอาทิตย์ทรงกลด ดูเหมือนเป็นเหตุการณ์อันบังเอิญเกิดขึ้นตามธรรมชาติ แต่พวกนักมายากลคงหมดสิทธิ์ปลอมของจริงเหล่านี้ เพราะกลชุดนี้หากจะทำคงต้องลงทุนอย่างมหาศาล เช่น ต้องออกไปนอกโลก ต้องใช้ดาวเทียมและอาจต้องมีเพื่อนเป็นมนุษย์ต่างดาว **แต่เหตุการณ์เหล่านั้นเป็นปกติของผลพลอยได้ จากผู้ปฏิบัติจนได้ฌานและเป็นญาณขั้นละเอียด**

* วิชชา 3 จะเริ่มปรากฏซึ่งเป็นปัจจตัง ส่วนกสิณและอภิญญานั้นถือว่าเป็นทางผ่านของจิต วันที่ได้คือวันที่ไม่อยากได้ กสิณนั้นเปรียบเสมือนเงายิ่งวิ่งตามมันจะยิ่งหนีเรา เมื่อเราหยุดมันจะอยู่รอบ ๆ เรา เมื่อเราหมดในความอยากมันก็จะเป็นของเรา ด้วยเหตุนี้ ผู้มีกสิณจึงหมดความอยาก ดัง

นั้น เราจึงไม่อาจพบเห็นการแสดงกสิณโชว์ นอกเสียจากมันจะปรากฏในที่ซึ่งดูเหมือนเป็นความบังเอิญของธรรมชาติ

ผู้ที่ได้กสิณ หากอวดอ้างหรือแสดงเพื่ออวดอ้าง กสิณนั้นจะเสื่อมลงทันที ต่อให้มีคนแอบเห็นก็จะยอมรับไม่ได้ว่าตนเป็นผู้ทำ มีก็เหมือนไม่มี **กสิณหรือความสามารถพิเศษนี้ได้ถูกควบคุมไว้แล้วตั้งแต่ต้น ด้วยศีลอันบริสุทธิ์** เกินการอวดอ้าง เกินแค่เพียงคำท้าทาย เกินกว่าคำ ยกย่องสรรเสริญ ผู้ที่เคยได้ความสามารถพิเศษเหล่านี้แล้วหากทำผิดกฎที่กล่าวไว้ กสิณนั้นจะเสื่อมถอยจนหมดไป และหากได้ใกล้ชิดกิเลสมากเกินไปกสิณก็เสื่อม บางคนเมื่อกสิณเสื่อมไปแล้วแต่ด้วยความโลภ โกรธ หลง จึงต้องหาวิธีการภายนอกมาช่วย เช่น มายากล เป็นต้น ดังนั้นจะเห็นได้ว่าอิทธิปาฏิหาริย์ด้วยการแสดงฤทธิ์ จึงเป็นหนทางเสื่อมของอิทธิปาฏิหาริย์ ยกเว้นการแสดงภูมิธรรมที่เป็นปาฏิหาริย์เท่านั้น จึงจะถือว่าเป็นการแสดงอิทธิปาฏิหาริย์ที่ถูกต้องและไม่มีวันเสื่อม การแสดงภูมิธรรมอันเป็นอัศจรรย์ย่อมยังประโยชน์มาสู่มวลมนุษย์ **มนุษย์จะหลุดพ้นจากทุกข์ด้วยปัญญา เมื่อปัญญาบังเกิดอวิชชา คือ ความไม่รู้ก็จะหมดไป**

วาจาศักดิ์สิทธิ์

พึงระวังตรวจสอบการกระทำทั้งทางกาย วาจา และจิตใจ ให้บริสุทธิ์ผ่องใสอยู่ตลอดเวลา หากในชีวิตของเราจะต้องพบกับหมู่มารบ้างก็จงอโหสิกรรมให้แก่มารเหล่านั้น

มนุษย์เราต้องใช้วาจา คำพูดในชีวิตประจำวันเป็นประจำและตลอดเวลา **ไม่น่าเชื่อที่คำพูดของคนเราจะสร้างกรรมได้** การพูดไม่จริง พูดให้ร้ายคนอื่น หรือพูดแล้วทำให้คนอื่นได้รับความเดือดร้อน คือ การก่อกรรมทั้งสิ้น กรรมนั้นย่อมมีอยู่ในสามลักษณะด้วยกัน คือ

หนึ่ง กรรมที่เกิดจากการกระทำ

สอง กรรมที่เกิดจากคำพูด

สาม กรรมที่เกิดจากความคิด

ดังนั้น หากเรากระทำแต่กรรมดีไม่ทำร้ายใคร พูดแต่ในสิ่งที่ดี ที่จริง และไม่ใส่ร้ายใส่ความผู้อื่น คิดแต่ในสิ่งที่ดี คิดแต่การให้อภัย ไม่คิดอาฆาตพยาบาทจองเวร หรือคิดให้ร้ายแก่ใคร เราย่อมหลีกกรรมที่ชั่ว ๆ ได้พ้น ผู้ปฏิบัติสมาธิภาวนาควรต้องระวังกรรมทั้งสามอย่างนี้ไว้ให้ดี อย่าให้มันเข้ามาใกล้ภายในจิตใจของเรา พึงระวังตรวจสอบการกระทำทั้งทางกาย วาจา และจิตใจ ให้บริสุทธิ์ผ่องใสอยู่ตลอดเวลา หากในชีวิตของเราจะต้องพบกับหมู่มารบ้าง ก็จงอโหสิกรรมให้แก่มารเหล่านั้น อย่าได้คิดตอบโต้ ผู้ใดคิดร้ายหรือให้ร้ายเรา สิ่งเหล่านั้นจะกลับไปเผาผลาญจิตใจตัวเขาเอง จงปล่อยให้ระบบกรรมทำหน้าที่ของมัน อย่าตอบโต้ด้วยอารมณ์ เช่น เขาชั่วมาเราก็ชั่วไป เปรียบเสมือนการสาดน้ำเข้าใส่กัน มันก็คงจะต้องเปียกน้ำกันไปทั้งคู่ จงเอาชนะหมู่มารด้วยการแผ่เมตตาจิตและอโหสิกรรมเวรย่อมระงับด้วยการไม่จองเวรต่อกัน

หากผู้ปฏิบัติสามารถผ่านบททดสอบภูมิธรรมเหล่านี้ไปได้ ความศักดิ์สิทธิ์ย่อมปรากฏขึ้นภายในกายและจิตใจของผู้ปฏิบัติเอง และ**ความศักดิ์สิทธิ์นี้ย่อมแฝงไปด้วยพลังแห่งอำนาจอย่างมหาศาล** ทั้งความคิดและวาจาของเราก็จะกลายเป็นความศักดิ์สิทธิ์ด้วย **ผู้ปฏิบัติพึงระวังพลังอำนาจนี้ให้จงดี** เพราะทั้งความคิดและคำพูดของเรา เมื่อกลายสภาพเป็นสิ่งศักดิ์สิทธิ์แล้ว **อาจไปทำร้ายคนอื่นได้โดยมิได้ตั้งใจ** ฉะนั้น เราจึงต้องระวังคำพูด พูดแต่ในสิ่งที่ดีให้แก่ทุกคน อย่าเผลอไปด่าหรือไปแช่งใครเข้า เพราะวาจาเราเป็นวาจาศักดิ์สิทธิ์เสียแล้ว ต้องระวังคำพูดทุกคำ อย่าให้

อารมณ์โกรธเข้ามาครอบงำ หากพลั้งเผลอวาจาออกไป มันมักจะเป็นตามคำพูดของเราเสมอ จะเป็นบาปเป็นกรรมกันต่อไป

อาจารย์ของข้าพเจ้าท่านถือเรื่องวาจาสิทธิ์นี้มาก ท่านไม่เคยพูดให้ร้ายใคร ไม่พูดเพ้อเจ้อเหลวไหล ท่านจึงสั่งสอนให้ข้าพเจ้าปฏิบัติตาม ข้าพเจ้าจึงนำมาสอนกับศิษย์ต่อ เพราะการรักษา สัจวาจานั้น เป็นการฝึกให้คิดแต่สิ่งที่ดีต่อผู้อื่นและเป็นการต่อสู้กับกิเลส โลภะ โทสะ โมหะ ภายในตัวเราอย่างชัดเจน หากเราทนไม่ไหวต่ออำนาจฝ่ายต่ำเราก็อาจจะหลุดคำด่า คำแช่งออกไป แสดงว่าสติกระเจิดกระเจิงแล้ว ยังใช้ไม่ได้ต้องฝึกกันใหม่ การรักษาศีลอย่าเอาแต่พูดต้องทำให้ได้ด้วย แต่ถ้าจิตเรายังคงคุมอารมณ์อยู่ได้ เราก็จะยังคงรักษาวาจาสิทธิ์ไว้ได้อยู่เสมอ อาจารย์ของข้าพเจ้าได้เคยเล่าเรื่องราวต่าง ๆ ที่ท่านได้ประสบมาให้ข้าพเจ้าฟังหลายเรื่อง ข้าพเจ้าฟังแล้วก็เชื่อ เพราะท่านไม่เคยพูดปด ไม่เคยใส่ร้ายใคร ผู้ที่มีวาจาสิทธิ์ ไม่เคยต้องอ้างถึงพยานคนนั้นคนนี้ หรือกล่าวว่าถ้าไม่เชื่อให้ไปถามคนนั้นดูซิ บอกชื่อตำแหน่งที่อยู่ เบอร์โทรศัพท์ให้พร้อม ถ้าใครก็ตามชอบอ้างเช่นนี้แสดงว่าคำพูดของคน ๆ นั้น เชื่อถือไม่ค่อยได้ พูดอะไรให้คนอื่นฟังแล้วเขาไม่ยอมเชื่อง่าย ๆ แสดงว่าเคยทำตัวเป็นเด็กเลี้ยงแกะมาก่อน พอเวลาเล่าเรื่องอะไรให้คนอื่นฟังจึงต้องออกอาการอ้างพยานยืนยันคำพูดกันพัลวัน ยิ่งอ้างถึงบุคคลที่มีชื่อเสียงได้ยิ่งเป็นที่น่าเชื่อถือ **หากเรารักษาสัจวาจาเป็นนิจแล้ว อานุภาพของศีลย่อมออกมาปกป้องคุ้มครองรักษาคำพูดของเราเอง** ขอให้ผู้ปฏิบัติรักษาศีลในข้อนี้อย่างจริงจัง เพราะจะนำมาซึ่งพูดดี คิดดี และทำดี เมื่อพูดสิ่งใดออกไปแล้วทุกคนเชื่อถือ ไม่ต้องวิ่งหาพยานมาช่วยยืนยัน ศีลจะช่วยรับประกันวาจาคำพูดของเราให้เอง ภาวะนี้เรียกว่า **วาจาศักดิ์สิทธิ์**

การเข้าทรง

เรื่องเข้าทรงไม่ใช่ว่าจะไม่จริงเสียทีเดียว การเข้าทรงคือมีความถี่อย่างหนึ่ง ซึ่งคลื่นคนละความถี่กับเรา เช่นสมมติเราเป็นภาค FM ความถี่ที่ว่าเป็นภาค AM เป็นคนละระบบกันจึงรับกันไม่ได้ การที่จะไปรับความถี่นั้นได้ เราก็มีอุบายฝึกให้จิตกลับไปเป็นธรรมชาติ แล้วก็จะเจอพลังงานเจอความถี่ เจอจิตวิญญาณอะไรหลายอย่าง กายของคนเราทุกวันนี้ ที่มีภาวะอยู่ก็เพราะจิตเราสำคัญมั่นหมายว่าเป็นเจ้าข้าวเจ้าของร่างกาย เป็นความสำคัญผิดของจิตที่จิตไปยึดมั่นถือมั่นเป็นเจ้าของธาตุขันธ์ เมื่อเขาทำฌานในเบื้องต้น ภาวะของจิตส่วนหนึ่งไม่รับรู้ภาวะทางกาย อย่างกรณีที่เอาเหล็กแทงลงไปหรืออะไรก็ดีเป็นภาวะที่จิตไม่รับความเป็นเจ้าข้าวเจ้าของ ของกายแต่ผิวๆ ขณะเดียวกันก็ไม่เรียกว่าไม่รับทั้งหมด เพียงแต่ว่ารับน้อยลงไป เช่นเรานั่งสมาธิถ้าเราได้ฌาน 2 ฌาน 3 อย่าว่าแต่อะไรเลยมดกัดเรายังไม่รู้สึกเลย เพราะอะไร เราไม่สำคัญมั่นหมายต่อสิ่งที่เกิดขึ้น การทำสมาธิเหมือนเราจุดเทียนพร้อมกัน 6 เล่ม ไม่ใช่ว่าเราจะมุ่งหวังดับเทียนเล่มเดียว คือดับความคิดจากจิตเท่านั้นเทียนที่หรี่ก็คือภาวะทางกาย ความรู้สึกทางกายเบาลงจนเหลือน้อย จิตจะไม่รับความเจ็บ มันก็เจ็บแต่ว่าอยู่ในภาวะที่รับได้คือ ไม่เจ็บมาก เหมือนกวนน้ำมันมนต์ ถ้าจิตเรามีความเชื่อมั่นและมีคาถาดับพิษไฟแล้ว ใครๆก็กวนได้ ตั้งน้ำมันเดือดๆ เราก็กวนได้เพราะมันไม่มีอะไรหรอก มันไม่ใช่เรื่องแปลก

มีภาพของคนทั่วไปที่มองโยคีนอนกับตะปู ว่าเป็นความเบี่ยงเบนต้องการแสดงว่าจิตเหนือกาย อันนี้เขาพยายามจะแสดงจุดนั้น เขาหรี่ความคิดทางกายลงแต่ยังไม่ขาดตอนดีทีเดียว ถ้าขาดจริงๆ มันจะยิ่งกว่านั้น ภาวะทางกายไม่ปรากฏ ลมหายใจขาดหาย อยู่ในภาวะสมบูรณ์จริงๆถึงจะได้ ถ้าทั่วๆไปก็อยู่ในภาวะสมาธิเข้าฌานแบบเราทำ บางทีปวดเข่าพอได้ฌานหายเลย

คือเทียนเล่มนั้นมันหรี่ลงไป จึงรับความรู้สึกน้อยลงแต่บางคนทำโดยซ้ำซองก็ตัดภาวะนี้ได้ แต่นี่ไม่ได้ข้อธรรมอะไรเป็นการฝึกซ้ำๆ **การเข้าทรงก็เป็นการฝึกซ้ำๆในการรับความถี่แต่ไม่ได้ภูมิธรรม เนื่องจากว่าจะเข้าสักกี่ครั้งก็ไม่ได้ทำให้จิตวิญญาณพัฒนาสูงขึ้น ไม่รู้ข้อธรรมอะไร ไม่มีเป้าหมายหรือว่าไม่ได้พัฒนาจิตเพื่อความเข้าใจให้หลุดพ้นจากกิเลสแต่อย่างใด** เป็นแต่เพียงฝึกให้อ่อนไหวและเข้าต่อพลังงานได้ ทิ้งธาตุขันธ์ให้ว่างในระยะหนึ่งเท่านั้น แต่ไม่ได้ภูมิธรรมอะไร ออกจากเข้าทรงมาก็ไม่ได้ภูมิธรรมสูงขึ้น สู้สนทนาธรรมยังดีกว่าเพราะมีปัญญาในธรรมสูงขึ้น การเข้าทรงยอมรับได้ว่ามีพลังงานจริง แต่ไม่ได้มีสาระพอ

จะเห็นได้จากการที่เราทำสมาธิ คนที่ไม่เคยทำสมาธิมาก่อนเลย พอเราบอกให้ปล่อยวางอย่างเดียว คำว่าปล่อยวางนั้นคือ หากจิตยึดมั่นถือมั่นอยู่จิตก็ไม่เป็นอิสระ เมื่อจิตเริ่มปล่อยวาง ความเป็นอิสระเริ่มมีขึ้น ก็จะพบพลังงานซึ่งหลีกเลี่ยงไม่พ้น พลังงานที่พบเป็นพลังงานซึ่งมีแต่จิตไม่มีกาย ยังไม่ปฏิสนธิหรือเป็นพลังงานที่ล่องลอยอยู่ทั่วไป ยังไม่ได้ไปเกาะที่ไหน จิตก็ยังคงล่องลอยอยู่ แต่จิตตัวนี้นั้นประกอบไปด้วยตัวรู้ ตัวรู้ก็คือตัวรู้ที่มีทั้งโทสะโมหะอยู่ เมื่อกายไหนก็ตามที่สลัดจิตเดิมหลุด อยู่ในภาวะที่สมดุลกัน จิตก็ไม่ต้องพึ่งกาย กายก็ไม่ต้องพึ่งจิต ทีนี้สายใยระหว่างจิตกับกายของเขาเองซึ่งเป็นสายใยสืบเนื่องกันเขาก็พอรู้ เมื่อจิตอื่นเบียดเข้ามา เขาก็รู้แต่เราบอกให้ปล่อยวางให้เพียงแต่ดูอยู่เฉยๆ เช่นเขาจะออกท่าทาง พูดจาหรืออะไร จิตเขารู้ แต่ก็ดูอยู่เฉยๆ เพราะเราเป็นคนบอกให้เขาปล่อยวาง จะเห็นได้ชัดว่าพลังงานนี้มีจริง ชัดเจน อธิบายได้แน่นอน ขนาดคนอยู่อเมริกามาตั้ง 10 ปีมานั่งกับเราเราบอกว่าให้ปล่อยวางอย่างเดียวเขาก็วางจริงๆ เราบอกว่าเจอความสั่นไหวเจออะไรก็เพียงแต่จดจ้องดูอยู่เฉยๆ ดูสิว่ามีพลังงานจริงไหม เขาปล่อยวางอย่างเดียว ก็ออกมาในลักษณะที่ชัดเจน เกิดมาเขาไม่เคยรำเลยก็รำได้ เกิด

มาไม่เคยถ่องคาถา พูดเป็นที่ไหนบาลีสันสกฤต เขาไม่เคยรู้เรื่องอะไรเขาก็พูดได้ยาวมาก เพราะตัวรู้ไม่ใช่ตัวรู้ของเขา...เป็นของจิตอื่น

อันนี้ชัดเจนเลยว่ามีพลังงานที่ไม่มีธาตุขันธ์อยู่จริง และเราสามารถทำให้จิตเราสงบลงไปได้ระดับหนึ่ง โดยปล่อยธาตุขันธ์ที่เรามีอยู่นี้ให้ว่างๆ กลางๆ ก็พอที่จะรับคลื่นอื่น โดยที่จิตเราคอยจดจ้องดูเฉยๆ คอยดูความเคลื่อนไหวว่าจะมีอย่างไร ถามว่าแล้วจะทำไปทำไม ก็มีประโยชน์คือ เมื่อเรารู้ว่ามีจิตมีวิญญาณจริงก็จะทำลายความเคลือบแคลงสงสัยว่ามันมีจริงไหม เมื่อมีก็ไม่ต้องคิดมากว่าที่ปฏิบัติเพียรทางจิตไปนี่ทำไปทำไม ในเมื่อวันหนึ่งเราก็ต้องเปลี่ยนไปอยู่ในภาวะแบบเดียวกัน เพียงแต่ตอนนี้เรามีธาตุขันธ์สามารถรู้เห็นได้ แต่ก็อยู่ในลักษณะของวุฒิภาวะของเรา เกินกว่านี้เรารู้ไม่ได้เนื่องจากเราเองสร้างช่องว่างระหว่างจิตวิญญาณกับตัวเรา

ทุกวันนี้ระบบต่างๆที่มีอยู่ในโลกมันสร้างช่องว่างขึ้น นับวันจะหนีจากจิตวิญญาณไป หนีจากธรรมชาติไป ทุกคนจะไปติดในวัตถุนิยม ทุกคนมักไม่เชื่ออะไรที่ตัดสินด้วยตากับหูไม่ได้ ไม่เชื่อเรื่องเวรกรรม ไม่เชื่อเรื่องบาปบุญ เพราะมองไม่เห็นด้วยตา ไม่ได้ยินด้วยหู ก็จะบอกว่าไม่มีไว้ก่อน การทำเช่นนี้จะเห็นชัดเจนว่าที่เขาตัดสินว่าไม่มี เพราะเขาไม่พยายามเข้าใจว่ามี และไม่คิดฝึกจิตให้มีสมาธิด้วย เพราะฉะนั้นไม่มีทางเจอได้ โลกมันหมุนคนละเกลียว ความเร็วนั้นไม่เท่ากับความถี่ ที่ๆมนุษย์เราอยู่นี้ ก็ตัดสินได้เฉพาะหูตามนุษย์เราเท่านั้น มนุษย์เราเห็นเท่าที่เห็น มนุษย์ได้ยินเท่าที่ได้ยิน มนุษย์เราก็ยังยึดถือตรงนี้ แต่หากฝึกจิตไปนิดเดียว เราเริ่มไม่ใช้ประสาทหูประสาทตาแล้วก็จะได้พบสิ่งต่างๆมากมาย

การเข้าทรงกับผู้ปฏิบัติธรรม สำหรับเราแล้ว เราเห็นว่าผู้ปฏิบัติธรรมไม่เกี่ยวข้องกับพลังงานอื่น เพียงแต่เราอาจสัมผัสได้จริง แต่ว่าตัวสติที่เรามีที่เราได้รับนี้ ไม่ได้หมายความว่ามีพลังงานอย่างอื่นเข้ามาแอบแฝงในตัวเรา พลัง

งานบางอย่างที่คาดว่าเป็นเทพเป็นพรหมจะใช่หรือไม่นั้นไม่ทราบ **แต่เป็นพลังงานซึ่งไม่มีธาตุขันธ์มาใช้ธาตุขันธ์ของเราซึ่งอาจจะเป็นการแย่งกุศลของเราในการทำสมาธิ** แต่หากปล่อยให้เชื่อมั่นยึดมั่นผิดๆเรื่อรังไป พลังงานนั้นก็อาจจะประกอบอยู่ในจิตของเราตลอดไป ซึ่งไม่ใช่เป็นสิ่งที่ดี

นานไปๆสามารถทำให้จิตหลงไปได้ ความหลงที่เกิดขึ้นของจิต คิดว่าตัวเองเป็นผู้มีพลังอำนาจ สามารถติดต่อหยั่งรู้ถึงพลังงานอื่นๆ ซึ่งคนทั่วไปติดต่อไม่ได้ จิตมีความสำคัญมั่นหมายนึกว่าตัวเองเป็นผู้วิเศษ ก็อาจจะติดอยู่ในภูมินั้น ซึ่งจะทำให้ผิดเพี้ยนจากการปฏิบัติธรรมไปได้ ดังนั้นแล้วเราจึงไม่สนับสนุนให้มีพลังงานอย่างอื่นมาแฝงอยู่ในวาระจิต การรับสัมผัสได้ก็เป็นการเพียงพอ ถ้าน้อมรับเข้ามาแล้วอาจจะทำให้สำคัญผิด คิดว่าตัวเองเป็นองค์นั้นองค์นี้ขึ้นมา ซึ่งแท้จริงแล้วเราก็เป็นเรานั่นแหละ ไม่เป็นใครหรอก ถ้าเป็นพลังงานอย่างอื่น ก็ไม่อาจพูดได้เต็มปากว่าเป็นอย่างที่เราคิดจริง สาระสำคัญคือว่า**ควบคุมให้อยู่ในลักษณะของการรู้จักกันดีกว่า** ไม่จำเป็นต้องมาแฝง มาสิงสู่อยู่ในตัวเราให้ปรากฏเป็นลักษณะต่างๆ แบบนี้น่าจะเป็นการดี

องค์กฤษณะองค์พิฆเนศ พลังงานต่างๆเหล่านี้ก็คงมีความจริงอยู่ในระดับหนึ่ง อธิบายได้อย่างชัดเจนว่าเป็นทางผ่านของสมาธิ เมื่อทำสมาธิไประดับหนึ่งจิตเราเริ่มเป็นอิสระ จิตเราลอยตัวขึ้นกลับไปสู่สภาพจิตเดิมๆของมัน คำว่าสภาพจิตเดิมๆนั้นจะผ่านเรื่องความถี่ มิติเวลา ชาติภพ พลังงาน เป็นทางผ่านซึ่งจะต้องผ่านของสมาธิ บางคนทำสมาธิไปพบเจอเรื่องเหล่านี้แล้วจิตก็ติดอยู่ในภูมินี้ ไม่ยอมถือว่าเป็นทางผ่านอย่างหนึ่ง เขาถือเป็นสาระ ไปสำคัญมั่นหมายว่ามีจริง มีการติดต่อกับเราได้ ก็สำคัญผิดคิดว่าตัวเองเป็นผู้วิเศษ มีพลังอำนาจเหนือผู้อื่น เลยจะทำให้เริ่มพัฒนาตัวเองไปสู่คนทรงเจ้าเข้าผีไปในที่สุด ซึ่งที่จริงแล้วเป็นภาวะหนึ่งของการทำสมาธิ เมื่อจิตสงบลงไปแล้วภาวะนั้นก็เกิดขึ้น ไม่ใช่เรื่องยาก

เราจะรู้แจ้งในเรื่องพลังงานต่างๆเหล่านี้ ซึ่งเป็นทางผ่านโดยสมบูรณ์ของสมาธิในขั้นได้ฌาน 2 ซึ่งชัดเจนก็ผ่านอยู่แล้ว เมื่อจิตรู้แจ้งในเรื่องพลังงาน จิตจะพัฒนาตัวเองหลุดพ้นจากภูมินั้น ก็เพียงสักแต่รู้แต่เห็นไม่ได้เป็นแก่นเป็นสาระอะไร จะรู้หรือไม่ ติดต่อได้หรือไม่ เข้าใจหรือไม่ **ไม่ได้เป็นเหตุทำให้กิเลสหมดไปจากจิตได้เลย** ในทางกลับกันทำให้กิเลสเพิ่มพูน คิดสำคัญมั่นหมายว่าตัวเองเป็นผู้วิเศษ หรือมีอำนาจเหนือผู้อื่น ดังนั้นเป็นเพียงเครื่องรู้ของจิตในขั้นการพัฒนาจิตไปเท่านั้น ถ้าถือเป็นจริงเป็นจัง จะขยายผลต่อความเข้าใจในจิตวิญญาณของแต่ละบุคคล ไปตามการปรุงแต่งของอุปาทานที่แต่งเติมแต้มสีให้ประหลาดออกไป ความเป็นอิสระของจิตจะหยุดอยู่เพียงเท่านี้ นี่คือสาระของมัน

เกี่ยวกับเรื่ององค์เทพประจำตัว จะเป็นภาวะที่ละเอียดขึ้นไปอีก คือคนเราทุกคนมีเครื่องหมายประจำตัวซึ่งสืบเนื่องกันมา เช่น ธาตุขันธ์ไหนจิตวิญญาณหรือพลังงานไหนถึงจะใช้ได้ มีรหัสแบบนั้นด้วย อยู่ๆคนนี้จะไปเข้าคนนั้นก็ไม่ได้ ธาตุขันธ์จะมีลักษณะเฉพาะที่ตรงกันกับพลังงานบางอย่างถึงใช้กันได้ คำว่าใช้ได้ก็คือมีข้อกำหนดเลยว่าใช้เฉพาะคนนี้ได้ แต่อยู่ๆจะไปเที่ยวใช้ของรหัสอื่นไม่ได้ ถ้าเผื่อคนที่เขามีเครื่องหมายที่มีลักษณะเป็นสื่อสัมพันธ์กัน เกิดคนผู้นั้นไม่ฝึกจิตโอกาสที่จะเจอกันก็ไม่มี เพราะคนละความถี่กัน แต่หากเขาสงบลงไปเพียงแค่นิดหน่อย รหัสที่เขามีอยู่กับความสัมพันธ์ที่เขามีอยู่จะปรากฏขึ้น ถามว่าจริงไหม หากเป็นไปตามที่อธิบายนี้ก็ถือว่าจริง แต่ที่หลอกก็มีมากเพราะทำได้ง่าย เป็นเรื่องของจิต ทำเป็นเข้าก็ได้ เราไม่สามารถรู้ได้ว่านี่เป็นจิตเขาหรือหลอกกันแน่ สามารถเล่นแสดงสารพัดอย่างก็ได้ จะดูอย่างไรก็ได้ แต่หลอกผู้รู้ไม่ได้ หลอกได้จริงในระดับสามัญสำนึกของมนุษย์แต่ระดับอย่างเรานี้มาหลอกไม่ได้ เพราะเรารู้ว่าไม่ใช่ แต่ทั่วไปทำเป็นเข้าเป็นสัตว์หรืออะไรต่ออะไร ใครจะไปรู้ จะบอกให้ทำอะไร ใครจะไปรู้ว่าจริง

หรือเท็จ ไม่มีใครรู้ แต่ถ้าเป็นผู้ฝึกจิตมาและผ่านตรงนี้มา มาเข้าให้เราดูสิ เราดูทีเดียวก็รู้ เพราะศิษย์ที่ไปพบพลังงาน เข้าต่อหน้าต่อตาเราก็มีจำนวนนับไม่ถ้วน จากที่ไม่ได้รู้อะไรแล้วมาเกิดภาวะเช่นนี้ขึ้น ดังนั้นเราจึงรู้ว่าเป็นจิตมนุษย์หรือไม่ใช่จิตของมนุษย์ **สรุปว่ามีทั้งจริงและไม่จริง**

ตาทิพย์หูทิพย์

ธรรมชาติของมนุษย์เราทุกคนก่อนมีธาตุขันธ์ในจิตเรามีตัวรับรู้ ที่เรียกตาทิพย์หูทิพย์ เวลานั่งสมาธิหรือเรียนสมาธิส่วนใหญ่เราจะเปิดตาให้ ตาทิพย์หูทิพย์ **มีความเป็นทิพย์อยู่ที่จิตรับรู้เองโดยจิตไม่พึ่งธาตุขันธ์** แต่โดยธรรมชาติแล้วตาและหูทิพย์มนุษย์จะไม่ปรากฏ เนื่องจากมีลมชนิดหนึ่งคล้ายๆลมปราณมาอุดตาและหูไว้ เป็นช่องเท่ารูเข็มผ่านได้ ราวกับว่าถ้าให้คนรู้เห็นแล้วจะยุ่งหรือยังไม่ถึงเวลา ตำแหน่งตาทิพย์อยู่ที่หว่างคิ้ว แต่บางคนปราณก็หลุดไปเองโดยธรรมชาติ หรือบางคนปราณที่อุดมีน้อยลง บางคนก็เห็นได้และได้ยินเสียงโดยที่ยังไม่ได้เปิด ซึ่งปราณนี้อุดไว้จนกว่าเราจะมีปัญญา มีผู้รู้หรือมีครูบาอาจารย์มาปลดออกไป วิธีการปลดออกมีหลายวิธี ที่พิศดารมากก็ทำกระทั่งใช้เหล็กแหลมๆเล็กๆตอกให้หลุด ถ้าหลุดแล้วจะทำให้จิตสามารถรับรู้ได้เอง โดยไม่ต้องผ่านลูกตา วิธีของเรานั้นใช้พลังบางอย่างเหมือนกำลังภายในไปผลักช่องลมปราณที่มันอุด ในหูมีลมอยู่นิดเดียวพอหลุด “ปุ๊ก” ออกมาทั้งหูซ้ายและหูขวาพร้อมกัน จะได้ยินไกลขึ้นก็เป็นประโยชน์ในกาลต่อไป

ปกติมนุษย์จะใช้ตาตัดสินว่ามีไม่มี ใช้หูฟังว่าได้ยินไม่ได้ยิน ดังนั้นถ้าเราใช้ตาใช้หูในการตัดสิน ฌานตัวนี้มันจะไม่เกิด เราเคยลองอยู่หลายครั้งเช่นขณะที่นั่งสมาธิอยู่กับลูกศิษย์เรา ลูกศิษย์ของเรานั่งหลับตาก็รู้ได้ว่ามีพลังงานกลุ่มหนึ่งมาทางซ้าย ว่าแล้วความเป็นมนุษย์ก็หันไปทางซ้ายแล้วลืมตาดู พอ

ตาเขาตัดสินว่าไม่เห็นอะไรเขาก็ทำลายญาณทิ้ง ว่าเมื่อครู่นี้เขาคิดผิด ความจริงฌานเขาคิดถูกแต่เขาไม่ให้เวลามันพอ พอมานั่งสมาธิกับเรา เราจะให้ทุกคนผูกผ้าปิดตา ไม่เช่นนั้นจะตัดสินด้วยตาว่าเห็นหรือไม่ ทำให้ไม่ได้ญาณเมื่อเราผูกผ้าปิดตาแล้วตัดสินด้วยตาไม่ได้ ญาณจะเริ่มทำงานไปเรื่อยๆ พอญาณมนุษย์ทำงานไปละเอียดถึงระดับหนึ่ง จะตัดสินได้ว่าพลังงานนั้นคืออะไร แต่เป็นเพียงทางผ่านเล็กๆอันหนึ่งของสมาธิ จะรู้จะเห็นหรือไม่ ไม่ใช่สาระสำคัญ **จะมีตาทิพย์หูทิพย์หรือไม่ก็ไม่ได้ทำให้จิตสำเร็จ ไม่ได้ทำให้หลุดพ้นจากกิเลสได้** แต่กลับเป็นเครื่องมือสร้างให้มีกิเลสมากขึ้นเสียอีก ดังนั้นแล้วต้องตระหนักอยู่ตลอดว่า ถ้าผู้ปฏิบัติไม่ทบทวน สิ่งที่มี ที่เป็นอยู่ สิ่งที่ได้รับอาจจะเป็นเครื่องทำให้มีกิเลสมากเข้าไปอีก แต่ถ้าเราเข้าใจมัน มันจะเป็นเครื่องมือทำลายความเคลือบแคลงสงสัยในขั้นต่ำๆได้ง่าย ทำให้เราทำจิตภาวนาสมาธิเพื่อความหลุดพ้นได้ หากเราไม่มีเครื่องมือเหล่านี้ เราก็จะไม่เข้าใจความเป็นไป ความสัมพันธ์ระหว่างพลังงาน จิตวิญญาณ ชาติภพ ความถี่ว่ามีจริงหรือไม่ แต่ขณะเดียวกันเมื่อรู้เมื่อเห็นก็ต้องทบทวน อย่าไปใช้อารมณ์ตามนั้น อย่าไปยึดมั่นถือเป็นจริงเป็นจัง เพราะทุกอย่างก็เวียนว่ายตายเกิดอยู่ในวัฏสงสาร จะทำให้เราหลุดพ้นไม่ได้ และในเมื่อชาตินี้เราก็รู้อยู่ว่าหากเราเอาโลกุตระ อย่างไรก็ไม่ทัน จึงจำเป็นต้องรู้หลายๆ ทางพร้อมกัน

มนุษย์เราควรดำเนินตามทางสายกลาง เนื่องจากการดำเนินสายโลกุตระ เราเห็นว่าอย่างไรก็ไม่ทันเสียแล้ว สู้เราเรียนรู้สรรพวิทยาการกว้างๆ เพื่อน้อมนำให้ชาติภาพสั้นเข้า ให้ใกล้เข้าๆ พอใกล้ๆแล้วเราก็อยู่ในโลกุตระแต่เพียงอย่างเดียว ประการแรกคือไปไม่ถึงแน่ในชาตินี้ ประการที่สอง จะทำให้ความเคลือบแคลงสงสัยในระดับต้นๆ โดนทำลายไปไม่ได้จริง แล้วจะเป็นปัญหากับเราต่อไป พอเราทำสมาธิไปได้ฌานได้ญาณ สิ่งที่ปรากฏทางโลกีย์คือ เราระลึกชาติได้ ก็สิ้นสงสัย อาจารย์ไม่ได้มาระลึกให้ เราระลึกเองแต่

อาจารย์จะให้อุบายให้ใกล้ๆ เช่นว่ามาถึงตรงนี้แล้วก็ให้อุบายต่อไปอีก ให้ใกล้เข้า นี่เป็นทางผ่านของสมาธิ ถ้าสายโลกุตระก็จะไม่เอา แต่การไม่เอานี้จะสะสมความสงสัยไว้ บางทีผู้ปฏิบัติอาจจะรู้แจ้งแล้ว ก็ไม่จำเป็นต้องทำลายความสงสัยเบื้องต้นๆ แต่ผู้ปฏิบัติที่ไม่ได้ฌานได้ญาณจะไม่เข้าใจ เมื่อความเข้าใจไม่เพียงพอต่อทุกสถานี สิ่งที่ย้อนกลับมาก็คือ สิ่งที่เราทำไปตามประเพณี ตามความเชื่อ เรายังไม่รู้เลยว่าทำไปนี่บุญถึงไหม ทำไมต้องกรวดน้ำ สรุปว่าตายแล้วเกิดหรือไม่เกิดยังไม่รู้ไม่แน่ใจ เพราะว่าพื้นฐานไม่ดีจากหลายๆกรณี

ตัวอย่างเช่น ทำสมาธิโดยไม่ขึ้นรูปฌาน นั่งภาวนากันไปตามเรื่องตามราว คนสั่งภาวนาสั่งเสร็จแล้วก็นั่งกินก๋วยเตี๋ยว นี่คือทำไปตามเวรตามกรรม บางคนบังเอิญฟลุ๊คไปเกิดได้อะไรก็ว่ากันไป แต่นั่นไม่ใช่การสอนสมาธิที่ดี ผู้ปฏิบัติเขามีศรัทธา อย่าให้เขาไม่ได้อะไรกลับไป อย่างเรานี่โดยทั่วไปได้ผล 80-90% แต่อีก 10% คือคนที่ฝึกไม่ไหวจริงๆ แล้วอันดับต่อไปเราก็จับเข้าสุสานเพื่อทำลายความเคลือบแคลงสงสัยชิ้นสำคัญว่าคนเราตายเป็นผีจริงไหม ผีอยู่ไหนเราไปหามัน ถ้าไปนั่งคุยกันในสุสาน คงไม่เจอผีเพราะเป็นคนละความถี่กัน แต่ถ้าไปทำสมาธิถ้าผีมีจริงเราก็ต้องเจอ ไม่ใช่ให้ผีหลอกเราแต่ให้เรารู้จักว่าความถี่เปลี่ยนไปจริงไหม ในชาตินี้ก็ควรตั้งเป้าว่าควรให้ได้ฌานได้ญาณเพื่อทำลายความเคลือบแคลงสงสัย แล้วก็ปูพื้นไว้ เพราะผู้สำเร็จจะรู้ตัวก่อนใน 3 ชาติสุดท้าย ทีนี้เราก็คงจะใกล้เข้าเรื่อยๆ ถ้าหากอธิษฐานจิตไว้ในชาติที่แล้ว ชาตินี้ก็มาต่อในข้อธรรมไม่พลาดพลั้งไป ผู้ที่ไม่อธิษฐานจิตไว้ก็อาจพลาดพลั้งไป โลกนี้เกิดขึ้นมาแล้วแตกสลายดับไปนับครั้งไม่ถ้วน ผู้ที่พลาดพลั้งไปก็คงต้องวนเวียนไปอีกไม่รู้กี่กัปกี่กัลป์

จักร

จักรมนุษย์นั้นมีอยู่ตามธรรมชาติ มีความสมดุลเป็นกลางๆและปรับตัวของมันได้เองอยู่แล้ว พลังนี้เป็นจุดหมุนจุดหนึ่ง บางคนอาจจะเริ่มเปิดจักรแล้วเกิดความไม่สมดุลขึ้นในจักรได้ บางคนหมุนจักรแล้วไม่เข้าใจจักรมนุษย์ ไปฝึกให้จักรบางจักรหมุนเร็วกว่าปกติ ทำให้เกิดความไม่สมดุลในธาตุขันธ์ แต่เข้าใจผิดคิดว่าเกิดจากการเปิดจักรซึ่งเป็นผลดี อันที่จริงไม่ใช่ ถ้าไปฝึกให้จักรบางจักรมีการหมุนมากกว่าบางจักรขึ้นมาจะมีปัญหา เพราะปกติมันเป็นธรรมชาติอยู่กลางๆ เราสามารถอธิบายได้และทำให้ดูได้ด้วย แม้จะไม่เคยเรียนพลังต่างๆมา แต่เรื่องการเดินปราณ เรื่องจักร เรื่องฝ่ามือนี้ เรารู้ด้วยตนเองจากการปฏิบัติ เราไม่เคยไปเรียนรู้วิธีการของคนอื่น แต่พอพูดมาแม้เนื้อหาใกล้เคียงกัน แต่เราทำมานานแล้ว ใช้มามากไม่รู้เท่าไรแล้ว เช่น ให้จักรหมุนที่มือเรา เราจับล็อคเข้าที่กระหม่อม ซึ่งจะมีช่องเข้าไม่ใช่อยู่ๆจะเจอ ต้องให้เข้าล็อคกันพอดี เมื่อล็อคได้แล้ว จะโดนฝ่ามือเราดูด พอเราหมุนทีกายทิพย์เขาเคลื่อนเลย แต่ขณะเดียวกันใครที่เรียนพลังจักรวาลมาลองทำให้เราดูสิ ไม่มีทางทำได้เพราะฝีมือคนละรุ่นกันเลย เพราะไม่เข้าใจจักรมนุษย์พอ

นี่ต้องเข้าใจก่อนว่าจักรคืออะไร เราสะกดนี่ไม่มีทางกระดิกเลย ใครที่นั่งสมาธิกับเรานี่ไม่เคยเมื่อย ยกเว้นแต่เขาจะหลุดวงโคจรจริงๆถึงจะเป็นได้ สมมุติว่ามือเราจับมือคนอื่น พอจับที เจอจุดลมก็กดเข้าไป พอเลยจุดลมไปคือจุดจิต พอกดเจอจุดลมเรารู้เลยว่าตัวท่อลมเดินแบบไหนมีอะไรสะดุดไหม กดลงไปกว่าท่อลมคือจิตวิญญาณ ถ้ามีพวกสัมภเวสีหรือผีอะไร หรือพวกพลังงานต่างๆ ถ้าใครโดนของโดนอะไรจะมีพลังงานวิ่งเป็นเส้น เต้นพับๆ เรารู้เลยว่าโดนอะไรมา

เรื่องพวกนี้เราสอนลูกศิษย์ทั้งหมด ใครมีปัญญารับได้ก็รับไป เราไม่เคยจะคิดหวงวิชา แต่คนที่เราสอนก็ต้องพิจารณาแล้วว่า เป็นคนดีพอสมควร ไม่เอาวิชาไปใช้ในทางที่ผิด วิชาเหล่านี้ก็มีครูบาอาจารย์ต้องขึ้นครู การขึ้นครูเป็นการให้สัจจะในเรื่องพวกนี้ ถ้าเขาทำไม่ได้ เราก็ไม่สอนเพราะกลัวว่าเขาจะนำวิชาที่ได้ไปใช้เบียดเบียนคนอื่น ถ้าเขามีจิตใจที่ดี เอาไปช่วยคนอื่นและมีความตั้งมั่นดี เราก็สอนให้ แล้วศาสตร์พวกนี้ก็เป็นศาสตร์ที่ชัดเจนไม่ได้หลบๆ ซ่อนๆ มีหลายคนมาอธิบายให้ฟัง เราฟังแล้วบอกว่า ไหนเธอลองเร่งธาตุให้ดู เร่งธาตุไฟแล้วถ่ายกระแสออกมา ไม่เห็นออกเลย ออกน้อยมาก พอเราทำให้ดู เราจับเข้าทีเขาหงายหลังเลย ก็เพราะความเข้าใจพื้นฐานเกี่ยวกับพลังงานไม่เหมือนกัน เราจับอ่างน้ำแล้วเร่งธาตุไฟ ถ่ายทีน้ำแทบเดือดเลย คือต้องมีวิธีการ ไม่ใช่ว่าจะคิดเอาได้ คิดได้จริงแต่ทำไม่ออก หากเป็นคนอื่นเขาคิดเอาคิดซ้ำๆไปเข้าใจว่ามันมี ความจริงไม่ออกหรอกเพราะเขาแค่คิด แต่เราเข้าใจธาตุดินน้ำลมไฟโดยถูกต้อง โดยเฉพาะธาตุไฟเราเข้าใจดีที่สุด เราจะให้เกิดที่ไหนก็ได้ เราเพ่งกระทงทีเดียวไฟลุก เราจะให้ดับเทียนต้นใหญ่ๆที่จุดไว้ก็ได้ เพราะเราเข้าใจดีแล้ว แต่จะมาแสดงเล่นไม่ได้ แต่ในกรณีของลูกศิษย์ เราอยากให้เข้าใจตรงนี้ว่าทำได้จริง บางทีก็ต้องทำให้ดู

หากเกิดมาชาตินี้ไม่เคยรู้จักคำว่าหวานเลย ให้อาจารย์เก่งอย่างไรพูดเราก็ไม่เข้าใจหรอกว่าหวานเป็นเช่นไร เรื่องบางอย่างไม่ว่าเราจะอ่านหนังสือมามากขนาดไหน เข้าใจอย่างไรก็ตาม แต่ก็ยังไม่รู้ถึงรสชาดอยู่ดี เราอ่านหนังสือ 100 เล่ม ซึ่งอธิบายถึงคำว่า “หวาน” ได้รอบคอบ แต่ตั้งแต่เกิดมายังไม่เคยรู้จักจริงๆเลยว่าหวานนี่เป็นอย่างไร เราก็จินตนาการว่าหวานนี่มันหวานเจี๊ยบ จินตนาการ ไปต่างๆ

ตามที่อ่านหนังสือมา แล้วก็สรุปจากหนังสือทุกเล่มประมาณเอาว่าเป็นอย่างนั้นอย่างนี้ ถ้ามาเจอเรา ก็จะบอกว่า นี่คำว่าหวานที่เธอสงสัยนั้น หากเธออ้าปากมาแล้วกินน้ำตาลสักช้อนหนึ่ง เธอจะรู้แน่ น้ำตาลจะตอบคำว่า"หวาน" ได้อย่างชัดเจน เจอน้ำตาลหรือเกลือเข้าไป ความแคลงใจหมดสิ้นทันที เทียบหนังสือหลายร้อยเล่มกับเกลือช้อนเดียวหรือน้ำตาลช้อนเดียวแล้ว ผลักหนังสือทั้งหลายทิ้งไปได้ สิ่งต่างๆที่เราอธิบายมาทั้งหมดนี้ ล้วนอยู่ที่อารมณ์ นี่คือสิ่งที่เราให้กับลูกศิษย์และเน้นย้ำมาตลอด เช่นเดียวกับครั้งต่อไปจะให้ชิมเกลือซึ่งเป็นความหมายของ "ความเค็ม" **การอธิบายความรู้สึกที่จักรฝ่ามือมนั้นอธิบายเป็นคำพูดไม่ได้ ต้องอธิบายด้วยความรู้สึกที่ปรากฏขึ้นที่จักร**

บางครั้งเราทำสมาธิก็แปลกกว่าที่อื่น ดังนั้นการรับศิษย์จึงค่อนข้างพิถีพิถันหน่อย เพราะกลัวว่าเขาไม่เข้าใจคือเราขี้เกียจพูด มันอธิบายไม่ได้ เพราะฉะนั้นถ้าเข้าใจตรงนี้ ก็จะเข้าใจว่าทำไมเราต้องฝึกข้างนอกบ้าง เราจับให้ไปนั่งในป่าช้าเสียเลยจะได้รู้ว่า เมื่อความเงียบความมืดถึงที่สุดแล้วนั้นคืออะไร เราจะสอนหลายสิ่งที่ค่อนข้างแปลก แต่ถามว่ามีอันตรายไหม—ไม่อันตรายหรอก แต่กับการอ่านหนังสือถ้าไม่รู้ไม่เข้าใจคำว่า "เค็ม" ก็ต้องมาชิมเกลือดู มัวไปนั่งอ่านอยู่ ก็จะไม่รู้ว่าคืออะไร

บางสิ่งบางอย่างอธิบายไม่ได้ด้วยคำพูด ทำสมาธิอย่างเดียวแต่ไม่มีตัวกระตุ้นในธรรมชาติ อารมณ์นั้นก็ไม่เกิด ไม่รู้จะทำอย่างไรจริงๆ เราจึงต้องให้อารมณ์นั้นเกิด เพื่อว่าถ้าเข้าใจก็จะไปต่อได้ หากยังแคลงใจเรื่องเหล่านี้หรือถ้าเขาคิดว่าเขาเข้าใจ แต่ไม่ได้เข้าใจจริงก็ไม่ได้ คำว่า "หวาน" ในจินตนาการของเขาบางทีอาจเป็นเปรี้ยวก็ได้ ซึ่งแท้จริงแล้วไม่ใช่ เช่นพลังงานบางอย่างที่วิ่งจากก้นกบไปถึงสมอง เราอาจจะอ่านหนังสือเป็นร้อยเล่ม แต่ถ้าพลังนั้นไม่เคยวิ่งขึ้นเราสักทีก็ยังไม่รู้ซึ้ง หากได้เจอเองทีเดียว เราเข้าใจลึกซึ้งเลย ถ้าพลัง

นั้นวิ่งขึ้นไปแล้วค้างอยู่สัก 3 นาที 5 นาที จักรสุดท้ายที่เป็นจักรแท้ๆจะคลายตัว เราพูดแบบนี้จักรไม่เปิดหรอก ถ้าลองให้มานั่งอยู่กับงูเห่าสักตัว พลังวิ่งไปยันเพดานเลย จักรที่ว่าจะคลายตัวออก

มหาสติ

มหาสติคือ ความละเอียดคุมความหยาบ สติคือความนึกคิดคุมกาย เช่นเราคิดจะไปตีหัวคน ความคิดเป็นกระแสไฟฟ้าเพียงแวบเดียว แต่คุมกายที่มีความละเอียดถือไม้ไปตีหัวก็ได้ สติก็คุมจิตอีกทีคุมความนึกคิด ถ้าไม่มีสติก็คือเสียสติ ตัวจิตก็ไม่มีกำลัง มหาสติจะควบคุมสติอีกทีหนึ่งคือความละเอียดในลักษณะของความว่างที่มีกำลังไปคุมตัวสติ ดังนั้นจะเห็นได้ว่า**มหาสติก็คือกำลังที่เกิดจากความว่างอันเป็นกำลังมหาศาล**

ความเงียบความว่างนั้นมีกำลัง แค่เงียบและว่างก็มีกำลังแล้ว มีกำลังได้อย่างไร ก็มีกำลังมาจากความว่างนั่นเอง ในความว่างนั้นมีกำลัง เรากำลังได้รับกำลังจากความว่าง ความว่างเป็นกำลังของเรา ดังนั้นแล้วผู้มีปัญญาก็จงหากำลังจากความว่างให้ได้ ให้มีกำลังขึ้นมาพัฒนาจิตวิญญาณให้สูงขึ้น การคุยกันก็ดีการฟังเพลงก็ดี ไม่ได้ยกระดับความสามารถทางจิตได้เลย ความว่างเท่านั้นที่มีกำลัง อาศัยกำลังจากความว่าง ความว่างความสงบมีกำลัง เพราะว่าช่วงที่เกิดความว่าง ในจิตนี้มีการฝึกกำลังตัวนี้ไว้ แสดงผลออกมาเหมือนกับเราได้อภิญญา เช่นเราเพ่งเทียน เราคิดให้มันหรี่ให้มันลุก หากเราไม่ได้มหาสติมันก็คงไม่ทำงานตามที่เราคิด แต่หากเราได้กำลังจากความว่างเราก็สามารถจะกำหนดให้มันหรี่หรือให้มันลุกขึ้นได้ นั่นแสดงว่ากำลังจากความว่างมีผลแล้ว สรุปว่ามหาสติก็คือความว่างที่มีกำลัง ความละเอียดคุมความหยาบ ถ้าไม่มีตัวนี้ก็จะคุมความหยาบไม่ได้ **ปกติสติจะคุมจิต สัมปชัญญะคุมกาย**

ดังนั้นจะเห็นได้ชัดว่าการที่เป็นมหาสติก็คือมีความละเอียดคุมความหยาบหรือ ความว่างซึ่งมีกำลังนั่นเอง เมื่อเราทำสมาธิมาถึงตรงนั้นจะทำให้เราหมดความเคลือบแคลงสงสัย แล้วจะไม่งงต่อพลังอะไรบางอย่าง ซึ่งบางอย่างบางทีเราไม่เข้าใจมันจริงเราก็งง เช่นพลังจักรวาลก็ดี หรือพลังอะไรก็ดีความจริงเป็นแค่ปลายๆของสิ่งที่เรากำลังจะทำเท่านั้นเอง ไม่ได้เข้าถึงแก่นหากสิ่งที่เราทำนี้ 100% พลังจักรวาลจะมาสัมผัสได้แค่ 5% เท่านั้น เพราะฉะนั้นจะห่างกันค่อนข้างมาก เมื่อเราเข้าใจดีถึงพลังธรรมชาติ การจัดวางของจิต เราก็จะเข้าใจดีว่าสิ่งนี้เป็นปรากฏการณ์ของจิตและธรรมชาติ สำหรับผู้ที่รู้ก็สามารถทำให้ปรากฏได้ ไม่ใช่เรื่องของผู้ใดเป็นผู้วิเศษมาจากไหน เพียงแต่ผู้นั้นปฏิบัติ และสิ่งที่ปรากฏพบในการปฏิบัติ เป็นทางผ่านเป็นแบบฝึกหัดย่อยๆนิดเดียว มีสาระเช่นนี้ออกมาจากการปฏิบัติเท่านั้น ไม่ควรยึดถือเป็นสาระ เพียงแต่ว่าการปฏิบัติเมื่อปฏิบัติไปเข้าใจถึงความสั่นไหว เข้าใจถึงธาตุก็จะสามารถบังคับธาตุที่มีอยู่ให้ปรากฏอยู่ในรูปแบบที่ไม่ควรจะปรากฏได้

ระบบกรรม

ภาวะของกรรมที่มีอยู่ปรากฏอยู่ ต้องเข้าใจก่อนว่ากรรมเป็นลักษณะของการที่มีการหมุนไปเรื่อยๆส่งผลไปเรื่อยๆ ถ้าถามว่าสิ่งที่เกิดกับเราบางส่วนเป็นกรรมไหม เราไม่มีญาณพอจะไปหยั่งรู้ได้ว่าเป็นกรรมส่งผลหรือเรากำลังเป็นเจ้าหนี้ เหมือนปัญหาโลกแตกว่าไก่เกิดก่อนไข่ หรือไข่เกิดก่อนไก่ แล้วทีนี้จะทราบได้อย่างไรว่าเป็นวิบากกรรม หากเรานั่งเฉยๆจะไม่มีวันทราบ **เราปฏิบัติจิตสมาธิ เราได้ฌานได้ญาณในระดับไหน เท่านั้นแหละคือคำตอบ** หากไม่ได้ฝึกจิตก็คงไม่รู้ไปกว่านี้ ถึงต้องฝึกจิต ฝึกเบื้องต้นๆไปก็ไม่รู้อีกต้องได้ฌานได้ญาณชั้นสูงถึงจะรู้ พอรู้ก็มีผลแก่เราบ้าง คือจะรู้ในเรื่องของกรรม เพราะว่าเป็นการหลุดพ้นทางจิต จะหลุดจากวัฏสงสารได้ก็ต้องรู้ว่า

กรรมอะไร ต้องฝึกจิตทำซ้ำๆจนฌานญาณนั้นแก่กล้าขึ้น สิ่งที่ปรากฏขึ้นก็คือปัญญาตาญาณรู้แจ้งในภาวะนั้นจึงจะรู้ ไม่เช่นนั้นเราไม่รู้หรอก

ทีนี้ต้องเข้าใจก่อนว่าเมื่อกรรมส่งผลแต่ละครั้งจะประกอบด้วยหลายอย่าง สมมุติเราขับรถไปถึงสี่แยกหนึ่ง เราเคยมีกรรมอันหนึ่งไว้คือไปตัดขาคนและเขาจะมาเอาคืน ทีนี้รถของเรากำลังจะชนกับรถสิบล้อ และเราจะขาขาด คำถามมีอยู่ว่าคนขับรถสิบล้อคันนั้นเป็นเจ้าของขาไหม เป็นคนที่เราเคยทำขาเขาขาดไหม ถ้าเราเข้าใจกรรมเราจะรู้ว่าคนขับสิบล้อไม่จำเป็นต้องเป็นเจ้าของขา แต่เป็นกรรมจัดสรร คนขับรถสิบล้อกำลังจะติดคุก มีกรรมบางอย่างที่จะติดคุกและเรากำลังจะขาขาด แต่วงนี้ตัดพร้อมกันหลายวง เลยมีอานุภาพให้วงใหม่เกิดขึ้นมาเป็นเศษกรรม จึงไม่รู้จบ ถึงบอกว่าการอโหสิกรรมก็คือ ทำให้วงเรานี้หยุดหมุนเป็นวงแรก วงจะได้ไม่ตัด ต้องเริ่มต้นที่เรา **แม้วงของเราจะเป็นวงแรกที่ขาดไปจากระบบในการชนครั้งนั้น ไม่ได้แปลว่าวงอื่นจะขาดไปด้วย ระบบกรรมก็ยังคงดำรงอยู่** ถึงแม้เป็นเพียง 2 วงตัดกันก็มีผล แต่จริงๆมันตัดพร้อมกันหลายวง แล้วก็ไม่ได้อโหสิกรรมกันทุกคน เขาก็ต้องไปตัดวงของเขา ถ้าเราอโหสิกรรมวงของเราก็ขาดไป ขาดตัวละครในเรื่องนั้นไปตัวหนึ่ง

ขณะเดียวกันก็มีกรรมบางอย่างซึ่งอธิบายได้ว่า เจ้ากรรมกลับมาเอาคืนเอง เป็นกรรมที่ชัดเจน คนที่กลับมาเอาคืนทำไมถึงได้ไม่มีผล เพราะเจ้ากรรมมาเอาคืนเองยกตัวอย่างเช่น องคุลีมาล ชาติหนึ่งเคยเกิดเป็นเต่าเป็นพระโพธิสัตย์มาบำเพ็ญเพียร คนจำนวนหนึ่งจับไปเผาฆ่ากิน องคุลีมาลจึงกลับมาเอาชีวิตพวกนั้นได้โดยที่ตัวเองไม่มีกรรม และสำเร็จเป็นพระอรหันต์ เนื่องจากพวกนี้เป็นพวกที่จับเต่าไปฆ่ากิน องคุลีมาลจึงกลับมาเอาเองโดยที่กรรมขององคุลีมาลไม่มีผลกรรมสืบเนื่องไปตัดรอนให้ไม่สำเร็จพระอรหันต์ นั่นคือเจ้าตัวกลับมาเอาเอง แต่เหตุการณ์แบบนี้มีโอกาสเกิดน้อยมาก เพราะโดย

ทั่วไปแล้วจะเป็นกรรมจัดสรร จะเห็นได้ว่าระบบกรรมเป็นอย่างนี้ ผู้ที่รู้แล้วก็หลุดพ้นเพราะถ้าไม่เข้าใจโดยละเอียดจะอธิบายระบบกรรมไม่ได้

ทีนี้เรื่องของเศษกรรม สามารถอธิบายให้เข้าใจได้ง่ายๆว่า สมมุติเราเป็นหนี้อยู่ 100 ถามว่าจะเอาคืนได้ลงตัวพอดีไหม หากเจ้าหนี้เขาเอาเงินไป 150 อีก 50 นั้นก็เป็นกรรมใหม่ ถ้าเป็นรูปธรรมก็เช่น ตกลงว่าจะเอาขาของเขา แต่คราวนี้แถมหัวมาด้วย ก็จะเป็นกรรมที่เกิดขึ้นมาใหม่ **เป็นเศษกรรม** ความจริงยังมีอะไรอีกหลายอย่างที่ละเอียดอ่อนมาก กรรมถึงได้ไม่มีคำว่าจบ คนนี้เอาคนนั้น คนอื่นๆก็จองต่อ จะให้มันจบได้อย่างไรถ้าติดอยู่ 100 แต่เอาไปตั้ง 5000 แล้วที่เหลือล่ะ ก็ไปเอาใหม่กลับไปกลับมาอยู่อย่างนี้ นี่คือการวงเวียนของกรรมที่ไม่จบ ถ้าจะจบก็ต้องเริ่มตั้งแต่เจ้าของวงที่อโหสิกรรมแล้ว

บางครั้งเหมือนมีสิ่งศักดิ์สิทธิ์บันดาลช่วย กรรมนั้นอาจจะเลื่อนการตัดวงออกไป แต่ผลยังคงมีอยู่จนกว่าวงนั้นจะหมุนช้าลงจนหยุด คือกรรมจะปรากฏอย่างนี้ เช่นมีกรรมอยู่อันหนึ่ง และเมื่อเรานั่งสมาธิไปถึงจุดหนึ่ง เราจะเห็นว่ากรรมนั้นหมุนเป็นวงอย่างนี้ เมื่อเราทำกุศลอะไรก็ตาม เราแผ่กุศลไปเจตนาเราส่งออกไปกับเจ้ากรรมที่หมุนอยู่ วงนี้หมุนช้าลงไปไหม เอื่อยลงไหม หากเอื่อยๆลงไปเรื่อย ถ้าทำซ้ำๆ อนุโมทนาไปเรื่อยๆ เมื่อมันหยุด มันจะเป็นอโหสิกรรม

มนุษย์ต้องเป็นไปตามกรรม กรรมบางอย่างที่มนุษย์ทำไม่เป็นอโหสิกรรม ต้องเข้าใจให้ดี หากไม่เข้าใจพอก็ไปแก้ในสาระเช่น กรรมนั้นเป็นกรรมที่กำลังจะส่งผล แล้วเราไม่เข้าใจในสาระนี้ไปเบี่ยงเบนกรรมนั้นให้ส่งผลไม่ได้ ด้วยกำลังความสามารถของเรา กรรมนี้ส่งผลแล้วแต่ส่งผลไม่เต็มที่เช่นมีคนหนึ่งเป็นหนี้อยู่ 100 บาทตอนนี้กำลังจะใช้กัน เราไปขัดขวางให้คนๆนั้นเขาใช้แค่ 20 บาท ดังนั้นอีก 80 บาทเราต้องเป็นผู้ชดใช้แทน ต้องเข้าใจกว้างๆว่าสาระของมันคืออะไร ในบางครั้งอาจไม่ใช่กรรมที่กำลังส่งผล ก็ไม่

เป็นผลกับเราแต่ถ้าเป็นกรรมที่ส่งผล ก็เป็นผลกับเราได้ ดังนั้นต้องเข้าใจละเอียดกว้างขวาง เมื่อเราได้รูปฌานจะทำให้เข้าใจกว้างขวางขึ้น เมื่อเราทำฌานแล้วรู้แจ้งพอสมควรก็เอาพรสวรรค์ที่มีมาต่อยอด จะง่ายขึ้นสำหรับเราไปถึงบทนี้ก็ทำโจทย์ได้ง่ายๆทันที

กรรมที่กล่าวได้ว่าอยู่นอกเหนือระบบอโหสิกรรม เช่น**กรรมที่ทำต่อบิดามารดา ครูบาอาจารย์ และพระผู้สำเร็จต่างๆ หรือแม้กระทั่งเป็นจิตวิญญาณดวงใดก็ตาม ที่มาบำเพ็ญเพียรแล้วเราไปล่วงเกิน กรรมเหล่านั้นไม่เป็นอโหสิกรรม** ถึงแม้ว่าจิตจะสำเร็จแล้ว ก็เป็นกรรมที่รอส่งผลอยู่แน่นอน ผู้สำเร็จทางจิตจึงมักจะเรียกกรรมเหล่านี้ ให้มาส่งผลหมดสิ้นในชาติสุดท้าย จะได้ไม่มีเหตุอย่างใดที่จะมีธาตุขันธ์ขึ้นมาอีก

กรรมที่ทำด้วยกายกรรมส่งผล แต่มโนกรรมส่งผลน้อยมาก เช่นเรากินมังสวิรัติ แล้วมีคนทำเต้าหู้ไปเป็นหมู รสชาดเหมือนขาหมู คนกินคิดว่าเป็นขาหมู มโนกรรมเกิดแต่ถ้าไปถามหมูว่า "เฮ้ยเขาคิดว่าเขากินเจ้าแน่ะ" หมูไม่เอาเรื่องหรอก คิดก็คิดไปอย่ากินจริงแล้วกัน สรุปว่าไม่มีหมูตัวไหนตาย มันไม่ว่าอะไร มีแค่ความคิดเป็นในขั้นละเอียด ต้องทำลายตัวนี้ให้ลง แต่เบื้องต้นแล้วถือว่าใช้ได้ มโนกรรมมีผลต่อจิตถ้ามีมากๆจะสะสม ทำให้จิตผู้นั้นมีไฟอยู่ ต่อไปต้องทำลายทิ้ง

หลายคนอยู่ในระบบกรรมแต่ไม่รู้ตัว เป็นเงื่อนไขอยู่ในระบบกรรมแต่ไม่รู้ตัว บางคนอยู่ในตำแหน่งหน้าที่ซึ่งเบียดเบียนคนอื่นได้ ก็เอาตำแหน่งเอาหน้าที่ที่ตัวเองอยู่เบียดเบียนคนอื่น กรรมเหล่านั้นก็ไปตกอยู่ ไม่กับตัวเองก็กับลูกหลานตัวเอง มีงานบางอย่างที่เกิดมาเป็นกลไกในการลงโทษทางกรรมโดยตรง แต่ว่าพวกนั้นไม่รู้ว่าตนเองเป็นกลไกอันหนึ่งในการที่ทำให้กรรมสมบูรณ์ ตัวเองไม่รู้ก็เป็นเจ้าหน้าที่อย่างหนึ่ง พวกนี้มักจะได้รับเงินจากความเดือดร้อนของคน เช่น คนกำลังทะเลาะกันหรือคนเดือดร้อน เขาก็จะเริ่มเข้าไปหาผล

ประโยชน์จากคนที่เดือดร้อนสิ่งเหล่านี้เป็นกรรมสะสม ตอนต้นๆก็เหมือนกับว่าดี แต่ปลายๆแล้วเงินทุกบาทที่เขาได้ก็ต้องใช้หมด จะอยู่ในรูปของอะไรก็ตาม แต่เขาไม่เคยเข้าใจคำนี้ ตอนต้นๆเหมือนกับว่าหาเงินมาได้ง่าย แต่ที่จริงแล้วเขาต้องใช้ทั้งหมด แต่จะในรูปไหนก็ตาม นานไปเขาก็ต้องใช้เหมือนกับคนที่ตัดไม้ ต้นไม้นี้มีเทวดารักษา แรกๆเหมือนดีแต่ทำไปแล้วก็ต้องใช้กรรมทุกรายอาชีพบางอย่างก็มี อยู่ที่ตัวเราเป็นคนตัดสินใจทำ เราเลือกเอง อย่างฟาร์มเลี้ยงสัตว์ ฟาร์มหมู ฟาร์มกุ้งอะไรพวกนี้ คือต้นๆเหมือนว่าดี เอาชีวิตเขาไปขาย ก็เห็นว่าได้เงินดี นานๆไปแล้วถึงจะรู้ว่าไม่ดีเลย เพราะทุกอย่างต้องชดใช้ทั้งหมด ดังนั้นถ้าเราเลือกได้ก็อย่าทำฟาร์มสัตว์ รวมถึงการกระทำทุกอย่างที่เป็นการขายชีวิตผู้อื่นก็อย่าทำ ให้หลีกเลี่ยงไป

ปากมนุษย์ทำกรรมได้มากมาย

โดยธรรมชาติของมนุษย์ เกิดมามีการที่จะต้องดำรงไว้ซึ่งธาตุขันธ์ มีการเบียดเบียนชีวิตสัตว์อื่นเพื่อจะดำรงชีวิตตัวเอง ในภาวะการเบียดเบียนชีวิตสัตว์ทั่วไป ก็จะเกิดเรียกว่ามีวิบากกรรม ซึ่งมีในหลายระดับด้วยกัน บางอย่างจะมีกรรมมากกว่าบางอย่างเป็นธรรมดา เกี่ยวกับเรื่องอาหารก็เป็นสิ่งสำคัญ พูดง่ายๆถ้าจะให้ไม่มีกรรมตรงนี้ก็ควรกินสิ่งที่ไม่มีชีวิต

เพราะชีวิตคนหนึ่งๆต้องกินชีวิตสัตว์มากเหลือเกิน ต้องไล่กินเข้าไปมากเหลือเกิน ถ้าคิดเป็นต่อเดือนต่อปีแล้ว เป็นชีวิตสัตว์มหาศาล ทีนี้เรามาดูว่ามันสมเหตุผลของมันหรือไม่ ถ้าสมมุติเราอยู่อย่างนี้แล้วเกิดมีเมืองใกล้ๆเราเป็นเมืองยักษ์ ยักษ์มาไล่จับมนุษย์ไปกิน โดยที่ยักษ์บอกว่า"ฉันต้องกินมนุษย์นะสิ ก็เป็นยักษ์น่ะจะให้กินอะไร" เหมือนเรากินหมูเห็ดเป็ดไก่ ยักษ์ก็ต้องกินมนุษย์ สาระอยู่ที่ว่ามนุษย์ที่โดนยักษ์จับไป ยอมให้ยักษ์กินหรือเปล่า ใน

ทำนองเดียวกันถ้าเราไปจับหมู จับวัวมา ถ้าหมูวัวมันยอมให้เรากินก็แล้วไป ทีนี้มันไม่ยอมให้เรากิน ก็มีวิบากเกิดขึ้นแก่เรา

ระบบกรรมบางอย่างก็มีผลสืบเนื่องบางอย่างก็ไม่มีผลสืบเนื่อง ถ้าทานมังสวิรัติก็คือไม่กินเลย งดอาหารที่เป็นเนื้อสัตว์ทั้งหมด ของบางอย่างนั้นมันเกิดขึ้น ตั้งอยู่ และดับไปด้วยตัวของมันเอง คือเป็นการเกิดโดยสัญชาติญาณ สิ่งเหล่านี้ไม่มีระบบกรรมสืบเนื่องกับมนุษย์ ดังนั้นจึงไม่มีผลแต่ถ้าเราไม่มีปัญญาญาณตรงนั้น ไปตีความแล้วจะยุ่ง ไม่เช่นนั้นมนุษย์จะตีความเพื่อเข้าข้างตัวเองตลอด เป็นการติดรสชาดในการเสพชีวิต สรุปว่าเพื่อจะตัดนิสัยตรงนั้นลงไป ก็อย่าไปตีความ พวกหอยหรืออาหารบางอย่างทั่วไปแล้ว **ไม่มีระบบกรรมสืบเนื่องกับมนุษย์ มันอยู่ด้วยสัญชาติญาณของมัน เรียกว่าเลยเดรัจฉานไป ระบบกรรมถึงไม่เกี่ยวพันกับมนุษย์** ดังนั้นผู้ที่สำเร็จทางจิตที่สามารถรู้ชาติภพจะไม่มีใครเคยกล่าวว่าตัวเองเมื่อชาติที่แล้วเคยเป็นหอย เพราะเกิดไม่ได้ การเกิดมันไปสุดที่เดรัจฉานแล้ว ต่ำกว่านั้นไม่ได้ ดังนั้นจึงไม่มีผลกรรมสืบเนื่องกัน เป็นการเกิดขึ้นตั้งอยู่และดับไปของตัวมันเอง อย่างเช่น ไวรัส แบคทีเรีย อะไรอีกมากมายที่ดำรงอยู่แล้วก็ดับไปเอง เป็นสัญชาติญาณในการอยู่ เราไปเกิดเป็นไวรัสก็ไม่ได้ เป็นแบคทีเรียก็ไม่ได้ ไปเกิดเป็นอะไรที่เกินกว่าระบบกรรมของมนุษย์ก็ไม่ได้ จึงมีผลอยู่ในระดับหนึ่ง

สมมุติไข่ไก่ ไก่มันไข่ของมันเองออกมาไม่เป็นตัว เพราะเป็นไข่ที่ไม่มีการผสม เป็นไข่ลม เราจะกินหรือไม่กินเมื่อถึงเวลาไข่นั้นก็เสียไปเองโดยธรรมชาติของมัน ดังนั้นไข่จึงดำรงอยู่ในลักษณะสัญชาติญาณเท่านั้น จะมีวิบากกรรมอยู่บ้างก็เนื่องจากว่าไก่

ที่เขานำมาเลี้ยง เขาเลี้ยงเอาไว้ในกรง บังคับให้ต้องไข่ มันโดนกักขังตลอดชีวิตมัน ดังนั้นวิบากที่ได้มาก็ติดมาในลักษณะของไก่ที่ต้องทนทุกข์ทรมานที่อยู่ในที่แคบๆนานๆ วิบากเหล่านั้นก็อาจส่งผลมาถึงผู้กินนานๆ อาจต้องไปติดอยู่ในอะไรแคบๆนานๆ บางทีเราต้องทนอยู่ในรถในอะไรที่ต้องติดอยู่นานๆก็เป็นได้ เพราะในภาวะนั้นสัตว์เหล่านั้นได้ภาวะนี้ ดังนั้นถ้าจะกินไข่ ไข่เป็ดจะกรรมน้อย เป็ดมันจะไข่ตามธรรมชาติไม่ได้อยู่ในตับที่ต้องเลี้ยง วิบากมีอยู่บ้างแต่น้อยกว่า

สรุปว่าถ้ากินมังสวิรัติได้ก็ดีที่สุด ไม่ต้องมานั่งตีความ บางอย่างต้องรู้ด้วยปัญญาญาณด้วย ว่าอะไรเป็นสัญชาติญาณ หรือมีจิตวิญญาณไหม สรุปว่าถ้าจะกินพืชได้ก็ดี **พืชจริงๆก็มีชีวิตไม่ใช่ไม่มี แต่มันคนละระบบกรรม เป็นกรรมที่ไม่มีผล** เราเกิดเป็นมนุษย์ในวัฏสงสารที่มีความถี่ อยู่ๆเราตายไปเกิดเป็นผักกาดก็ไม่ได้ เพราะคนละระบบกรรมกัน และถึงแม้บางอย่างจะเป็นเดรัจฉานก็จริง แต่สิ่งเหล่านี้ก็ประคองตัวอยู่ได้ ถ้าหากเราไม่มีการพัฒนาจิต ไม่มีการปฏิบัติจิต กรรมเหล่านั้นก็กองพอกพูนอยู่ในตัวของมัน ถ้าเราเป็นผู้ปฏิบัติ โอกาสที่จะวูบวาบจิตไปหลุดพ้นก็มีได้ สิ่งที่เป็นกรรมอยู่ก็เป็นอโหสิกรรมหมด ถ้าเราไม่ได้ทำอะไรเลย ก็เป็นกรรมที่รวมตัวและพอกกันไว้รอส่งผล

ไร้แก่นสาร

ชีวิตปัจจุบันของคนเรานี้ อยู่กับความไร้สาระจนเราไม่รู้ว่าแก่นสารของชีวิตคืออะไร เราดำรงอยู่กับเรื่องไร้สาระไม่มีแก่นสาร จิตของเราก็ถดถอย จะไม่มีการพัฒนา ซึ่งเห็นได้ชัดเจนว่าทุกอย่างที่มีอยู่เป็นอยู่ ก็เนื่องมาจากความไร้สาระของจิตมนุษย์ที่ไม่มีการพัฒนานั่นเอง วันหนึ่งอาจารย์เผอิญดูทีวีซึ่งปกติจะไม่ค่อยดู ก็มีนักพูดคนหนึ่งพูดเก่งมาก เขาพูดบรรยายได้ดีที่สุดดี

มากๆ พูดถึงเรื่องการขึ้นรถเมล์ของคน เป็นที่หัวเราะสนุกสนาน เราชื่นชมเขามากและอิจฉาที่เขาพูดเก่ง แต่ที่น่าเสียดายคือมันไร้สาระ สิ่งเหล่านี้ไม่ได้หล่อหลอมให้จิตวิญญาณพัฒนา บางอย่างเป็นไปด้วยสื่อมวลชนก็ดี สิ่งที่เรารับเองก็ดี นับวันทำให้จิตเราตกอยู่ในสภาพไม่พัฒนา ใช้อารมณ์เรามาหมุนเวียนทำให้เราไม่เข้าใจถึงความเป็นไปของจิตเราที่แท้จริง ดูอย่างรายการทีวีแต่ละรายการ ตัวเองไร้สาระแล้วยังมีรายการอื่นที่ไร้สาระกว่าอีก แต่ที่สำคัญคือยิ่งไร้สาระยิ่งได้รับความนิยม

อาจารย์จึงเห็นว่าผู้ที่จะยกระดับจิตวิญญาณก็พลอยจะหมดสภาพไปด้วย ดังนั้นแล้วขอให้เราเป็นกลุ่มหนึ่งซึ่งทวนกระแสเหล่านี้ ให้เราเข้าใจถึงความมีสาระของชีวิต เราต้องออกจากความไร้สาระต่างๆเหล่านี้ เพื่อเราจะได้ค้นพบจิตวิญญาณของเราเอง **หากเราคงอยู่ในความไร้สาระ ชีวิตเราจะไม่มีแก่นสารอะไรเลย** ชาตินี้เป็นโอกาสของเราอีกชาติหนึ่ง อย่าให้เสียชาติเกิด ไม่เช่นนั้นชาตินี้เราจะเสียไปฟรีๆโดยที่เราไม่รู้อะไรเลย ขอให้ตั้งใจเพียรหน่อย ปัญญาตาญาณอาจจะไม่เกิดกับทุกคน แต่ปัญญาตาญาณนั้นไม่สามารถหลีกหนีความเพียรของมนุษย์ไปได้ ก็ขอให้เข้าใจตามนี้ ให้มีความเพียร ความบากบั่น อดทนที่จะทำเพียร อดทนที่จะทำความดี ถ้าทำดีแล้วยังรู้สึกว่าไม่ได้ดี ก็ขอให้ทำมันเข้าไปอีก **ถ้าเราชนะด้วยความดีได้เมื่อไร ก็จะชนะที่สุด** อย่าไปลังเลสงสัยในการทำความดีว่า ทำไปแล้วจะได้ดีไหม อย่าให้ความไม่ดีเพียงเล็กๆน้อยๆทำให้เราท้อแท้ที่จะปฏิบัติดี ขอให้เชื่อมั่นถึงบาปบุญคุณโทษและเวรกรรม ถ้าเข้าใจดีถึงสิ่งที่เราพูด จะไม่มีความลังเลในจิตเลยว่าที่กระทำอยู่นั้นใช่หรือไม่ ผลกระทบเล็กๆน้อยๆจะไม่ทำให้เกิดความหวั่นไหว

ภัยพิบัติ

เมื่อพูดถึงเรื่องนี้ ก็ขอกล่าวกว้างขวางออกไปเลยว่า โลกของเราจะเปลี่ยนแปลงไปในอนาคตอันใกล้นี้ ภัยพิบัติจะเกิดขึ้น เนื่องจากมนุษย์ทำสงครามมหาประลัยด้วยอาวุธร้ายแรงถล่มใส่กัน หลังจากที่มนุษย์ได้ทำสงครามมหาประลัยจากจรวดก็ดี ขีปนาวุธก็ดี นิวเคลียร์ก็ดีถล่มใส่กันครั้งใหญ่แล้ว มนุษย์จะรู้ว่าผู้ที่สะสมอาวุธคือศัตรูที่ร้ายของโลก หลังจากโลกฟื้นขึ้นจากความบอบช้ำจากน้ำมือมนุษย์แล้ว ระบบของโลกจะเปลี่ยนแปลงไป ผู้นำของโลกจะไม่ใช่ผู้ที่มีอาวุธร้ายแรงอีกต่อไป ผู้นำที่จะเป็นผู้นำของโลกรวมถึงจักรวาลนี้จะเป็นผู้นำทางจิต เพราะว่าการสะสมอาวุธจะกลับกลายเป็นภัยแก่ผู้สะสมเอง

ดังนั้นผู้นำทางจิตจึงต้องขึ้นมามีบทบาทในการควบคุมโลกซึ่งผู้นำทางจิตนั้นไม่ได้มีความมุ่งหมายอยากจะได้อำนาจแต่ประการใด เพียงแต่อาวุธทำลายล้างกันฆ่ากันจนบรรลัยหมดแล้ว โลกบอบช้ำแสนสาหัส และทุกคนในโลกก็ยอมรับว่าหากสะสมอาวุธไว้ วันหนึ่งก็ต้องมาฆ่ากัน ผู้นำทางจิตจึงจำเป็นที่จะต้องขึ้นมาปกป้องโลกให้ดำรงอยู่ พลังจิตที่พูดถึงวันนี้อาจเป็นเรื่องเล็กๆ แต่วันหน้าอาจจะไม่เล็ก อาจทำให้ระเบิดเกิดระเบิดเองได้ คนที่มีอำนาจข่มขู่ชาวบ้านด้วยระเบิด อาจกลับเป็นพิษเป็นอันตรายแก่ตัวเอง เนื่องจากว่าอาวุธที่สะสมนั้น อยู่ๆก็จะไม่เชื่อฟังคำสั่งเท่าไร แล้วอยู่ๆก็เกิดการระเบิดขึ้นเอง

ในอนาคตอาวุธจะไม่มีประโยชน์ เพราะพลังจิตจะมีกำลังมหาศาลจนทำให้เกิดความร้อนในระบบเครื่องอิเลคโทรนิคส่วนสำคัญๆที่แม้อุณหภูมิเปลี่ยนไปยังไม่มากนัก ก็จะสามารถทำให้เกิดระเบิดขึ้นได้ ดังนั้นผู้นำทางจิตจะเป็นผู้คุมชะตาของโลกในช่วงต่อไป โลกก็เข้าสู่ยุคที่ไม่มีอาวุธร้ายแรง ไม่มีการประหัตประหารกัน ไม่มีคนชั่วเนื่องจากคนชั่วจะโดนกันออกไป โลกจะพบ

กับสันติสุขระยะหนึ่ง ผู้นำทางจิตจะขึ้นครองโลกเพื่อมนุษย์ที่เหลืออยู่น้อยแล้วนั้น ซึ่งทั้งหมดนี้ก็ตามความเชื่อของเรา

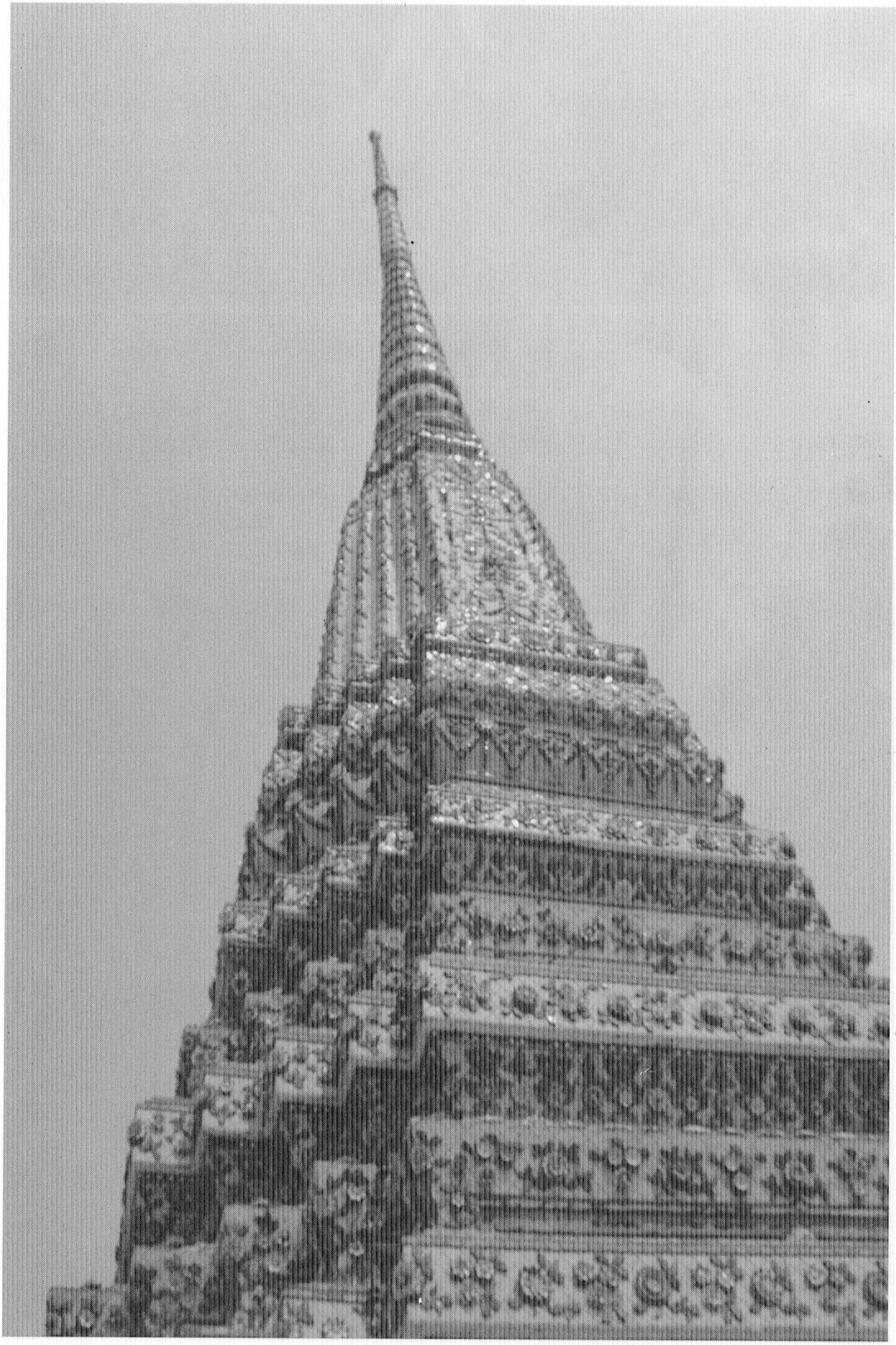
ส่วนเรื่องของหายนะที่จะเกิดขึ้นในเวลาอันใกล้นี้ เป็นเรื่องที่ผู้มีปัญญาตาญาณเห็นความสั่นไหวในโลก ครั้งหนึ่งโลกเราเคยโดนความถี่ลักษณะคล้ายๆอย่างนี้กระทำต่อโลกมาแล้ว ปัจจุบันแกนโลกเอียงค่อนข้างมาก ไม่อยู่ในสภาพที่ตรง ทำให้บางส่วนที่เป็นทะเลก็กลายเป็นภูเขา บางส่วนที่เป็นภูเขาก็จมอยู่ใต้ทะเล ดังนั้นไม่ว่าความสั่นไหวอะไรก็ตามที่เกิดขึ้นกับโลก จะทำให้แกนโลกเอียงเปลี่ยนไปแค่ 1 องศา ระดับน้ำในโลกก็จะเปลี่ยนแปลงไปอย่างมาก ซึ่งถ้ากลับไปแกนไม่เอียงก็เท่ากับว่าตรง ที่เรานั่งอยู่นี้คือใต้ทะเลทันทีเพราะครั้งหนึ่งมันเป็นอย่างนั้นมา ถ้าอยู่ๆเราบอกว่าตรงที่เรานั่งอยู่นี้ เป็นมหาสมุทร ผู้ที่ไม่เข้าใจก็คงหัวเราะกลิ้ง จะเป็นไปได้อย่างไร ในเมื่อเห็นๆอยู่ว่าเป็นภูเขา แต่แท้จริงแล้วบริเวณที่เราอยู่นี้ครั้งหนึ่งเคยเป็นก้นมหาสมุทรการที่แกนโลกเกิดความเปลี่ยนแปลงไป ทำให้ที่ๆเคยเป็นทะเลกลายเป็นภูเขาและที่ๆเคยเป็นภูเขาก็กลับมาจมอยู่ใต้ทะเล ดังนั้นหากมีเหตุให้แกนโลกเกิดผลเอียงแค่ 1 องศาก็จะกระทบต่อระดับน้ำในโลกอย่างมากทีเดียว นอกจากนี้ในช่วงปลายปี จะมีแรงดึงดูดซึ่งเป็นพลังมหาศาลบางอย่าง ซึ่งส่งผลมาจากดวงอาทิตย์ จะทำให้ของเหลวที่อยู่ภายใต้โลกมีการเคลื่อนตัว ซึ่งเมื่อเคลื่อนตัวไปของเหลวเหล่านั้นจะดันทวีปหรือเปลือกโลกให้เคลื่อนตัวอย่างรุนแรง ทำให้เปลือกโลกมีการสั่นไหว เกิดเป็นภัยธรรมชาติอย่างรุนแรงขึ้นอย่างต่อเนื่อง

สงครามที่ประหัตประหารกันโดยใช้อาวุธร้ายแรง กับภาวะภัยธรรมชาติตามการโคจรของดวงดาว ที่เกิดขึ้นตามระบบสุริยะจักรวาลที่พลังแรง มากระทบถึงโลก เหตุการณ์ 2 อย่างเมื่อประกอบกันแล้ว ทำให้มนุษยชาติต้องพบกับความเดือดร้อนอย่างแสนสาหัส โลกก็จะบอบช้ำมาก คนในโลกก็เหลือน้อยลง สูญเสียชีวิตไปกับภัยธรรมชาติและสงคราม เป็นสิ่งที่จะต้องพบเจอ

และต้องร่วมเผชิญชะตากรรมกันต่อไปอีก กว่าโลกจะฟื้นตัวขึ้นมาได้ก็ต้องใช้เวลาพอสมควร

ดังนั้นแล้ว **ผู้ที่ปฏิบัติจิตควรจะกำหนดจิตและตั้งอยู่ในความไม่ประมาท เมื่อต้องไปจากโลกนี้ก็ยังมีแสงสว่าง มีกำลังนำพาตนไปสู่สุคติภพ สุคติภูมิได้** ผู้ที่ไม่ฝึกจิตไว้ก็เป็นที่น่าเสียดาย เพราะทรัพย์สินต่างๆที่ท่านมี ไม่ว่าจะเป็นทรัพย์สินเงินทองต่างๆนาๆนั้นไม่สามารถะติดตามท่านไปได้ เมื่อท่านเสียชีวิตไปแล้ว ท่านจะเปลี่ยนความถี่จากความถี่ของมนุษย์ไป ร่างกายของท่านยังเอาไปไม่ได้ ต้องทิ้งไว้ในโลกนี้ สิ่งที่จะนำติดตัวท่านไปได้จริงก็คือ ความผ่องใสทางจิตกับการที่ได้ฝึกจิตไว้เป็นทรัพย์สินทางจิตวิญญาณที่จะติดตามไปได้จริง เป็นดุจแสงนำทางท่านให้ผ่านพ้นจากอบายภูมิไปได้ ขนาดว่าตกในอบายไปแล้วอาจารย์ก็ยังตามไปเอาขึ้นมาได้ ดังนั้นแล้วขอให้มีความเพียร ในชาติหน้าหากได้ปฏิบัติต่อไป ก็เป็นสิ่งที่สืบเนื่องให้ชาติภพสั้นเข้า ถึงพระนิพพานโดยเร็ว อย่าได้พลาดพลั้งเสียชาติเกิดไป การที่พวกเราได้พานพบเจอกันในชาตินี้ก็นับว่าไม่ใช่สิ่งบังเอิญ ขอให้ยึดมั่นที่จะทำความดีต่อไป

ผู้ฝึกจิตแล้วจะไม่เคลือบแคลงสงสัยในสิ่งเหล่านี้ ผู้ไม่เคยฝึกมองด้วยตาไม่เห็น ฟังด้วยหูไม่ได้ยิน พวกนี้ช่างน่าสงสาร ก็ตัดสินแต่เพียงความรู้ความเห็นจากเฉพาะอวัยวะมนุษย์เท่านั้น อวัยวะที่ว่านี้มีขอบเขตจำกัดการรับรู้อยู่ในระดับหนึ่ง สิ่งที่เขาไม่รู้เพราะเขาไม่เห็น ไม่ได้ยิน แต่ใช่ว่าไม่มี เป็นเพราะว่าเขาละเอียดลงไปไม่พอจะไปรู้จักต่างหาก เมื่อผู้ฝึกจิตแล้วทำไมสามารถสัมผัสได้ นี่เป็นสิ่งที่ผู้โง่เขลาทั้งหลายพึงตรวจสอบตนเองด้วยว่าการที่ท่านไม่เห็นไม่ได้ยินแล้วปฏิเสธว่าไม่มี เป็นเพราะว่าท่านไม่พยายามที่จะรู้จักท่านไม่พยายามจะฝึกจิตให้เป็นธรรมชาติ ท่านตัดสินด้วยวิทยาศาสตร์ทางตาเท่านั้น จึงทำให้ภูมิปัญญาของท่านไม่ก้าวหน้าไป

ปุจฉา - วิสัชนา

"พลังงาน ธรรมชาติ จิตวิญญาณ

สัมพันธ์กันอย่างไร?"

ถาม จิตกับกายแยกจากกันได้จริงหรือ

ตอบ ลูกศิษย์เราทำได้ถึงขนาดว่านั่งเฉยๆแล้วนิมิตปรากฏขึ้น พร้อมทั้งได้ยินเสียง ถ้าหากเลยจากนั้นไปก็ไม่ต้องนั่งเฉยๆ แต่จิตสามารถออกไปสัมผัสรับรู้ได้ การถอดจิตไปสัมผัสรับรู้นั้น สัมผัสรับรู้ถึงอุณหภูมิ ณ.ที่นั้นก็ยังได้ เย็นร้อนอ่อนแข็งก็สัมผัสได้ กลิ่นก็ได้ ร้อนหรือฝนตกยังรู้สึกเลย ลูกศิษย์เราที่ถอดได้ตอนนี้มีอยู่สัก 3 คน แต่ทั่วไปคือนั่งอยู่กับที่แล้วเปิดรับความถี่ ความถี่ทางกายเริ่มไม่ปรากฏก็เริ่มเป็นอย่างที่บอกว่าเราอยู่ในระบบ AM สิ่งที่ส่งอยู่ในระบบ FM เราเริ่มรับได้ ไม่ได้แปลว่าตัวเราไปที่ไหน เราอยู่เฉยๆ บางอย่างก็รับรู้ได้ แต่มันเป็นเพียงทางผ่านอันหนึ่งของสมาธิเบื้องต้นที่ง่ายๆ แล้วก็ดูเหมือนว่าได้ผล เช่นให้ไปหาสมบัติหาอะไรง่ายๆในที่ๆเขาบอกให้ไปพบ พอหาเจอสักทีสองทีก็ยังพบเจออยู่ เมื่อนานไปผู้ปฏิบัติก็สำคัญผิดคิดว่าตัวเองมีพลังอำนาจวิเศษอะไรอยู่ในตัว คิดเป็นจริงเป็นจังในเรื่องนั้น เลยเพี้ยนไปเลย ลูกศิษย์เราก็มี ถ้าคนไหนบอกแล้วเชื่อก็กลับมาอยู่ในทางได้ ถ้าไม่เชื่อก็ขยายผลลงไป เพี้ยนไปเลย หลีกหนีจากพลังงานไม่พ้น ติดอยู่ภพภูมินั้น มีมากด้วย ที่จริงเป็นแค่ทางผ่านเท่านั้นมันต้องผ่านอีกมาก แต่ทางผ่านคือต้องผ่านถ้าเราไม่ผ่านเราก็ไม่รู้แจ้ง เมื่อเรารู้ก็วางมันไว้ อย่าถือ **เหมือนช้อนซ่อมเราถือเมื่อเราจะกินข้าว เมื่อกินเสร็จก็วางลงเสีย จะกินเมื่อไหร่ก็เอาช้อนซ่อมมาถืออีก ถ้าเราถือช้อนซ่อมนั้นไว้ตลอดเวลา เราก็ทำอะไรอย่างอื่นอีกไม่ได้**

ถาม ภาวะขวัญหนีเป็นอย่างไร

ตอบ มีวิชาอยู่หลายอย่างทำให้ขวัญหนีได้ง่ายๆ สมัยก่อนจะมีคนที่เก่งวิชาขวัญหนีอยู่ วิชานี้ดูเหมือนได้ผล อธิบายได้ว่าเป็นลักษณะแบบเดียวกับอาการตกใจ ทำให้ดวงจิตหลุดไป เป็นการถอดจิตได้โดยบังเอิญ แต่ทำซ้ำไม่ได้ เพราะไม่ได้ฝึก ขวัญหนีที่นิยมมาก เมื่อก่อนมีลักษณะการทำแบบที่วัดเขาสมโภชน์จะมีการสอนทำลมหายใจให้หยาบเข้าๆ แล้วก็ลมหายใจฟืดฟาดๆ ไปๆมาๆ ขวัญก็หนีไปชั่วคราว ขวัญจะหนีไปใกล้ๆแถวๆนั้นนั่นแหละ แล้วอาจมีพลังงานบางอย่างที่อยู่บริเวณนั้นมาใช้เรา ดูเหมือนว่าได้ผลแต่จริงๆไม่ใช่สมาธิ หรือไม่ก็อย่างเช่นสวดภาณยักษ์ ก็สวดตะโกนด้วยเสียงอันดัง ร้องโหยหวนให้ตกใจ ถ้าตกใจไม่พอขวัญยังไม่หนีก็จุดประทัดให้ตกใจเลย สุดท้ายขวัญก็หนีออกไป หลุดออกไปชั่วคราว งานกระทำในวัดก็สุสานนั่นเอง เป็นสถานที่ที่มีวิญญาณมากมาย วิญญาณเหล่านั้นก็มาใช้ร่างชั่วคราว

ขวัญหนีทำไม่ยาก เมื่อตกใจมากๆขวัญก็หนีได้เองตามธรรมชาติ คนไทยรู้เรื่องขวัญมานานแล้ว เช่น ทางภาคเหนือ ภาคอีสาน มีการเรียกขวัญคืนถ้าตกใจ บางคนขวัญหนีไปก็มีอาการเหมือนคนบ้าพูดจาไม่รู้เรื่อง เพราะขวัญกลับมาไม่ครบ ก็เป็นวิชาหนึ่งที่เรียกว่าการเรียกขวัญ บางคนถ้าตกใจมากๆ ขวัญหนีถาวรเลยก็มี

ปัจจุบันนี้ก็มีวิชาที่ทำให้ตกใจแล้วจิตหนี ซึ่งดูได้ผลอยู่มากมาย แต่ถามว่าจะทำไปทำไม มีภูมิธรรมอะไร มีปัญญาอะไรที่เกิดจากขวัญหนีไหม ถ้าอธิบายไม่ได้มันจะหนีไม่หนีก็ไม่มีประโยชน์อะไร ตามสำนักทรงเขาจะใช้ลักษณะของขวัญหนีมาทำให้เกิดกับคน ทำแล้วก็ดูเหมือนว่าได้ผลจริง คนดูก็เข้าใจผิดเชื่อว่าได้ผล ไปทำครั้งใดก็เกิดผลทุกที **แต่ในสาระแล้วจะหนีไม่หนีมันก็ไม่ได้แตกต่างกัน มันไม่เกิดประโยชน์อะไร** แต่คนมักจะหลงผิด

แต่การทำสมาธิลมหายใจต้องละเอียดและเบาถึงจะอยู่ในภาวะกรรมฐานอยู่ในสมาธิได้

ถาม อยากทราบเรื่องการสะกดจิต พลังจิต และกสิณ

ตอบ วิชาสะกดจิตเป็นวิชาทางจิตอย่างหนึ่ง แต่เป็นการจูงจิต จะทำได้กับคนที่จิตอ่อนเนื่องจากจิตไม่มีที่ตั้งเลย เคยเห็นในรายการทีวี คนที่สะกดเขาบอกว่าหลับตานะ ให้เอียงคอไปทางซ้าย เขาพูดซ้ำๆโดยใช้หลักจิตวิทยาให้เชื่อว่าเป็นเช่นนั้น พูดไปพูดมาคนฟังก็เชื่อว่าเป็นจริง เชื่อในการจูงจิตเพราะตัวเองไม่เคยฝึกจิต จิตอ่อนไม่รู้ว่าจิตอยู่ไหน จะให้อาเจียนก็พูดสิ่งที่น่าเกลียดก็เกิดอยากอาเจียน ถ้าเป็นศิษย์เราต้องเขกกระบาลให้ ปัจจุบันคนจะถูกสะกดจิตง่ายเพราะสื่อหยิบยื่นแต่ความไร้สาระให้

มนุษย์ทุกคนมีจิตเป็นของตัวเอง พลังจิตของมนุษย์ก็มีจริง ฝึกอะไรอย่างหนึ่งก็เรียกว่าฝึกพลังจิต เช่นเพ่งให้อะไรกลายเป็นอะไร ฝึกพลังจิตให้สามารถบังคับธาตุได้ คนที่ฝึกเขาไม่ได้ฝึกจากสมาธิ เขานึกอยากฝึกก็ฝึกเลย แต่การบังคับธาตุได้เป็นทางผ่านอันหนึ่งของสมาธิ เมื่อสมาธิละเอียดลงไปสมาธิจะรู้เกี่ยวกับเรื่องธาตุ หากเข้าใจเรื่องธาตุทั้งหมดได้ก็จะบังคับธาตุนั้นได้ ดังนั้นที่สุดของพลังจิตแล้วยังไม่ได้ 1 ใน 10 ของกสิณเลย เป็นแค่ฝึกเพื่อให้ได้อะไรเฉพาะอย่าง **เพราะวันที่ได้กสิณคือวันที่ไม่อยากได้ กสิณเป็นสมาธิชั้นสูงอย่างหนึ่ง พอได้แล้วจะไม่มีภัยไม่ทำร้ายใคร พลังจิตกับกสิณจึงผิดกันอย่างนี้** โชว์ก็ไม่ได้ หากใครมาเห็นเข้าก็รับไม่ได้ ถ้ารับกสิณเสื่อมทันที พลังจิตฝึกได้โฆษณาหรือจัดโชว์ก็ได้ แต่กสิณมันเป็นในทีของมัน ใครจะเห็นประหลาดก็เห็นไปแต่เราไม่รับ ทำก็ทำไปเลย ถ้ามาถามเรา คำตอบก็คือว่า บังเอิญหรือมันเป็นไปของมันเอง

ในพิธีบางอย่างต้องใช้กสิณ คนที่จะได้อภิญญาจะได้กสิณก็ต้องผ่านขั้นตอนมามากมาย กว่าจะได้อย่างหนึ่งก็สำเร็จธรรมข้อหนึ่ง ได้อีกอันหนึ่งก็สำเร็จข้อธรรมอีกข้อหนึ่ง ไปเรื่อยๆจนกว่าจะได้อภิญญาก็สำเร็จธรรมขั้นสูงแล้ว จิตใจก็ควรจะเหนือมนุษย์ การปล่อยของออกไปแล้วทำให้บุคคลใดเป็นทุกข์ ก็เป็นไปไม่ได้ในสาระของข้อธรรม **วิชามนต์ดำมีจริงเราก็พบบ่อยๆ คนที่ใช้ไม่ต้องมีศีลก็ทำได้ เป็นพลังจิตแบบหนึ่งซึ่งผนวกกับพิธีกรรม ใช้วิญญาณบาง อย่างทำได้จริง** คนทำไม่ต้องมีศีลเลยรับจ้างทำก็ได้ ของบางอย่างขับส่งไปในอากาศเป็นอณูแล้ว ไปโตในที่ที่ไม่ควรโต เช่นในท้องของคน ของเหล่านี้จะเข้าก็แต่พวกที่ไม่มีศีลและมีแต่กิเลสตัณหาด้วยกัน เจอเหล็กผุด้วยกันก็เข้าได้ เพราะเป็นคนจำพวกที่ไม่มีเกราะป้องกันคือสำคัญที่ตัวเราเอง หากเจอผู้ปฏิบัติก็เหมือนกับเจอเหล็กกล้าจะบินกลับไปเอง เพราะผู้ปฏิบัติมีศีลคุ้มกันเหมือนกระจกจะสะท้อนกลับไปหมด

ถาม การกลั้นหายใจแล้วได้สมาธิจริงไหม

ตอบ ลมหายใจคือปราณของมนุษย์ มนุษย์ทุกคนมีธาตุขันธ์จิตยังคงยึดมั่นในการเสพ ธาตุขันธ์นั้นเป็นเครื่องมือในการเสพของจิต การเข้าสมาธิมีวิธีการต่างๆหลายอย่าง อย่างที่บอก การกลั้นหายใจให้เกือบตายก็อาจจะได้สมาธิ มีหลายคนบอกว่ากลั้นใจแบบจะขาดใจแล้วเห็นธรรม แต่สำหรับเราแล้ว เราเชื่อว่าการฝึกจิตอย่างมีปัญญาจะทำสมาธิได้ดี ทีนี้ถ้าเอามาสอนลูกศิษย์ คงต้องมีการตายไปกว่าครึ่งคือ กลั้นใจแล้วตายไปเลย ซึ่งเราเห็นแล้วว่ายังไม่ใช่ทางที่ถูกที่จะนำมาสอนคนจริงๆ เรารู้จักเรื่องพวกนี้ในหลายแขนงวิชาด้วยกัน แต่ไตร่ตรองแล้วว่ามันเป็นสาระของแต่ละบุคคลที่พึงได้พึงเป็นพึงกระทำ เป็นภาวะเฉพาะตัว เป็นเฉพาะบางคน ไม่ใช่เป็นสาระหลักที่จะนำมาสอนคนอื่นได้

หลวงพ่อรัตน์เองก็ใช้วิธีการกลั้นหายใจ แต่คนอื่นกลั้นหายใจแล้วจะไม่ได้ธรรม จะตายเสียก่อน ไม่ใช่ทุกคนจะทำได้ ภาวะนั้นเป็นได้บางคนเท่านั้น อธิบายได้โดยพื้นฐานที่ว่ามนุษย์เราอยู่ด้วยปราณ เมื่อปราณถูกกักไม่สามารถเคลื่อนไหวได้ สภาพจิตนั้นมันอยู่ในภาวะล่อแหลมที่จะดับขันธ์ จิตก็มีโอกาสที่จะหลุดได้ นั่นเป็นจริง แต่เสี่ยงสำหรับผู้ปฏิบัติ เพราะภาวะที่จิตหลุดนั้นเกือบจะตายมันถึงได้หลุด ภาวะปกติที่เราทำสมาธิเราเดินตามขั้นตอนไปเรื่อยๆ จิตจะพัฒนาไป เมื่อผ่านไปจุดหนึ่งก็จะหลุดเองสภาพเหมือนกันแต่เป็นทางผ่านอันหนึ่งของจิตในการดำเนินองค์ฌาน **ไม่ใช่สาระที่ว่าหลุดหรือไม่หลุด หลุดออกไปข้างนอกแล้วจิตจะสำเร็จไหม ก็ไม่เกี่ยว เมื่อจิตเราทำสมาธิถึงระดับหนึ่งการถอดจิตเป็นทางผ่านอันหนึ่ง** ซึ่งผู้ที่มีความสามารถแล้วถอดเล่นได้ ไม่ผิดอะไรแต่ถ้าถอดบ่อยๆก็มัวแต่จะนั่งถอด ทำให้ติดภพภูมินี้ เหมือนผู้ที่ได้กสิณได้อะไรพวกนี้ ทำบ่อยๆทำไปทำมาติดในกสิณไม่รู้ในภูมิธรรมก็ไม่มีประโยชน์อะไร

ถาม คนตายที่วิญญาณไม่ไปจุติ อะไรที่จะทำให้หลุดพ้นจากภาวะนั้นได้

ตอบ วิญญาณใดก็ตามที่ไม่ไปผุดไปเกิด เพราะวิญญาณนั้นยังมีแรงอาฆาต ยังคงมีโทสะโมหะในจิต เพราะธาตุขันธ์ไม่โดนทำลายก็ดี มีสิ่งยึดเหนี่ยวก็ดี วิญญาณนั้นก็ยังคงอยู่ด้วยแรงอาฆาตโทสะโมหะ ถ้ามีมากๆก็ทำให้เป็นเหตุให้เกิดการจบชีวิตของคนอื่นได้อีก เพราะวิญญาณในลักษณะนี้มีความหวงมาก กระทั่งธาตุขันธ์ที่จะย่อยสลายตามธรรมชาติก็หวง ยังมีหวงมีห่วงก็อาจทำให้หนีรอบการจัดเก็บได้

ผู้ที่ดับลงด้วยสาเหตุบางอย่างเช่นอุบัติเหตุหรืออะไรพวกนี้ เนื่องจากเขาไม่ได้ปฏิบัติสมาธิเขาไม่รู้จักตัวรู้กลางคือความถี่ เขาก็จะติดมั่นยึดมั่นในกายสังขารเขา ก็จะจบที่วุฒิภาวะลักษณะนั้น ตัวอย่างเช่นวุฒิภาวะที่ 15

ขวบ ตายไปแล้ว 10 ปียังไม่ไปเกิด ถามว่าอายุเขาจะเป็น 25 ปีไหม คำตอบคือไม่เป็น ก็ยังเป็น 15 ขวบเพราะวัดอายุที่ความถี่โลก ยึดเวลาของมนุษย์โลกเป็นหลัก **จิตวิญญาณไม่มีระดับของอายุ แต่เป็นระดับของการอยู่ในภพนั้น** เป็นช่วงเวลาเท่าใดเมื่อเขาตายไป หากไม่โดนจัดเก็บจะเนื่องจากอะไรก็ตาม วุฒิภาวะของโลกก็ยังคงครอบงำเขาอยู่ ณ อายุ 15 ขวบ ไม่โตหรอก จนกว่าเขาหลุดจากภพภูมินั้นไปได้ พอไปได้ พลังงานก็ไม่อยู่แล้ว ไปได้ด้วยอะไร ก็มีอยู่หลายสาเหตุ หนึ่งคือ ไปได้ด้วยรอบการจัดเก็บใหม่มา สองคือมีกุศลเพียงพอเขาก็ไป สามคือมีผู้ชี้ทางให้คือเทศนาให้ข้อธรรมปรากฏในใจของเขา เขาก็ไปจากภาวะซึ่งเขาทนทุกข์ทรมานนั้นอยู่ นี่เป็นภาวะหลักๆ ที่ไปรวมกับการจัดเก็บ การจัดเก็บจะเกี่ยวเนื่องกับระบบกรรม ระบบกรรมก็จะเกี่ยวกับกรรมจัดสรรอีกทีหนึ่ง

ถาม ที่ว่าทำบุญบางอย่างแล้วได้ผลตอบแทนของบุญนั้นแน่นอนเป็นโน่นบ้างนี่บ้าง ไม่ทราบว่าจริงหรือไม่

ตอบ อะไรที่ไม่จริงเราไม่พูด คนส่วนใหญ่ต้องการให้คนหลอกเช่นทำบุญแบบนี้แล้วจะได้วิมาน อย่างการไปสร้างที่ปฏิบัติธรรม หรือสร้างห้องน้ำถ้าจะให้หลอกว่าทำแล้วจะได้อะไรต่างๆนาๆ อย่าให้เราโกหกเลย แต่ถ้าคุณสร้างห้องน้ำ ที่แน่นอนคือคนที่มาก็ต้องใช้ห้องน้ำของคุณ ถ้าคุณได้ปีติตรงนี้ก็ทำเลย แต่จะให้มาบอกว่าทำแล้วได้อย่างนั้นอย่างนี้ เราพูดไม่ได้ เวลาที่คนเดินทางมาร้อนๆได้พักเหนื่อยในศาลาที่คุณทำเอาไว้ในป่า ถ้ามาถามเราว่าจะได้อะไรไหม คำตอบคือไม่ได้ แต่ที่ได้คือคนที่ร้อนได้พักในศาลาของคุณ ถ้าคุณเห็นว่ามีประโยชน์ก็ทำ ถ้าทำแล้วเกิดปีติในใจคุณ คุณก็ได้แล้ว ถ้าทำ**เพื่อแลกกับอะไรนั้น คุณไม่ได้ตั้งแต่ต้นแล้ว** พอเราพูดแบบนี้ไม่เห็นมีใครทำเลย แต่ถ้าหลอกว่าจะได้วิมานสวรรค์อะไรก็ทำกันใหญ่

ถาม อาจารย์คิดว่าเรื่องผีบังตาเป็นไปได้ไหม

ตอบ ได้ เพราะเราเคยเจอกับตัวเองเมื่อหลายปีมาแล้ว ที่ถนนราม-อินทราตรงเลยกิโล 4 ไปนิดหนึ่ง เรากำลังจะกลับรถ ตอนกลางวันด้วย เราขับรถช้าอยู่แล้ว แต่มีอะไรบางอย่างบังตาเรา ทำให้มองไม่เห็นรถสิบล้อคันใหญ่วิ่งมา ยังดีที่ว่าเรายังมีบุญอยู่บ้างมีของดี อยู่ๆพวงมาลัยแข็งคือพวงมาลัยเราเองถูกดึง รถคันที่เราเห็นมันไม่ได้เบรคเลย เพราะเขาไม่คิดว่าเราจะออกมา มันก็หลบไปชิดแล้วบีบแตรลั่น เราได้ยินเสียงแตรมาอยู่ข้างๆ และรถ 10 ล้อก็วิ่งผ่านไปด้วยความเร็วเป็น 100 เรียกว่าจริงๆเราน่าจะเละแล้ว แต่ที่เรากล้าออกเพราะเราไม่เห็นต่างหาก ถ้าเห็นใครจะออก ตายชัดๆ ดังนั้นเป็นไปได้จริง อันนี้เราเจอมาเองเลย ตอนนั้นเราคงเผลอสติไป เมื่อพอใจลอยเสร็จก็อาจบังตาเราได้ **ใจลอยตัวสติก็ไม่มี** ตอนนั้นเราไม่ได้ฝึกอะไรมากก็ไม่เก่งเท่าไร ยังดีที่ยังมีของติดตัวที่พอสติเผลอไปก็มีวัตถุมงคลที่ติดตัว ซึ่งช่วยเรามาหลายครั้งจนอยู่ในสายเลือดเรา เราได้รับอานิสงส์นี้มาหลายครั้ง ที่เห็นชัดๆเลยอยู่ๆดึงพวงมาลัยไม่ได้ รถเราไม่เข้าไปอยู่ในตำแหน่งที่เขาจะชนจริงๆ ไม่เช่นนั้นเราตายไปแล้ว ถ้าเราดึงพวงมาลัยไปอีกนิดเดียว รถเบียดไปสุดทางมันต้องชัดเราเละเลย อันนี้เห็นจริงๆมันบังตาเราได้

ถาม จิตแตกตัวแตกสาขาออกไปได้ไหม

ตอบ ซับซ้อนมากสรุปว่าแตกสาขาไม่ได้ เพียงแต่ว่าเป็นการเคลื่อนย้ายจิต จากที่หนึ่ง ซึ่งยังมีดวงจิตอีกมากมายที่ยังไม่ได้ปฏิสนธิทางวิญญาณ แต่จะแตกลูกหลานออกมาไม่ได้ ดวงจิตก็เป็นตัวรู้เดิมเพียงดวงเดียวที่แตกออกมา จากพลังงานหลักแต่ยังมีดวงจิตที่อยู่ในคนละความถี่อยู่หลายส่วนหลายอย่าง เช่น เป็นการเคลื่อนที่ของภูมิแต่ละภูมิ การเคลื่อนที่ของวิญญาณมาอยู่ภพภูมิมนุษย์ มีธาตุขันธ์ขึ้นมา เป็นการเคลื่อนที่ของตัวมันเองเท่านั้น

แต่ไม่มีการแตกโดยตัวดวงจิตอีก เหมือนเราจะเกิดเป็นสัตว์เป็นคนก็มีจิตเพียงดวงเดียว แต่ก็มีการหลุดพ้นไปแล้วเข้านิพพานไปเรื่อยๆ คือกลับไปรวมตัวรู้เดิม แล้วอย่าลืมว่าในโลกในจักรวาลที่เราพูดถึงนี้ เราอยู่ในจักรวาลหนึ่งจากทั้งหมดในจักรวาลมีถึงหมื่นโกฏิจักรวาล ที่มีพลังงานจิตจักรวาลเพียงอันเดียวก็คือ พลังงานแห่งจิตจักรวาลของหมื่นโกฏิจักรวาล ดังนั้นสิ่งที่เราอยู่เป็น**การเคลื่อนที่ของดวงจิตเท่านั้น ไม่สามารถจะแตกตัวมาได้จริง**

ถาม เหตุใดผู้หญิงจึงได้ฌานเร็ว

ตอบ นี่เป็นภาวะที่เจอบ่อย จิตผู้หญิงในภาวะของตัวจิตเองแล้ว รับผลกระทบต่อกิเลสน้อยกว่าผู้ชาย จึงสามารถทำฌานได้รวดเร็วกว่าได้ง่ายกว่าสมมุติเราทำสมาธิเบื้องต้นมาพร้อมๆกัน ผู้หญิงจะได้ฌานกันมาก ผู้ชายจะได้น้อยมากแต่พอไปถึงจุดหนึ่ง ผู้ชายที่รอดไปได้จำนวนน้อยนั้นส่วนใหญ่จะสำเร็จง่าย คือผู้หญิงปล่อยวางง่าย ตัวจิตเขาไม่อยู่ในภาวะที่กิเลสจะครอบงำเท่าผู้ชาย แต่พอจิตละเอียดลงไปแล้ว จะติดในขั้นละเอียดอยู่จุดหนึ่ง ตรงนั้นนอกจากจะใช้กำลังของจิต ยังต้องใช้ความอดทนมาก ซึ่งจะเกินความสามารถของผู้หญิง การบำเพ็ญเพียรในขั้นที่จะเห็นสัจธรรมอาจต้องใช้กำลังซึ่งส่วนใหญ่ผู้ชายจะทำสำเร็จ เพราะบางทีมันอาจจะไม่ใช่นั่งธรรมดา แต่ต้องใช้ความอดทนสูง อดทนมากๆเลยส่วนใหญ่ต้องใช้กำลังกายมาช่วย ซึ่งตรงนี้ผู้หญิงอาจสู้ไม่ได้ แต่ก็เรียกได้ว่าเข้าไปใกล้ บางคนก็ทำได้เหมือนกัน ไม่ใช่ไม่ได้เลย ซึ่งปฏิบัติไปจะรู้ ผู้ชายนี่เหมือนตกอยู่ในกองกิเลส อยู่ในภาวะซึ่งชนกับกิเลสตลอด อยู่ใกล้ชิดกับกิเลสมาก โอกาสที่สนิมจะเกาะมีง่าย ถ้าไม่ระวังตัวเองแล้ว ทำสมาธิแทบไม่ได้เลย เพราะต้องดูแลตัวเองจริงๆไม่เช่นนั้นแล้วสนิมจะเกาะ เกาะแล้วขัดไม่ออกก็จะผุในที่สุด ซึ่งตอนนี้ลักษณะจิตของผู้ที่โดนกิเลสกัดกินจะผุ เหมือนเหล็กผุๆ เดินอยู่เต็มไปหมด เต็มบ้านเต็มเมืองไป

หมด เหมือนผีดิบ กิเลสกัดพรุนไปหมดแต่เขากลับคิดว่าเป็นความสุข แต่สำหรับเราเห็นแล้วสมเพชเวทนา มนุษย์เราเกิดมาเสียชาติเกิดมานับครั้งไม่ถ้วนแล้ว ตัวเองพอผุแล้วยังไงก็กลับมาเป็นเหล็กเนื้อดีไม่ได้ ศีลจึงเป็นสิ่งสำคัญ

ศีลจำเป็นต้องรักษา ถ้าผิดศีลมากๆก็ไปทำกรรมไว้อีก แล้วจะอีกกี่ภพกี่ชาติถึงจะจบสิ้นกัน ของเก่าก็ไล่ใช้อยู่ ของใหม่ยังทำเพิ่มอีก **การรักษาศีลจะเป็นเกราะป้องกันกรรมที่จะเกิดขึ้นใหม่ได้ หากผิดศีลมาก ๆ ก็ทำสมาธิไม่ได้ ปัญญาที่จะเกิดเท่าทันกิเลสก็ไม่มี การรักษาศีลจึงจำเป็นในระดับหนึ่ง**

ถาม อาจารย์ครับ เทพกับมารมีอยู่จริงหรือไม่

ตอบ ในโลกนี้มีเทพกับมารจริงๆ เหมือนพลังที่คานโลกอยู่ เรื่องนี้ผู้ที่รู้ก็รู้มานาน เป็นพลังดำกับขาวมันดันกันและกันอยู่ ซึ่งทำให้หมุนไปได้ก็ด้วยพลังทั้ง 2 โชคดีที่ขาวมันมีมากกว่าหน่อยไม่เช่นนั้นพลังดำก็ไล่กินขาวไปจนหมด

ถาม ได้ฌานแล้วจะเสื่อมไหม

ตอบ เสื่อมได้แน่ ถึงแม้ผู้ปฏิบัติเคยทำได้โดยช่ำชอง เพราะเป็นเรื่องของจิตของอารมณ์ เราอาจเคยทำได้บ่อยๆ แล้วเกิดประมาทหรืออะไรก็ตามพอไม่ทำต่อ ภาวะที่เกิดขึ้นมันทำไม่ได้ ไม่ฝึกก็ทำไม่ได้ ยกตัวอย่างเช่น เราเอาด้ายมาสนเข็ม เราทำได้ทุกที พอมีอารมณ์นิดหน่อย รูเข็มเล็กลงไปหน่อยก็ยังสนได้ พอนานไปๆเราคิดว่าตรงนี้ทำได้แน่นอนแล้วก็หยุดไป แต่เมื่อหวนกลับมาทำใหม่ปรากฏว่าทำไม่ได้ รูเข็มเล็กลงไปมาก ดีไม่ดีรูหายไปเลยซึ่งเป็นไปได้

ถาม คนที่ปฏิบัติเองโดยไม่มีผู้ชี้แนะมีโอกาสเสียสติได้ไหม

ตอบ คนที่ปฏิบัติเองโดยไม่มีครูบาอาจารย์ อาจทำให้เสียสติได้ อันนี้

ก็เรื่องจริง คือการปฏิบัติทางจิตไปโดยที่ทำเองก็ไม่รู้ว่าตรงไหนมันอันตราย ไม่อันตราย เช่น บางคนอ่านหนังสือก็ทำตามที่หนังสือบอก ว่าตอนเข้าให้เข้าอย่างไร เข้าไปแล้วก็เลี้ยวซ้ายเลี้ยวขวา ก็ทำตามหนังสือว่าได้ทุกอย่าง แต่พอทำไปแล้วหนังสือลืมบอกทางออก เพราะคนที่เขียนบางทีหยิบยกขึ้นมาแต่เพียงบางส่วน ทำได้จริงในบางส่วน แต่พอไปเรื่อยๆแล้วกับไม่แก้ปัญหาในส่วนอื่นให้ด้วย ทางที่ดีผู้ปฏิบัติก็น่าจะมีคนคอยแนะนำให้ เพราะภาวะทางจิตเป็นสิ่งละเอียด ซึ่งในบางครั้งอาจจะต้องพบเจอกับจิตวิญญาณ อาจพบเจอกับอะไรหลายอย่าง ถ้ามีคนที่สอนอยู่ใกล้ชิด เรื่องที่เกิดก็แก้ปัญหาได้

ถ้าผู้ปฏิบัติทำตามหนังสือก็ดี ตามคำบอกเล่าก็ดี ในบางครั้งก็อาจทำได้จริง แต่พอมีปัญหาขึ้นมาหนังสือไม่สามารถช่วยแก้ปัญหาให้ได้ เพราะ**การปฏิบัติทางจิตไม่ใช่เรื่องตายตัว ที่จะเหมือนกันไปหมดทุกคน** ว่าเรื่องนี้ปฏิบัติไปจะต้องพบกับปัญหาอย่างนี้ๆ ไม่อาจบอกได้ว่าจะมีปัญหาอะไรเกิดขึ้นบ้าง จึงจำเป็นต้องมีผู้สอน ที่พอมีปัญหาอะไรเกิดขึ้นก็แก้ในเดี๋ยวนั้นได้ ปัญหาที่อาจพบเจอมีร้อยแปดพันอย่าง ไม่รู้ว่าจะเป็นอะไรบ้าง บางคนทำไปปีติก็ไม่เหมือนกับผู้อื่นเลย บางคนก็สั่น มีสารพัดอย่าง มีอยู่หลายแบบ ทีนี้แบบไหน เราก็ต้องปฏิบัติไปแก้กันไป อย่างดร.สุวินัยเองก่อนจะพบเราก็ผ่านมามากเหมือนกัน เห็นไปเรียนอุตลุด ทีนี้พอในขั้นละเอียด ก็ควรจะมีคนชี้นำทางให้ การทำตามหนังสือที่เขียน ในบางครั้งก็ทำสมาธิได้เหมือนกัน แต่พอทำไปแล้วก็มีการแก้ไขในบางอย่าง เช่นช่วยในเรื่องอะไรเป็นต้น บางทียังไม่ทันจะช่วยเลย ก็สายเสียแล้วเพราะทำไปหนังสือเกิดตอบเราไม่ได้ พอตอบไม่ได้เสร็จ ดีไม่ดีสติเสียไปก็มี บางคนทำไปทำมาเกิดเสียจริตไปก็มี

ถาม ทำสมาธิต้องมีท่าประกอบด้วยหรือ

ตอบ เป็นการกระตุ้นจักรที่ฝ่ามือให้เปิด จริงๆแล้วท่าทางต่างๆนั้นไม่สำคัญไม่มีประโยชน์ ถ้าหากเรามีแต่จิตล้วนๆ แต่เรายังมีกายหยาบอยู่ยังมี

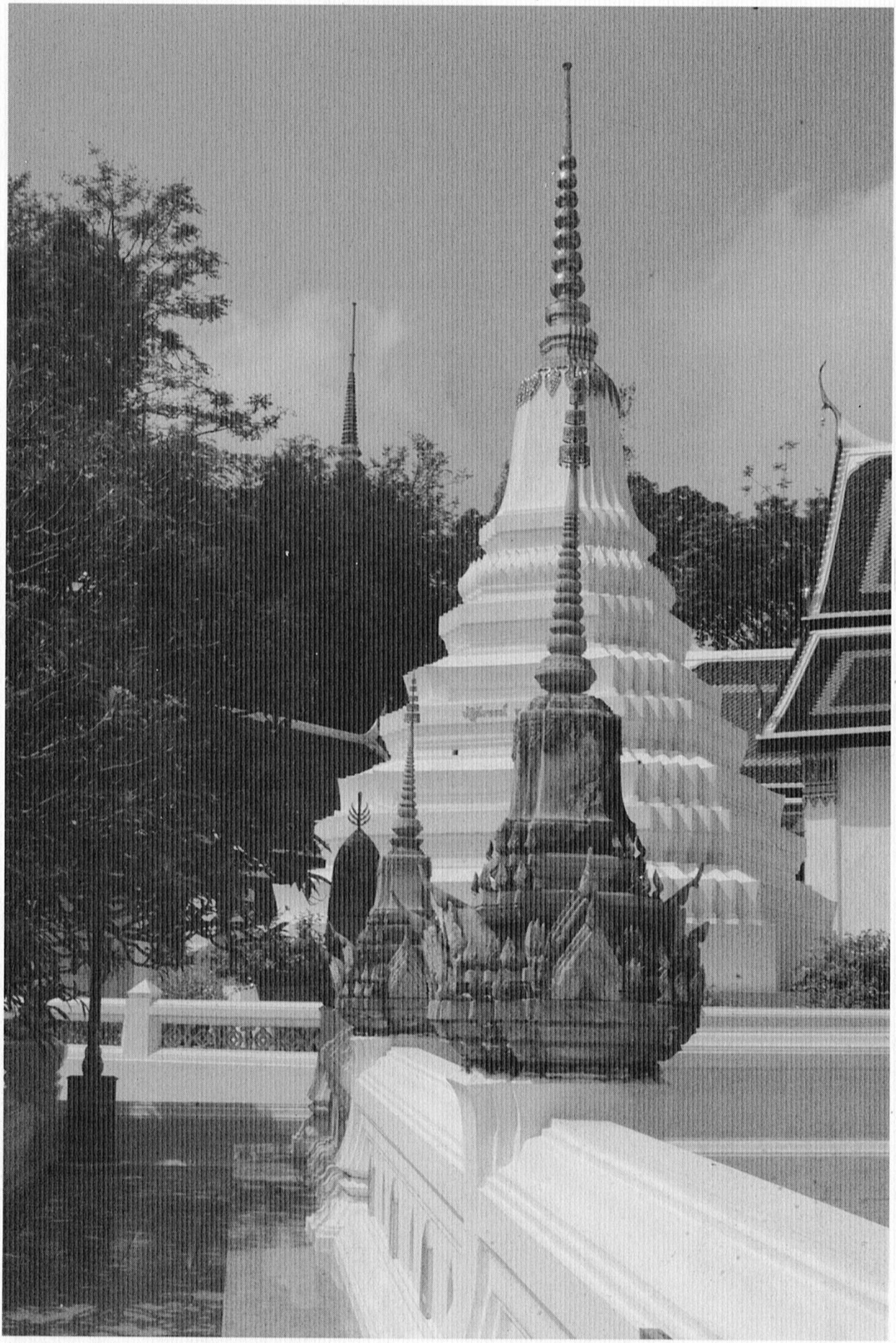
ธาตุขันธ์ ดังนั้นการใช้ท่าประกอบหรือเดินลมปราณจึงมีประโยชน์ เป็นการช่วยในการนั่งสมาธิ ท่าที่ใช้เป็นท่าพระโพธิสัตว์ ที่ท่านมาสอนให้เราว่าทำอย่างไร เราก็สอนต่อ จึงเริ่มด้วยท่าพระโพธิสัตว์ ที่ให้จักรที่ฝ่ามือมีการเคลื่อนตัวของมันเองในลักษณะของการเปิดแล้วก็เข้าสมาธิ หลังจากนั้นยังมีพลังช่วยอีก ก็เป็นการใช้ยาหลายขนานพร้อมๆกันไป หากไม่ดื้อจนเกินไปก็ต้องได้ นอกจากจะดื้อสุดๆ โดยทั่วไปแล้วจิตโดนกระเทือนขนาดนี้ ก็น่าที่จะได้สมาธิเบื้องต้น ต่อไปก็จับแนวทางนี้ในการพัฒนาจิตไปเรื่อยๆ ที่สำคัญคือต้อง**เดินทางสายกลางๆ หากตั้งใจมากเกินไปก็เลยป้าย ตั้งใจน้อยไปก็ไปไม่ถึง**

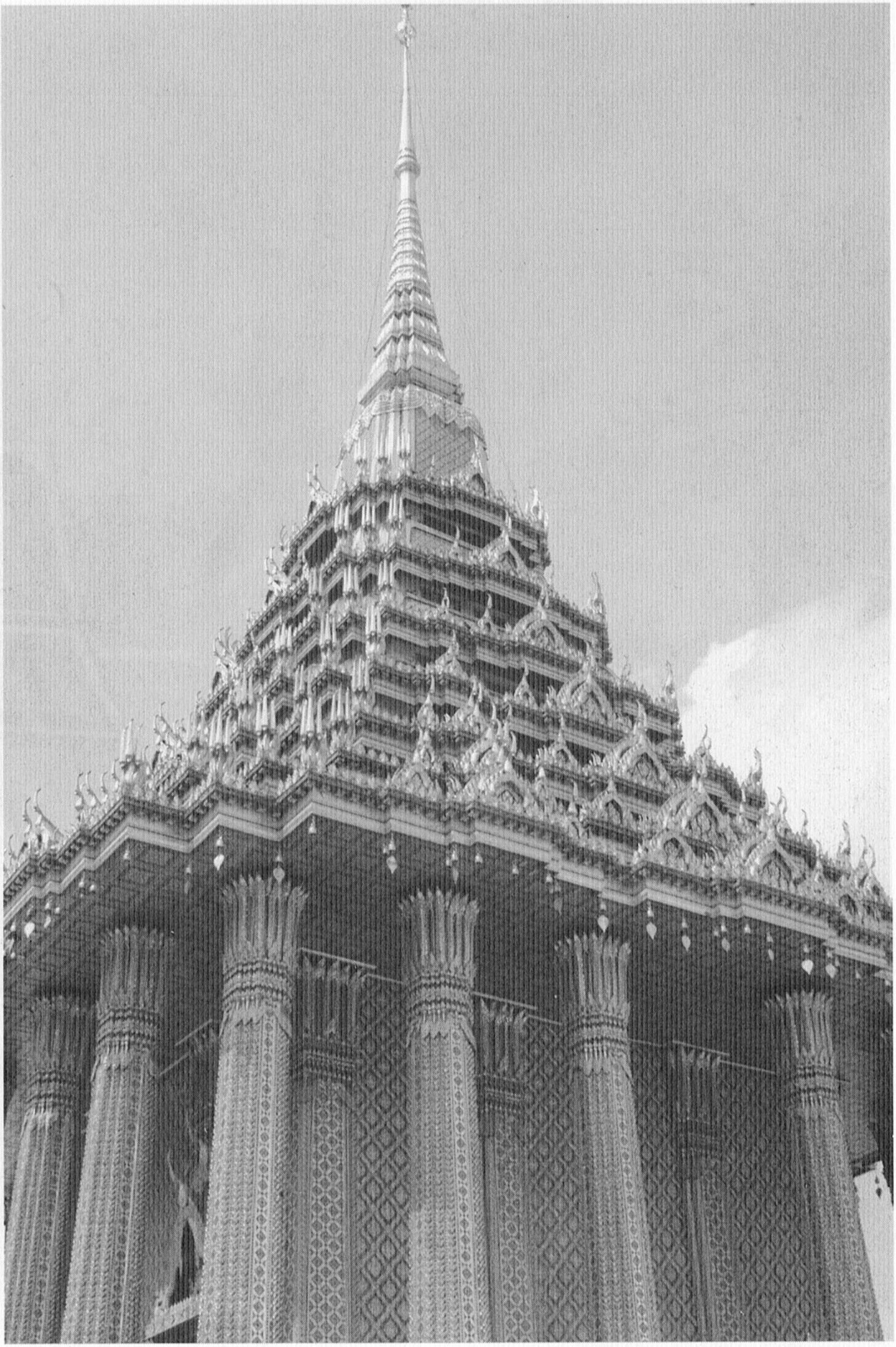
ถาม จิตวิญญาณเกิดได้โดยไม่มีพ่อแม่หรือ

ตอบ สมมุติคนๆหนึ่งตายไปตอนที่เขายังเป็นเด็ก วุฒิภาวะการไปเกิดโดยไม่มีพ่อไม่มีแม่ ก็เกิดตอนนั้นทันทีในภาวะเป็นเด็ก เรียกว่าเกิดได้เลยโดยไม่มีพ่อมีแม่ ซึ่งก็ต้องมีฐานมาจากการดับ คือดับจากธาตุขันธ์

ถาม ตอนที่อาจารย์เทศนาสอนลูกศิษย์นี่ อาจารย์ได้ความรู้ต่างๆมาจากไหนครับ

ตอบ ก็ได้มาจากที่เราปฏิบัติมา บางส่วนก็เป็นการเปิดรับความถี่ซึ่งเกิดจากการการปล่อยวาง ทำจิตให้ว่าง เพราะตัวอาจารย์เองก็ไม่มีทางจะทราบเรื่องทุกอย่าง เราก็จำได้แค่ในวุฒิภาวะของเรา แต่บางทีมีคนที่ตั้งคำถามได้ดีมาก เด็ดขาดมาก เราก็ไม่ทราบ จึงต้องเริ่มเปิดรับความถี่จากครูบาอาจารย์ซึ่งเป็นความถี่ที่พอจะเปิดได้ แล้วค่อยถ่ายทอดออกมาให้ฟังบางคราวครูบาอาจารย์เองท่านได้บอกว่า การเปิดรับความถี่ต้องสอนแล้วให้หายไป ไม่สามารถบันทึกไว้ได้ เพราะเหมือนเป็นการผิดกฎบางอย่าง ที่บางคนเรียกว่า**ผิดกฎสวรรค์** แต่เรายอมรับว่าบางคราวเราก็เพิ่งทราบในบางเรื่องจากการตอบคำถามของลูกศิษย์ คือรู้พร้อมๆกับการที่ตอบคำถามนั่นแหละ

คณะผู้จัดพิมพ์

คุณแม่บุญศิริ อยชานันท์ (นางงักหงษ์ แซ่ตั้ง) (คุณแม่หงษ์)

<u>ร่วมกับบุตรหลาน</u>

ครอบครัว กตัญญุกานต์

นายรัชตพล	กตัญญุกานต์	(ชอ)
นางศศิญา	สกุลตันประทีป	(บุญ)
ด.ญ.ปิยาภา	กตัญญุกานต์	(กวาง)

ครอบครัว อยชานันท์

นายสุริยา	อยชานันท์	(เมี้ยง)
นางวรรณี	อยชานันท์	(ตุ้ม)
นางสาวนวพร	อยชานันท์	(เมย์)
นางสาวศิริรัตน์	อยชานันท์	(เอ)
นายปุญฤทธิ์	อยชานันท์	(ป๊อป)

ครอบครัว รัตตัญญู

นายสุทธิชัย	รัตตัญญู	(จิ่งโคย) (หยี)
นางเตือนใจ	รัตตัญญู	(อ๋วงยี้)
นายประเสริฐ	รัตตัญญู	(อ่าง)
นายประดิษฐ์	รัตตัญญู	(แอะ)
นางวันทนีย์	เลขานุกิจ	(ใหญ่)
นางจินนาวาล	แบดเมอร์	(เล็ก)
นางสาวลัดดา	รัตตัญญู	(นิด)

ถ่ายรูปท้องฟ้าเมฆมังกร–หงส์ เมื่อ ตุลาคม พ.ศ. 2549
ในพิธีทำบุญบรรพบุรุษที่ แต้จิ๋ว ซัวเถา ประเทศจีน